DAISY LOGAN

Serenadă pentru un înger

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

îmbrăcată într-o rochie-furou strâmtă din mătase neagră si căţărată pe tocurile înalte ale unor pantofi fini, Felicite McCord îşi căuta un echilibru precar pe cornişa unui imobil de birouri, la cinci etaje deasupra unei străzi din Atlanta. Biciuită de vânt, se crampona de o balustradă decorativă din fier forjat şi închisese ochii ca să nu vadă maşinile şi pietonii care o făceau să se gândească la un imens furnicar, îngrozitor de departe sub ea. încercă să-şi imagineze că se află pe pământ şi nu pe o margine de cincizeci de centimetri lăţime, şi să uite de priveliştea ameţitoare a clădirilor înalte din Atlanta şi de traficul maşinilor. Nu-i era deloc uşor să facă asta.

Se înfioră la o rafală de vânt mai puternică. „Fără panică, îşi zise ea. Respiră adânc şi uită de vidul din jurul tău. Relaxează-te.” Se lipi cu spatele de peretele solid de piatră şi remarcă pentru prima oară căldura soarelui de aprilie şi... incomoditatea tocurilor ei cui. Dacă ar fi ştiut azi-dimineaţă că va trebui să se caţăre pe o cornişă a Turnului Franklin, s-ar fi îmbrăcat altfel deşi, cel puţin, vântul nu-i intra pe sub fusta strâmtă. Slavă Domnului, balustrada din fier forjat era chiar reală.

îşi strânse poşeta puţin mai tare sub braţ, şi puse piciorul drept în faţa celui stâng. Pas cu pas, înainta de-a lungul cornişei, oprindu-se des pentru a se prinde mai bine sau pentru a lăsa să treacă o rafală de vânt mai puternică. în sfârşit, văzu în apropiere un intrând care trebuie să fi marcat o fereastră. Dacă ar fi măcar deschisă...

Se auzi răsunând slab un claxon. Sunetul părea să vină de undeva de foarte departe. Cupola aurită a Capitoliului strălucea în soare, iar cele şaptezeci şi două de etaje ale hotelului *Peachtree* se înălţau ameninţătoare deasupra ei.

îşi puse din nou cu hotărâre piciorul drept înainte. Balustrada de fier forjat se oprea la câţiva centimetri de fereastră.

Cinci etaje! Asta nu i se păruse niciodată a fi prea sus. Dar acum, se simţea mai aproape de cer decât de pământ. Piatra zidului de care-şi lipise obrazul era aspră şi caldă. Se prinse cu mâna stângă de balustrada de fier, puse piciorul drept pe tocul ferestrei şi-şi zări imaginea reflectată de geamul curat.

Oricât de surprinzător ar fi părut după o asemenea escapadă, doar vreo două şuviţe rebele îi scăpaseră din cocul bine făcut, iar rochia, foarte simplă, de altfel, îşi mai păstrase un oarecare stil. Păcat că nu mai era nimeni aici ca să remarce asta!

Privind însă mai bine prin geam, zări la mai puţin de un metru de ea un bărbat brunet aşezat pe scaun, cu picioarele pe birou. în timp ce vorbea la telefon, îşi freca nervos ceafa şi-şi trecea degetele puternice prin părul des care i se odula peste gulerul cămăşii albe. La mână îi scânteia ceasul de aur.

Felicite bătu disperată în geam. Bărbatul îşi puse

picioarele jos şi se întoarse să vadă ce se întâmplă. Fără să-şi schimbe expresia feţei şi fără s-o piardă din ochi, îşi continuă convorbirea telefonică.

O nouă rafală de vânt o lovi pe Felicite în plin. Fu cuprinsă de panică. Palma cu care se ţinea strâns de balustradă se umezise şi o durea tot braţul. Nu va mai putea să reziste mult.

- Vă rog, faceţi ceva! urlă ea.

Se întreba dacă bărbatul putea s-o audă, când acesta se repezi la fereastră, ridicând partea de jos a acesteia şi prinzând-o pe Felicite cu amândouă mâinile.

- Dumnezeule, tocmai vorbeam de dumneata!

- De mine! bâigui ea, tremurând toată.

îi simţi braţul puternic prinzându-i talia şi trăgând-o înăuntru. Cum ar fi putut bărbatul acesta să vorbească despre ea? Nici măcar nu-l cunoştea. Probabil că era nebun. Ah! Podeaua de sub picioare i se părea acum minunat de solidă.

- Oh! mulţumesc.

Se simţea ameţită şi era cât pe ce să cadă. El o reţinu, stre- curându-şi din nou mâna în jurul ei.

- îmi este mai bine, cred.

Felicite îl privi şi-şi trecu o mână peste fruntea umedă. El continua s-o ţină înlănţuită. îi trecură prin minte o mulţime de gânduri deodată. Era înalt. Parfumul său plăcut era acela al unui bărbat seducător. Iar braţul care-i înlănţuia talia îi dădea un puternic sentiment de siguranţă.

- Cum puteai dumneata să vorbeşti despre mine? Nici măcar nu mă cunoşti.

- Vino şi ia loc.

îi aduse un scaun pe care ea îl acceptă cu recunoştinţă. Apoi el se duse la fereastră, privi în dreapta şi-n stânga, în

sus şi-n jos, după care se întoarse spre ea şi o privi cu intensitate.

- Cum ai ajuns aici?

O privi iarăşi minuţios din cap până-n picioare. Felicite se simţi străbătută de un fior cald. După o asemenea aventură, nu era fără îndoială o reacţie sănătoasă...

- ...cu siguranţă că nu eşti spălător de geamuri!

- Uşa biroului meu s-a blocat. N-am mai putut să ies. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum de tocmai vorbeai despre mine?

- Vorbeam cu un prieten şi tocmai îi spuneam că mă rugam la Dumnezeu să-mi trimită cea mai frumoasă femeie din lume.

- Oh!... mulţumesc, dar eu nu sunt cea pentru care te-ai rugat lui Dumnezeu...

Se opri brusc, stânjenită. Probabil că bărbatul era puţim nebun. Ar face mai bine să plece cât mai repede.

- îmi pare rău că te-am deranjat...

Cu un aer încântat, el înclină capul pe o parte.

- Ia să vedem... cam un metru şaizeci şi cinci, vreo douăzeci şi şapte de ani, nişte ochi gri superbi...

- încă o dată, îţi mulţumesc că m-ai ajutat. Şi... am treizeci de ani.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Genunchii îi tremurau. Era probabil o altă reacţie după plimbarea neprevăzută pe cornişa imobilului!

- Hei! Aşteaptă. Eşti prea palidă ca să pleci astfel.

Ocoli repede biroul şi o reţinu cu blândeţe de braţ.

- ...Eu mă numesc Cade Rankin.

- Iar eu, Felicite McCord.

N-avea încotro, trebuia să-i strângă mâna. El profită şi-i strânse tare degetele. Ea încercă să se elibereze. Simţea

nevoia să se afle într-un loc mai liniştit ca să-şi revină. Ridică privirea spre el. Cât de înalt era! Avea peste un metru nouăzeci... Trăsăturile-i aspre şi tenul bronzat erau caracteristice omului căruia îi plăcea să trăiască în aer liber. Judecând după bărbia proeminentă, trebuie să fi fost teribil de încăpăţânat. Şi... avea fără îndoială ochii cei mai albaştri, mărginiţi de genele cele mai lungi pe care ea le văzuse vreodată... îl surprinse privindu-i verigheta.

- Doamnă McCord, domnul McCord ştie că dumneata ieşi din birou pe fereastra de la etajul cinci?

- Sunt văduvă.

- îmi pare rău, zise el pe un ton neprotocolar.

- După cum o spui, nu s-ar zice că-ţi pare rău.

- îmi pare rău că eşti văduvă, dar nu-mi pare rău că eşti liberă. Vino, ia loc. Nu muşc, să ştii, iar dumneata pari a fi pe punctul de a leşina.

- în viaţa mea n-am leşinat, aşa că...

Era indignată, dar se simţea prea slăbită ca să refuze scaunul din piele maro pe care i-l oferea. îşi scoase o batistă din poşetă şi-şi şterse fruntea în timp ce el se apropie de un mic bar şi începu să prepare un cocteil. Se auzi clinchetul cuburilor de gheaţă.

- Pentru mine să nu prepari nimic. Eu nu beau.

- Astăzi ar trebui să faci o excepţie.

Turnă peste cuburile de gheaţă un lichid închis la culoare şi adăugă puţin sifon.

- ...Felicite! Ce prenume minunat. Cred că un înger păzitor mi-a auzit ruga.

- Te înşeli.

- De ce? Eu n-am un înger păzitor?

- Nu... Ba da... dar eu nu sunt răspunsul la ruga dumitale. în câteva clipe, voi ieşi din biroul şi din viaţa dumitale.

- Niciodată! M-am rugat fierbinte Cerului să mi te trimită. Si iată că, deodată, eşti aici, pe pervazul ferestrei mele. Ah! Să nu crezi că vei ieşi din viaţa mea...

Ochii albaştri îi scânteiau maliţioşi în timp ce-i punea în mână paharul rece.

- O să-ţi facă bine. Povesteşte-mi cum ţi s-a blocat uşa.

Aşezat nonşalant pe birou, cu picioarele atârnând, părea absolut relaxat şi vorbea pe un ton glumeţ. Totuşi, în expresia lui exista ceva irezistibil care o fascina.

- M-am mutat într-un birou nou şi...

- Aşadar suntem vecini! Minunat!

- ...telefonul meu nu este încă instalat. Astfel că, atunci când vântul a trântit uşa şi aceasta s-a blocat, n-am putut să chem pe nimeni în ajutor. Am strigat dar nu m-a auzit nimeni. Am aruncat chiar şi nişte mesaje pe fereastră, dar le-a luat vântul.

- Şi atunci te-ai căţărat pe cornişă! Şi eu aş fi făcut la fel. Ce mai, destinul a făcut să ne întâlnim!

Ea nu-i împărtăşea deloc entuziasmul.

- M-am temut că-mi voi petrece noaptea în birou şi aveam o întâlnire importantă acasă la mine. Cornişa părea destul de lată... Şi noroc că dumneata ai rămas aici atât de târziu.

- Vrei să cinezi cu mine diseară?

- Să cinez! îmi pare rău, dar mi-am făcut o regulă din a nu ieşi în oraş cu necunoscuţi.

- Mi te-a trimis îngerul meu păzitor. Trebuie să accepţi.

- Ei bine, acest înger păzitor s-a înşelat!

Se ridică de pe scaun şi el coborî de pe birou. Ea remarcă

din nou, aroma înţepătoare a parfumului lui.

-Ah, nu! N-am să te las să intri astfel în viaţa mea şi să dispari imediat. Dacă te supără faptul că nu mă cunoşti, fii liniştită, sunt inofensiv.

Ea zâmbi în timp ce punea pe birou paharul de care nu se atinsese. „Inofensiv” era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să-l descrie pe bărbatul ce se afla la câţiva centimetri de ea. Extrem de viril, părea plin de vitalitate şi degaja o autoritate incontestabilă.

- Chiar dacă aş vrea, n-aş putea să ies astă-seară. Aştept acasă un zugrav.

- Cum îl cheamă?

Surprinsă, ea îi răspunse fără să se gândească.

- Wayne Jones. Lucrează şi seara.

- Lucrează bine?

- Sper. Mi l-a recomandat sora mea.

- Te superi dacă îmi dai şi mie numărul lui de telefon?

- Bineînţeles că nu.

Felicite se simţea la fel de buimăcită de discuţia ei cu Cade ca şi atunci când mersese pe cornişă. El luă un creion şi notă numărul de telefon. Părul des îi căzuse în bucle dezordonate pe frunte.

- Mulţumesc. Dar mâine seară, iei cina cu mine?

- Ei... lasă... sunt sigură că nu duci lipsă de prietene.

în nici un caz nu voia să iasă cu el. Era prea sigur pe el şi prea energic pentru ea. Aşa că se îndreptă spre uşă, dar el ajunse înaintea ei şi se lipi nonşalant cu spatele, blocându-i ieşirea. Zău că era încăpăţânat ca un catâr.

- Doar n-o să mă refuzi? Haide să mai discutăm. Nu pari să circuli de obicei pe cornişe. Eşti îmbrăcată la patru ace... în ce domeniu lucrezi?

- Sunt ceea ce se cheamă „vânător de capete”. Când încerc să găsesc omul potrivit situaţiei. Dar dumneata îmi blochezi ieşirea. Te rog...

- Cum se numeşte firma dumitale?

- „Recrutare de personal specializat”. Nu ţi se pare că depăşeşti limitele? Dă-mi voie să ies.

- Nu mi-ai spus: „nu pot să ies în oraş pentru că sunt logodită”, sau ceva de genul ăsta...

Se măsurară cu privirea, şi Felicite resimţi un freamăt interior, ca şi cum clipa aceasta era pentru ea de o importanţă capitală. Simţea un nod în gât şi abia mai respira în timp ce el continua să zâmbească.

- Am fost sortiţi să ne cunoaştem, Felicite McCord, la fel de sigur cum suflă acum vântul afară.

- Ei bine, ne-am cunoscut! Acum, te rog să-mi deschizi uşa.

- Dacă ai un birou la acest etaj, înseamnă că suntem vecini.

- într-adevăr. Uşa, te rog.

în sfârşit, el se îndepărtă, fără să-şi abandoneze însă ideea fixă.

- Ce-ai zice să luăm mâine prânzul împreună?

- Nu, mulţumesc. Trebuie să fiu în birou când vor veni să instaleze telefonul. Adio, domnule Rankin. îţi mulţumesc pentru ospitalitate.

Ea se îndepărta deja pe coridor când el vru să aibă totuşi ultimul cuvânt.

- Mă numesc Cade. La revedere, Felicite.

Capitolul 2

„Un înger păzitor! Auzi vorbă! Ah, dacă ea n-ar fi atât de ocupată cu aranjarea noului său birou... să uite de toate astea, de aventura pe cornişă, de ochii aceia albaştri şi poznaşi...”

îşi întrerupse gândul, şi-şi dădu seama cu stupoare că era pentru prima oară după un an şi o lună de văduvie când era tentată să accepte o întâlnire. „Era oare un semn bun? însemna că durerea se mai atenuase?” Din păcate, amintirea părului auriu al lui Kent şi a veseliei care-l însufleţea îi produse o dureroasă strângere de inimă care îi era atât de cunoscută... Se grăbi spre maşina ei şi porni pe drumul spre casă.

în timpul cât sora şi cumnatul ei lucrau în Peru, ea locuia în antica lor casă de lemn din cartierul Universităţii, plin de case vechi cuibărite sub colinele înverzite. Se simţi fericită când regăsi decorul familiar. Cregile înfrunzite ale copacilor se împreunau în boltă deasupra şoselei. Peluzele verzi cu iarbă crudă erau înveselite de rozul delicat al azaleelor. O vecină o salută din mers şi Felicite intră pe aleea ce ducea la uşa principală.

*
* *

Peste vreo oră, Felicite auzi camioneta lui Wayne Jones şi-l văzu pe acesta prin fereastra sufrageriei cum dădea la o parte prelata şi-şi descărca materialele. De aceea fu foarte surprinsă când, ieşind pe uşa din spate ca să ia nişte scule din magazie, zări un alt bărbat îmbrăcat în salopeta kaki. Căţărat pe o scară, acesta tocmai curăţa de pe perete vechea zugrăveală. Părul lui brunet i se păru oarecum

cunoscut.

Mânecile suflecate dădeau la iveală braţele musculoase şi bronzate. Felicite îi privi mai cu atenţie ceafa şi felul în care părul ondulat îi cădea peste gulerul cămăşii. Doar n-o fi totuşi Cade Rankin? Nu-i venea să creadă aşa ceva şi era uimită peste măsură.

- Ce cauţi aici?

El se întoarse şi-i zâmbi.

- Ai un fel cu totul imposibil de a apărea brusc de nicăieri! Nu te-am auzit ieşind.

- Te-am întrebat ce faci aici!

- Mă pregătesc să-ţi zugrăvesc casa.

- Dar dumneata nu eşti zugrav!

- De unde ştii?

- Aşadar, de aceea mi-ai cerut numele zugravului... Cum l-ai convins pe Wayne?

Cade se aşeză mai comod pe scară.

- M-am tocmit cu el la un preţ ca să mă lase să-l ajut aici astă- seară. Nu sunt un zugrav atât de rău.

- Si de ce, mă rog, vrei să-mi zugrăveşti dumneata casa?

- Ca să am încă o şansă să te rog să ieşi cu mine.

Ea izbucni într-un hohot zeflemitor.

- Suntem vecini de birou la Turnul Franklin, aveai alte o mie de ocazii să discuţi cu mine!

- Nu pot să aştept. Este prea banal. Nu este genul meu.

Felicite simţi iarăşi că-i vine să râdă.

- Aşa că, o să-ţi petreci seara râcâind vopseaua de pe perete?... Poate că, de data asta, îngerul meu păzitor mi-a trimis un zugrav în plus. M-am rugat ca această casă să fie

ca nouă până la sfârşitul săptămânii.

Ea tocmai voia să intre când el strigă:

- Hei!...

Coborî două trepete pe scară, apoi sări jos.

- ...Vrei să ieşi cu mine mâine seară?

- Cu siguranţă că n-am să ies.

- Ieşi cu altcineva?

- Nu te priveşte.

Si intră în casă, stupefiată de propria-i reacţie: fusese cât pe ce să-i accepte oferta. Totuşi, nu era încă pregătită să înceapă o nouă relaţie amoroasă. Si Cade Rankin insistase prea mult încât să se mulţumească doar cu puţin. Nu se mai gândi la el şi dădu câteva telefoane. Tocmai era în căutarea unui inginer agronom pentru o întreprindere din Waterloo, în Iowa.

După aceea, ieşi ca să mai vorbească cu Wayne pe care-l găsi lucrând liniştit în partea din faţă a casei. Când o văzu venind, îşi puse în găleată bidineaua.

- Doamnă McCord, el mi-a spus că n-o să vă supăraţi.

- Nu sunt supărată. Vreau doar să zugrăveşti repede casa.

- Nu prea mă simt eu cu conştiinţa împăcată, dar omul este atât de convingător...

- Sunt sigură că aşa este. Bun, suntem luni, aşa că joi vei veni, fără probleme?

- Precis. Pe la ora şase.

- Ei bine, la revedere, Wayne. Ne vedem joi.

Când se întoarse, zări în spatele camionetei lui Wayne care era într-o stare jalnică, un Peugeot albastru-închis

lustruit admirabil. Astfel că, după vreo oră, când auzi camioneta demarând şi nici un alt motor de maşină, se duse să dea o raită prin spatele casei. Nu era nici urmă de Cade Rankin nici de scară.

în răcoarea amurgului, frunzele foşneau încetişor în grădiniţa plină de flori, de azalee roz. Un stol de vrăbii trecu pe deasupra şi dispăru între crengile unei magnolii.

Felicite îl găsi pe Cade căţărat pe scara sprijinită de faţadă. Era aproape întuneric deja. De ce continua să mai lucreze? Ea amuţi când zări enormele litere albe înşirate pe frontonul de deasupra intrării! „O vreau pe dulcea mea Felicite”.

Dumnezeule mare! Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Simţi cum stupoarea iniţială se transformă în furie când Cade coborî de pe scară şi veni lângă ea ca să-şi admire opera.

- Este un mesaj pornit din adâncul inimii.

- Wayne Jones a plecat şi a lăsat cuvintele astea pictate acolo?

- Nu fi supărată pe el. I-am mai dat un bacşiş.

- îngrozitor!

- Mai degrabă impresionant. Literele sunt bine aşezate, exprimă sentimentele mele, şi în acelaşi timp ţi-au atras privirea...

- Să te ia naiba!

înfipt bine pe picioare alături de ea, el avea o pată de vopsea pe braţ, o mulţime de stropi pe obraji, şi o licărire ciudată în adâncul ochilor.

- Şterge prostia aia înainte s-o vadă vecinii mei!

Expresia glumeaţă din ochii albaştri lăsă locul unei

hotărâri implacabile şi... parcă mai era ceva, încât ei i se păru mai potrivit să privească frontonul decât pe Cade Rankin.

Felicite privea cu gura căscată îndrăzneaţa declaraţie. Minutele treceau, într-o atmosferă din ce în ce mai încordată. Până la urmă, nu avu încotro şi trebui să-l privească din nou. Cum putea să fie atât de atrasă, chiar hipnotizată de perechea asta de ochi de culoarea cerului? Mesajul lor era limpede. De altfel, nu avea decât să citească pe frontonul casei. Era un mesaj la fel de vechi, la fel de elementar ca primăvara însăşi. Simţi că nu poate să oprească valul de căldură care parcă îi răspândea viaţă prin vene.

Cade îşi îndreptă sugestiv privirea spre buzele ei cărnoase. Vocea îi era caldă şi şoptită.

- Să ieşim mâine seară la cină.

- După ce ai zugrăvit inepţiile astea pe casa mea, mai speri că...

Felicite vorbea învăluită parcă de o ceaţă. Toată furia ei se evaporase.

- Dacă accepţi să ieşi mâine seară cu mine, voi veni în zori să şterg ce am scris.

în speranţa că va putea rupe vraja, ea îşi întoarse privirea.

- Ăsta-i şantaj. Este un truc... josnic, jalnic!

- Nu. Este o treabă serioasă. Niciodată n-am muncit atât ca să obţin o întâlnire.

Ea făcu greşeala să ridice ochii spre el şi ştiu că este

pierdută din momentul când îi întâlni privirea.

- De acord. Dar şterge cât mai repede ce ai scris.

El îi adresă un zâmbet larg şi strălucitor care o făcu să se înfioare anticipat. Ceva din adâncul fiinţei ei parcă revenea la viaţă.

- Bine, zise el adunând scara.

- Aşteaptă o clipă! Ai promis că ştergi asta înainte de mâine dimineaţă.

- Nici o grijă. Vin mâine dimineaţă la cinci.

- M-aş simţi mai bine dacă ai începe chiar acum. Măcar, treci cu o bidinea peste litere,să nu mai poată fi citite.

- Fac orice numai să pecetluim pactul nostru.

Puse la loc scara, îşi luă găleata cu vopsea şi se căţără din nou. Cuvintele începură să dispară.

„O singură întâlnire n-o să-mi complice prea mult viaţa...” gândi ea

- Ţi se întâmplă des asemenea lucruri?

El continua să zugrăvească peste litere.

- Ce fel de lucruri?

- Cum ar fi, de exemplu, să pictezi litere pe casele oamenilor.

- Destul de des... Viaţa este amuzantă.

Preţ de o clipă, i se păru că în viaţa ei nu erau prea multe lucruri „amuzante”. Se gândi la Kent care-i răscolise viaţa. Niciodată, niciodată ea nu se va mai implica atât.

- Eşti originar din Atlanta?

- Nu se simte după accentul meu?

- Sinceră să fiu... nu.

- Probabil că l-am mai pierdut în timpul cât am făcut studiile la Universitatea din Ohio. Am obţinut acolo o bursă graţie probelor de alergări.

Ea aruncă o privire spre picioarele lui lungi şi şi-l imaginä foarte bine alergând într-o cursă.

Prin tufişuri, greierii începură să cânte. Cade continua să zugrăvească cu mişcări largi rapide şi eficace, până când constată că era prea întuneric ca să mai continue. Ea propuse să-i aducă o lanternă.

- Nu, mulţumesc. Voi veni să termin mâine dimineaţă. Dar mâine seară la şapte şi jumătate ne vedem?

- De acord.

Din nou, ea îşi dădu seama de fiorul electric care-i unea. Judecând după felul cum i se micşoraseră pupilele, şi el avea aceeaşi senzaţie. Fără să-şi ia ochii de la ea, coborî scara.

Cu fiecare treaptă, ea simţea cum i se accelerează puslul. El puse liniştit bidineaua în găleată şi scoase din buzunar o cârpă cu care-şi şterse mâinile. Felicite avea presimţirea, sau mai degrabă certitudinea că sărutul lui va fi devastator. Ar fi vrut să rămână şi ar fi vrut în acelaşi timp să plece în fugă de aici. El se apropie. Pe buze îi plutea umbra unui zâmbet.

- De ce să mai aşteptăm? o întrebă el încetişor. Mai devreme sau mai târziu, tot te voi săruta, şi ştii asta...

O cuprinse în braţe.

- ...Si cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

- Or să ne vadă vecinii...

Când se aplecă spre ea, Felicite uită însă de toate. Prima atingere a buzelor lor fu uşoară şi blândă, dar propunerea era cu atât mai provocatoare. El o înlănţui cu braţele într-un

fel foarte posesiv.

Din adâncul fiinţei ei izbucni o scânteie de viaţă, şi se abandonă sărutului lui. Contopirea fu ca o descărcare electrică. Fără să mai şovăie, ea îşi trecu braţele pe după gâtul lui Cade şi-şi lipi trupul de al său.

El prelungea în mod deliberat sărutul, cu un rafinament care o buimăcea. Când în sfârşit îi dădu drumul, Felicite fu conştientă de bătăile accelerate ale inimii ei şi de respiraţiile lor neregulate. Dar de ce rămăsese s-o privească astfel, de parcă ea era prima femeie pe care o săruta? Ea îşi aminti de faptul că era aproape un străin pentru ea, şi se luptă să se stăpânească. îi zâmbi, îi mângâie obrazul şi se strădui să-i vorbească pe un ton cât mai indiferent.

- A fost fermecător...

- Fermecător!...

El îşi cufundă privirea într-a ei şi vorbi cu accentul tărăgănat din Sud, pe un ton uşor ironic:

- ...Felicite, draga mea, sărutul acesta m-a pătruns până la măduvă.

Abia în clipa aceea ea îşi dădu seama că-l privea cu ochii măriţi de dorinţă. Făcu un efort imens să se îndepărteze.

- Trebuie să dau nişte telefoane... Să nu uiţi ce mi-ai promis.

- N-am să uit...

Capitolul 3

La prima licărire a zorilor, Felicite întinse mâna ca să oprească soneria agasantă a ceasului deşteptător. Abia când se aşeză în faţa paharului cu suc de portocale şi a tartinelor îşi aminti de aventurile ei din ajun şi de Cade Rankin. îşi pierdu imediat pofta de mâncare, alungă amintirea acelor ochi captivanţi şi a surâsului maliţios, şi se grăbi să-şi pună blugii.

Tocmai îşi peria părul când auzi un zgomot de motor. îşi luă binoclul, un mic fluier, o geantă, un carnet de note şi un creion, îşi puse o pălărie de paie şi ieşi exact la timp ca să-l vadă pe Cade sprijinind scara de peretele casei. Mai rămăseseră de şters doar două cuvinte.: „Dulce Felicite”.

- Bună dimineaţa.

El se întoarse şi impactul privirii lui avu asupra ei efectul unei lovituri de pumn.

- Ce faci de eşti treză la ora asta?

- Mă duc la lac să observ păsările.

- Dar copacii tăi sunt plini de păsări. De ce nu le observi de aici?

- Nu mă interesează deloc vrăbiile. Există însă nişte specii foarte rare de păsări în jurul lacului. Eu fac parte dintr-un grup de ornitologi amatori care se întâlnesc, primăvara, în fiecare marţi şi vineri. Este un loc liniştit şi frumos... Am încredere că vei şterge toate literele!

- îţi promit că nici nu vei mai şti unde au fost.

- Bine!

- Nu uita de întâlnirea noastră de diseară. Am să pregătesc eu însumi cina.

- Păi...

- Păi, la mine, fireşte. Ai grijă să studiezi bine păsările de

la lac.

- Mulţumesc de sfat.

Neîncrezătoare în perspectiva de a-şi petrece seara singură cu el, şovăi o clipă dacă să mai accepte sau nu. Apoi, de teamă că discuţia s-ar prelungi prea mult şi va întârzia la întâlnirea cu grupul, se hotărî să plece.

*
* *

îşi petrecu restul zilei în căutarea unui inginer agronom dornic să se instaleze în Iowa, şi fu mult prea ocupată ca să se mai gândească la întâlnirea ei cu Cade. Dar o dată întoarsă acasă, îşi trecu în revistă toate hainele, după care se hotărî asupra unei rochii albe foarte simplă, prinsă de umeri doar prin nişte bretele fine. îşi puse apoi nişte sandale asortate cu tocuri înalte şi-şi ridică părul greu şi negru în creştetul capului.

Căută în cartea de telefon numărul lui Cade şi lăsă un mesaj pe robot indicând numărul lui.

Când se auzi soneria de la intrare, încă se mai întreba de ce acceptase această întâlnire. Oricum, Wayne ar fi avut grijă că literele acelea să fie şterse. îşi aminti de sărutul lui Cade şi se înfioră, apoi se grăbi să-i deschidă uşa.

De îndată ce-l zări, scânteia magică se reaprinse. Era îmbrăcat în nişte pantaloni albaştri, o cămaşă albă, o haină de culoare închisă, şi întruchipa idealul de seducător. îi acordă un zâmbet strălucitor şi-şi plimbă rapid privirea peste rochia ei. Felicite roşi simţindu-se astfel dezbrăcată şi făcu un efort imens ca să se poarte cât mai firesc.

- Ce punctualitate!

- Nu mai puteam să aştept.

- De ce ai insistat atât de mult să ieşi cu mine? Si să nu-

mi invoci acum pretextul cu îngerul păzitor!

Ea îşi punea cu adevărat această întrebare. Cu picioarele ei prea lungi şi cu bustul prea scurt, nu se considera ca făcând parte dintre acele femei care hipnotizează toţi bărbaţii din calea lor. Sigur, părul ei des şi ochii cenuşii constituiau nişte atuuri care-i aduceau adeseori complimente, dar nu avea nimic dintr-o frumuseţe uluitoare.

- îmi pare rău să te contrazic, dar este vorba într-adevăr de îngerul meu păzitor. Ai intrat în viaţa mea la fel de miraculos precum marea Roşie s-a deschis ca să-l lase pe Moise să treacă. Aşa că încetează să te mai opui destinului.

- Nu-i vorba despre nici un destin. Numai ideile tale nebuneşti în privinţa zugrăvelii au făcut să ne întâlnim astă-seară.

El o luă de braţ surâzător şi o ajută să traverseze peluza. Parfumul magnoliilor înmiresmau aerul cu aroma lor persistentă. Printre azaleele înflorite, o pasăre-muscă îşi căuta nectarul. Totul din jurul ei o îmbia pe Felicite să petreacă o seară plăcută, cu un bărbat frumos alături.

Când se urcă în Peugeot, mai aruncă o privire apreciatoare înspre frontonul zugrăvit cu grijă.

- Bună treabă! Nu se mai vede nimic.

- Sper să fie aşa. Azi-dimineaţă, am ajuns cu o oră întârziere la birou!

- în ce domeniu lucrezi?

- Sunt un fel de comisionar în produse petroliere. Cumpăr, vând, schimb... Mi-am înfiinţat propria mea firmă acum zece luni.

- Şi eu am început să lucrez pe cont propriu cam tot de atunci!

Această coincidenţă părea s-o amuze. îi era însă foarte greu să se concentreze asupra conversaţiei. Se gândea mereu la privirea lui care făcea să-i tresalte inima, la mâinile lui puternice care ţineau volanul, la umerii lui largi atât de aproape de ai ei...

- Lucrai acasă înainte să te muţi în Turnul Franklin?

- Oh, casa asta nu-mi aparţine. Este a surorii mele Jane şi a soţului ei. Eu stau în ea doar în absenţa lor. Trebuie să mă mut pe 13 aprilie, în ajunul sosirii lor.

De ce trebuie să-i dea atâtea explicaţii? Se surprinse aşezân- du-se astfel încât să poată privi mai bine nasul drept şi fin al lui Cade şi bărbia voluntară.

- La ce te gândeşti?

- La faptul că n-ar trebui să mă aflu aici. Nici nu ne cunoaştem prea bine.

- Suntem vecini de birou. Nu văd decât două motive valabile pentru stânjeneala ta: ori nu-ţi sunt pe plac, ori îţi este teamă de mine.

- Nu ţi-a trecut deloc prin minte că poate aş avea altceva mai bun de făcut decât să ies cu tine?

- Să observi păsările, de exemplu?

Tonul lui ironic o înfurie.

- Eu am multe activităţi foarte plăcute, iar slujba mea este foarte atrăgătoare; mi se întâmplă destul de des să-mi petrec, seara, câte două-trei ore la telefon, încercând să găsesc candidaţi valabili, potriviţi pentru anumite posturi! Mi se întâmplă de asemenea să fac şi mici lucruri bizare, aşa, doar ca să mă amuz.

- N-am mai cunoscut până acum nici un „vânător de capete”. Cum procedezi?

- Când au nevoie de cineva, întreprinderile îmi telefonează, iar eu încerc să descopăr „pasărea rară”!

- Nu te pui niciodată în locul salariatului? Nu încerci şi invers, să găseşti o slujbă pentru cineva?

- De cele mai multe ori, tratez mai întâi cu angajatorul. Dacă găsesc persoana potrivită, primesc un comision.

Era aproape ruşinos să fie într-o asemenea măsură emoţionată de apectul fizic al unui bărbat! Nici peluzele umbroase, nici casele de cărămidă cu grădinile lor dinspre stradă, nici aerul răcoros al serii nu-i reţineau atenţia. Cât de caldă răsuna vocea lui Cade în urechile ei...

- Parcă ai purta toată povara lumii pe umerii tăi!

- Să nu exagerăm!

- Felicite, vreau ca astă-seară să nu ai în minte nici un subiect care să te supere.

- Este uşor de zis! Te porţi cu mine ca un tiran! Iată, merg la tine, forţată de împrejurări, ca să ne petrecem seara singuri...

El zâmbi şi-i cuprinse umerii cu braţul.

- Este minunat! Haide, înveseleşte-te! Pentru cineva care se numeşte Felicite, îmi pari destul de sumbră.

Ea nu se putu abţine să-i zâmbească. El îşi îndreptă din nou atenţia spre şosea, continuând s-o ţină nonşalant pe după umeri. Cu vârful degetelor, îi mângâia braţul gol.

Cade opri în faţa unei case din piatră şi sticlă, ascunsă printre pini. Opri motorul şi deschise portiera.

- Ce proprietate superbă... şi ai chiar şi un heleşteul

- Ador apa, bărcile cu pânze şi alergările. Ai ratat regata Lanier, dar am să te duc să navigăm sâmbăta viitoare.

- Mulţumesc, dar lucrez sâmbătă.

Mergeau pe poteca îngustă ce ducea spre casă.

- Păi, nu eşti propriul tău patron?

- Ba da, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să muncesc ca să-mi câştig pâinea.

- Trebuie să ai o ambiţie formidabilă!

- Nu, doar că am nevoie de bani. Costă foarte mult să ai propriul tău birou.

- Sunt de acord. Soţul tău ce lucra?

- Era geolog. Printre numeroase alte pasiuni, avea şi deltaplanul. Aşa a murit, acum doi ani, într-un concurs la New Mexico.

De câte ori pronunţase până acum aceste cuvinte? Si când le va putea rosti fără să mai resimtă acea durere surdă?

îl cunoscuse pe Kent la colegiu şi se căsătorise cu el a doua zi după ce împlinise douăzeci de ani. El avea o poftă de viaţă uriaşă. îşi testa neîncetat posibilităţile, limitele. Nu avea în cap altă idee decât să-şi depăşească mereu aceste limite.

- ...Cred că ai citit descrierea accidentului. Au mai fost rănite încă alte trei persoane.

- Nu-mi amintesc să fi citit.

Fără să-şi dea seama, îl urmase pe Cade în casă până în bucătăria cu dulapuri de stejar, pe culoarele cu aplice luminoase pe pereţi şi cu pardoseala din gresie de culoarea pământului.

- Vino să facem un tur al casei.

O conduse într-o vastă bibliotecă. Doi dintre pereţi erau aici din piatră aparentă. Un al treilea dispărea în spatele unor etajere pline de plante, de cărţi şi de cupe câştigate la întrecerile sportive, fără să mai punem la socoteală o

superbă chitară. Peretele rămas liber era format dintr-o uşă de sticlă culisantă care dădea pe o terasă aflată deasupra heleşteului. Covoarele viu colorate şi fotoliile largi degajau o caldă ospitalitate. Un spaţiu mare era ocupat de un pian cu coadă.

- Cânţi la pian?

- Da, mă relaxează.

Ea fu surprinsă de această latură a personalităţii lui. îi erau greu să şi-l imagineze în faţa pianului.

O invită să se aşeze, dar ea preferă să se uite la cupe şi să descifreze ce scria pe ele: paraşutism... schi... regate... Se simţi copleşită de o avalanşă de amintiri. Câte asemeănări între Cade şi Kent! Fie că era vorba despre paraşutism sau despre delta- planorism, scopul era acelaşi, de a profita cât mai mult de viaţă. Dar, în vreme ce Kent îşi realiza toate dorinţele, ea îşi sacrificase propria viaţă, urmându-l de la o competiţie la alta, ajutându-l, având grijă de el, de cariera lui şi împărtăşindu-i bucuriile. Nu avuseseră niciodată timp să se plictisească - până când moartea lui Kent a obligat-o să-şi înfrunte singură viitorul.

Abia atunci îşi dăduse seama că întreaga ei viaţă se învârtise în jurul lui, că nu avea nimic al ei, nici carieră, nici interese personale. Amintirea acelei perioade îi dădea şi acum un teribil sentiment de mediocritate.

- Hei! De ce ai privirea asta melancolică?

Cu sprâncenele încruntate, el se afla în picioare în faţa ei, cu două pahare de vin alb în mână.

- Trofeele acestea ale tale mi-au trezit nişte vechi amintiri. Cred că ai multe în comun cu fostul meu soţ. El ştia să profite de fiecare minut care trece.

- Şi asta-i rău?

în adâncul fiinţei ei, o uşă care se întredeschisese se închisese la loc. Nu voia cu nici un preţ să se lege iarăşi de un bărbat din rasa lui Kent. Abia începuse să-şi trăiască propria viaţă, abia îşi găsise o identitate. Cade Rankin o copleşea, o zdrobea! Mai cunoscuse această senzaţie şi înainte, nu mai voia s-o ia de la capăt, nu acum, nu din nou...

- Bineînţeles că nu! Nu-i nimic rău în asta.

Fără să mai insiste asupra acestui subiect, dar continuând s-o observe cu intensitate, el îi întinse paharul.

- Ştiu că de obicei nu bei, dar încearcă totuşi acest vin. îţi place Bach?

- îmi plac Bach, Neil Diamond, Billy Joel.

- Ce varietate!

El puse un disc şi biblioteca fu invadată de o muzică plăcută.

- Vino, am să-ţi arăt şi restul casei. Tot continuu s-o măresc. Muncesc la ea în orele mele libere.

- Vrei să spui că... tu ai făcut-o? Se pare că eşti grozav de îndemânatic. Este superbă!

- Mulţumesc. îmi place să meşteresc.

îi veni în minte imaginea lui Cade căţărat pe scară şi zugrăvind. Sub cămaşa fină, se puteau distinge cu uşurinţă muşchii puternici şi umerii lui largi. Era uşor să şi-l imagienze construindu-şi casa şi punând şarpantă acoperişului.

Felicite îi privea opera dar nu-l vedea decât pe el. în hol, o mochetă bej groasă înăbuşea zgomotul paşilor. Ceva mai departe, o încăpere neterminată încă degaja un puternic miros de rumeguş.

-Asta va fi o cameră suplimentară. Am fost atât de ocupat cu alte lucruri încât n-am terminat de tencuit pereţii.

- Ai făcut prea mult paraşutism?

- Este oricum mai incitant decât să stau într-un fotoliu şi să-mi pilesc unghiile! Şi apoi după cum poţi să bănuieşti din propria-ţi experienţă, când mi-am înfiinţat firma personală, toate economiile mele s-au dus şi casa a trebuit să mai aştepte...

Ea încuviinţă.

- ...Am avut neapărat nevoie de un birou. La început, am încercat să lucrez acasă pentru că vreo nouăzeci la sută din relaţiile mele se petrec la telefon, dar a fost totuşi nevoie să găsesc un loc unde să-mi primesc clienţii şi furnizorii.

O conduse spre o altă încăpere. Când aprinse lumina, ea observă că se aflau în dormitorul lui. Totul în jur era atât de senzual încât simplul fapt de a se afla într-o asemenea încăpere îi trezea toate simţurile. Peste patul imens de stejar era aruncată neglijent o cuvertură din blană albă. Plante şi flori exotice înmiresmau aerul cu parfumul lor delicat. Afară, lângă fereastră o plantă agăţătoare era în plină înflorire. Cade apăsă un întrerupător şi afară se aprinseră lumini care puseră în evidenţă terasa de deasupra iazului.

Toate aceste mici rafinamente o speriară pe Felicite şi o făcură să fie şi mai hotărâtă să nu înceapă o relaţie cu Cade.

- Blană? întrebă ea oarecum dispreţuitor.

El aruncă o privire înspre cuvertură.

- Credeam că o să-ţi placă. Femeile, în general, sunt atrase de blănuri.

- Cuvertura asta seamănă cu cuvintele pe care le-ai scris pe frontonul casei mele - este un pic cam prea bătătoare la ochi.

- Nu neapărat. Vino. Am să-ţi arăt. Nu este deloc periculoasă.

El puse paharele de vin pe o masă, o prinse de braţ, şi ea fu
nevoită să se aşeze.

- Nimic rău, vezi bine!

- Dar... eu nu vreau să mă aşez pe cuvertura ta.

El se mulţumi să zâmbească şi o ţinu pe loc.

- De ce nu?

Brusc, el se aşeză în genunchi în faţa ei şi o cuprinse cu un braţ de talie. Felicite crezu că o să se sufoce şi pulsul ei o luă razna.

- Pot să simt toate obstacolele care te neliniştesc.

îi luă mâna şi-şi puse un deget pe încheietură ca şi cum i-ar fi numărat bătăile inimii. Ea roşi, străduindu-se să pară degajată.

- Nu fi prea sigur de tine. Asta nu înseamnă nimic.

- Tu eşti cea care spui diverse lucruri.

El îi luă un deget şi-l puse pe propria-i încheietură a mâinii. Si la el, pulsul era foarte rapid. îi spuse cu o voce joasă şi caldă:

- Aşadar, efectul este reciproc...

O împiedică să se ridice şi ea crezu că se va îneca în ochii lui albaştri atât de adânci.

- Oricare ar fi efectul pe care-l avem unul asupra celuilalt, asta n-are nici o semnificaţie profundă.

- Eu cred, dimpotrivă, că semnificaţia este enormă, impresionantă.

Privirea lui se opri pe buzele ei, pe care Felicite le între-

deschise fără să vrea. Făcu o nouă tentativă să se ridice şi, spre surprinderea ei, de data asta el nu mai făcu nici un efort ca s-o reţină. Dimpotrivă, îşi desprinse braţele cu un gest plin de tandreţe.

Ea îşi recuperă paharul cu vin.

- N-am văzut încă şi restul casei.

Era evident că pe el îl amuza ceva. începu să râdă, îşi luă şi el paharul şi o urmă spre uşa glisantă ce dădea spre terasă.

- Nu trebuie să-ţi scape nimic. Vreau să te simţi aici absolut ca acasă.

Deblocă încuietaorea uşii şi se întoarse s-o privească, făcând una dintre acele mişcări cărora doar el le ştia secretul, şi care făcea să se afle doar la câţiva centimetri unul de altul.

- Spui că nu există nici un bărbat în viaţa ta, şi totuşi te simt în defensivă. Tare aş vrea să ştiu de ce.

- Astea sunt misterele vieţii!... De fapt, în această perioadă a vieţii mele, nu vreau să mă leg de nimeni.

- De ce nu?

- Abia mi-am început o carieră. Mi-am deschis un birou. Sunt prea ocupată. De ce mă obligi să-ţi repet lucrurile astea?

El împinse uşa glisantă, lăsând să pătrundă aerul proaspăt al serii.

- Nimeni nu este ocupat într-o asemenea măsură încât să nu aibă puţin timp liber şi pentru el. Vino, o să cinăm afară.

Uşurată că el abandonează în sfârşit acest subiect, Felicite ieşi. La celălalt capăt al terasei, masa era aranjată pentru doi. Tocmai în acel moment sună telefonul.

Cade se duse să răspundă. Spuse câteva cuvinte cu voce înceată, apoi îi întinse receptorul.

- Este pentru tine.

îi atinse uşor degetele când îi dădu telefonul şi pe ea o străbătu un fior pe tot braţul.

- Da... Bună seara Charles. Stai o clipă, să-mi iau carneţelul din poşetă.

Cade îi făcu semn că înţelesese şi se duse să-i aducă poşeta.

- Mulţumesc, îi şopti ea.

Scotoci în poşetă după carneţel.

- Iată! Am rezervat un loc pe numele tău la zborul 203 al Panam care pleacă din San Antonio la nouă şi jumătate dimineaţa, miercuri, şi aterizează la Des Moines la ora două după-amiază. Spune-mi, îţi convine?...

Cade punea în acest timp cartofii pe cărbunii aprinşi. Avea un grătar portativ excelent.

- ...Ai întâlnire cu domnul Jenkins la ora patru. Pentru noapte, ţi-am rezervat o cameră la Holliday Inn, iar zborul de întoarcere pleacă din Des Moines la ora trei, joi. Ţi se pare prea matinal? Bine... încearcă să-mi telefonezi după întrevedere...

Mai ascultă o clipă, apoi zise la revedere şi închise.

- Vreo urgenţă?

- Nu chiar. Am lăsat numarul tău de telefon pe robotul meu.

- Si eu care speram că nu te vei gândi decât la mine toată seara!

- Nu-mi pot permite să ratez o afacere.

- Va trebui ca îngerul meu păzitor să aibă o discuţie

serioasă cu al tău. Ai nevoie de mine, Felicite. Nu te bucuri îndeajuns de viaţă.

- Totuşi, nu mă descurc chiar atât de rău.

- Aşteaptă-mă un pic, drăgălaşa mea...

în ochii lui strălucea o promisiune care o emoţiona, dar o şi speria în acelaşi timp.

- Ia loc şi aşteaptă până ce fac grătarul.

- Pot să te ajut?

- Nu este nevoie.

îşi scoase haina, ceea ce dădu la iveală cămaşa lui albă imaculată şi şoldurile înguste pe care se mulau perfect pantalonii.

„Auzi! Un înger păzitor! Avea el nevoie de un înger păzitor cum avea ea de un papagal! De parcă n-ar fi fost în stare să-şi apere singur cauza...” gândi Felicite.

Dar în viaţa ei nu era loc pentru Cade, deşi acesta pusese totul la bătaie ca s-o seducă: cina la lumina lumânărilor, dormitorul senzual cu patul acela revoltător de „sexy”, muzica în surdină, lumina difuză, priveliştea iazului... Nu uitase nimic, dar în ciuda atracţiei fizice de netăgăduit, ea tot nu avea încredere în el. Ceea ce voia, era să cineze cât mai repede şi să se întoarcă acasă.

îşi savura vinul în timp ce el supraveghea grătarul şi o aromă îmbietoare umplea aerul.

Când masa fu gata, el veni să se aşeze în faţa ei, aruncându-i în treacăt o privire devastatoare peste flacăra tremurătoare a lumânărilor. Ce păcat că ea nu se afla în căutarea sufletului- pereche!

- Ce faci ca să te distrezi, în afara faptului că observi

păsărelele?

- Lucruri foarte simple.

- De ce ar vrea nişte neiniţiaţi să observe păsările? Eu n-am auzit nicidoată spunându-se că cineva observă la fel peştii sau insectele.

Ea râse.

- Păsările sunt într-adevăr fascinante.

- Ca multe alte lucruri în viaţă, de altfel. Am să-ţi demonstrez.

- Mulţumesc, nu-i nevoie. Te cred pe cuvânt.

- Trăieşti mereu într-un turn de fildeş?

- în acest moment, acord toată atenţia carierei mele.

- înţeleg...

Scuza pe care o invocase părea şchioapă, dar nu se simţi în stare să-i spună că se simte copleşită de prezenţa lui, că semăna prea mult cu Kent, că nu voia să se afle din nou legată de un „buldozer" de sex masculin.

- Eşti din Atlanta?

- Nu, din Macon. Rudele mele mai trăiesc încă acolo. Dar tu? Mai ai fraţi sau surori?

- Mai am doi fraţi. Cel mai mare locuieşte la Fort Lauderdale, cel puţin atunci când este acasă.

- Călătoreşte mult?

Cade făcu o pauză ca să-i ofere o salată pe care ea o refuză, iar el se servi copios. Apoi îi răspunse.

- în acest moment, Thad face scufrundări submarine nu departe de coasta jamaicană. Este pornit în căutarea unui vechi galion dispărut în mare.

- Aşadar, este o tradiţie de familie?

- Ce anume?

- Furia aceasta de a vă trăi viaţa.

-Vorbeşti ca despre un viciu de neiertat! Ce este rău în a face ceea ce-ţi place?

- Nimic.

- Atunci, de ce ai privirea aceasta severă? De ce te ascunzi în spatele nu ştiu cărui scut? Crezi că oamenii n-ar trebui să sară cu paraşuta, sau să facă scufundări submarine?

- Nici gând, răspunse ea în grabă.

Trebuia să-l împiedice să-i sondeze propriile sentimente.

- Ai fost căsătorit?

- Nu. Am fost prea ocupat să profit de viaţă încât să mă las încătuşat de responsabilităţi.

- Şi ceilalţi din familia ta ce fac?

- Mama este la Belem în Amazonia, împreună cu Jason, fratele meu mai mic. Au obţinut o bursă de la un institut de zoologie ca să studieze maimuţele numite „leneşii”.

- Glumeşti!

- Nu, vorbesc într-adevăr despre maimuţe.

-Am înţeles, dar sunt stupefiată că tu ai rămas să lucrezi într-un birou.

- N-a fost întotdeauna aşa. Vino, am să-ţi arăt fotografiile familiei Rankin. Ne vom întâlni cu toţii de Crăciun pentru că vin să petreacă sărbătorile la mine. Mama este văduvă. Tata a murit acum câţiva ani d septicemie în India. Fusese muşcat de un tigru.

- Nu te cred!... îmi pare rău să aflu asta, adăugă ea repede, dându-şi seama dintr-o dată cât de necuviincioasă trebuie să fi părut.

Toată familia lui era formată din nişte „săriţi” - o familie

de liber-cugetători care alergau prin cele patru colţuri ale lumii, în căutarea pericolului.

Cade îi întinse albumul cu fotografii. Ea constată că erau cu toţii bronzaţi, arşi de soare.

- Cât de tânără pare mama ta!

- S-a măritat la optsprezece ani. în familia noastră există după cum vezi şi romantici incurabili.

- Nu este cazul meu.

- De ce nu? De fapt, văd din privirea ta că nu eşti de acord nici cu familia mea nici cu mine.

- Te înşeli. îmi pun doar nişte întrebări în privinţa lor. Par cu toţii mai degrabă... nişte originali.

- Sunt mult mai puţin decât drăgălaşa tânără cu ochi cenuşii pe care o admir în această clipă.

Tonul lui duios o emoţionă, dar teama de a nu se lăsa vrăjită crescu. Păreau cu toţii la fel de agresivi, la fel de hotărâţi în tot ce fac precum fusese Kent.

- Ce gânduri amare rumegi?

- Mă gândeam doar că... mâncarea a fost excelentă. Eşti un bun bucătar.

- Mulţumesc. Un asemenea compliment te face să câştigi o viitoare masă la restaurantul Rankin. Nu mi-ai răspuns însă la întrebarea de adineauri. Ce faci ca să te distrezi, în afară de a observa păsărelele?

- Fac şi eu alergări... mai fac croitorie...

Ridică din umeri. Ocupaţiile ei păreau fără nici un haz.

- Trebuie să-ţi lărgeşti orizontul. Vino sâmbătă să mă vezi sărind cu paraşuta.

„Să-l privească, să aştepte... La fel ca Kent!”

- Nu pot. Am o mică slujbă şi la Centrul Comercial din Meadowdale.

Era hotărâtă să nu-i dea amănunte. Totuşi, continuă:

- Este ceva temporar... Presupun că îţi place să lucrezi pe cont propriu?

- Da. Ţie nu?

- Ba da. îţi pun această întrebare pentru că mi-a venit brusc în minte o ofertă de serviciu deosebit de interesantă a unei importante întreprinderi petroliere din Houston.

- Cauţi cu tot dinadinsul să mă scoţi din viaţa ta!

- De ce n-o avea îngerul tău păzitor în minte şi altceva mai bun pentru tine?

în ochii albaştri licări o scânteie.

- în acest caz, cu siguranţă că nu s-ar fi străduit să te facă să mergi pe o cornişă!

- O să mai vedem... Aşadar, este vorba despre o slujbă excepţională...

- Mulţumesc, dar mie îmi place să fiu propriul meu stăpân.

- ...cu un salariu mare, cu participare la beneficii...

El lăsă să-i scape un fluierat uşor.

- Şi care sunt condiţiile cerute?

- în mare, o experienţă comercială în produse gazoase sau petroliere, o bună cunoaştere a pieţii petrochimice, un spirit de conducător. Tu corespunzi profilului cerut, iar trecerea interviului nu te obligă cu nimic.

- Dar... mă iei prea repede!

- îţi ofer o ocazie mică.

- încerci să mă trimiţi la Houston şi să şi câştigi bani din asta! Văd că nu ţi-ai pierdut timpul astă-seară.

- Eu n-am nevoie să recurg la asemenea subterfugii ca să scap de tine.

- N-ai să scapi de mine. Nici să nu te gândeşti!...

Tonul era foarte provocator. Felicite simţi un fior pe şira spinării.

- ...Vântul a trântit uşa biroului tău când nu exista nici un curent de aer pe culoar! Vezi bine că suntem făcuţi unul pentru altul.

îi mai spusese asta, astfel că îşi adună ultimele puteri.

- Gândeşte-te la propunerea mea. Am să te sun mâine.

-Eu am să mă gândesc la ochii tăi mari, la pielea ta fină, la irezistibilul tău surâs. Acum că te-am întâlnit, nu pot să mai plec din Atlanta.

- Si Houston este un oraş frumos.

- La fel de frumos ca Atlanta?

- Sunt sigură de asta. Eşti liber, nu ai probleme familiale sau de altă natură.

- îmi place munca mea. îmi place să fiu independent. îmi place casa mea şi vreau s-o termin.

- Dar participarea la beneficii, cheltuielile profesionale rambrusate, asigurările de sănătate, concedii plătite, pensia asigurată, posibilităţi de avansare, toate astea reprezintă o serioasă siguranţă.

- Eu mă distrez prea mult încât să-mi pese de siguranţă.

- Oh! înţeleg: furia ta de a-ţi trăi viaţa.

- îmi place provocarea.

- Să nu mai vorbim despre asta. îţi telefonez mâine.

- Nu, n-ai vrea mai bine să-ţi continui explicaţiile mâine la prânz? Eu înţeleg întotdeauna mai bine atunci când mănânc.

- Te interesează postul ăsta sau nu?

- S-ar putea.

în faţa posibilităţii de a găsi candidatul ideal pentru o asemenea situaţie, ea uită de hotărârea pe care o luase de a

nu-l mai vedea vreodată pe Cade Rankin.

- Foarte bine. Treci pe la biroul meu mâine la prânz. Aduţi şi CV-ul. Vor avea nevoie de el.

- Tot ce doreşti.

- Acum, lasă-mi puţin spaţiu ca să pot respira.

- De ce? Nici nu sunt prea aproape de tine. Nici măcar nu te ating.

- Nu mă refeream la planul fizic.

Cuvintele îi scăpaseră fără voie. Cade ridică sprâncenele.

- Aşadar, te ating pe un alt plan decât cel fizic? Atunci, încetează să mai lupţi împotriva sentimentelor.

Vocea lui răguşită o făcea să-şi piardă cumpătul.

- Pot să mă controlez foarte bine.

- Dar poate nu într-un mod prea înţelept.

- Lasă-mă pe mine să judec asta.

Cade veni şi o prinse de mână.

- Vino. încă n-ai văzut totul.

Coborâră câteva trepte şi porniră pe poteca de lângă iaz. Luna se reflecta strălucitoare pe suprafaţa apei şi împrăştia o lumină argintie.

Felicite era conştientă de dulcea mireasmă a caprifoiului, precum şi de foşnetul cămăşii lui Cade şi de căldura degetelor care le cuprinseseră pe ale ei. Cântecul greierilor însoţea în concertul broaştelor. în noapte, dansau zeci de licurici.

- Ai parte de această frumuseţe, de această linişte, şi te mai gândeşti la sporturi violente precum paraşutismul sau delta- planorismul?...

- îmi place totul. Viaţa este atât de amuzantă.

- Nu întotdeauna.

- Nu, dar atunci când este, trebuie să profiţi de ea la maximum. Părinţii mei au încercat să ne înveţe să explorăm toate posibilităţile pe care ni le oferă viaţa. Tata vindea mobilă. Când eram mici, nu aveam prea mulţi bani, dar reuşeam totuşi să ne distrăm, dar asta nu ne împiedica să punem cu toţii mâna la treabă atunci când era nevoie în magazinul său.

- Adevărat? Tata avea un magazin de muzică. Ani de zile, am lucrat împreună cu sora mea în fiecare vară. De altfel, tata se ocupă şi acum de „Centrul lui de muzică", la Macon. Cea mai mare parte a vieţii mele s-a petrecut acolo. Apoi am crescut. L-am întâlnit pe Kent şi mi-am terminat studiile la Universitatea din Georgia cu o diplomă de muzică.

- Aşadar, cânţi la pian?

- Nu prea des.

Se auzea foşnetul paşilor lor în timp ce se îndepărtau înspre pădurice.

- Felicite...

Inima ei tresări. în rostirea doar a acestui nume, el îşi pusese tot sufletul. Cum ar fi putut să-i reziste? Stia ce voia el. în ciuda tuturor hotărârilor ei, se lăsă cuprinsă în braţe. De îndată ce buzele li se contopiră, se simţiră amândoi străbătuţi de un curent electric.

Sărutul lui deveni mai insistent, şi ea nu-şi dorea decât să-i răspundă pe măsură. Nu mai avea nici un dram de înţelepciune. Nu mai putea să dea înapoi. Se savurau, se devorau, se stimulau reciproc.

Ultimele obstacole căzură şi valul fierbinte al dorinţei îi inundă. Plăcerea primită şi dăruită creştea cu fiecare clipă şi-i rupea de lumea exterioară. El îi mângâia părul, îi săruta gâtul, se apropia din ce în ce de decolteul ei.

Deodată, ea se zbătu ca să pună capăt îmbrăţişării lor.

- Trebuie să ne oprim, Cade, zise ea gâfâind.

Cum putea s-o sărute într-un mod atât de senzual, atât de tulburător?

- De ce continui să rezişti? Ce te reţine?

- Sărutările tale sunt chiar mai periculoase decât mersul pe o cornişă! Am încercat o dată şi n-am de gând s-o iau de la capăt.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

- în ce fel sunt eu un pericol pentru tine?

- Sunt văduvă doar de un an... Nu sunt pregătită.

- Eu cred că eşti pe deplin pregătită şi că-ţi înfrânezi emoţiile.

- Te rog, trebuie să mă întorc acasă.

O va săruta oare din nou? Fremăta toată sub privirea lui. Degeaba pretindea că nu vrea să mai fie sărutată, trebuia să recunoască faptul că săruturile lui îi tăiau respiraţia, îi întunecau mintea şi o ridicau în al nouălea cer...

Când o luă de braţ ca să se întoarcă, uşurarea ei se transformă în dezamăgire. El se duse să-i aducă poşeta, apoi îi deschise portiera înainte să se suie la volan. Pe drumul de întoarcere, vorbiră despre diverse subiecte anodine.

O dată ajunşi, Cade opri motorul şi se întoarse spre ea. Genunchiul lui o atingea uşor. Cu un deget, începu să-i traseze linii pe mână. Când se simţi astfel mângâiată, în venele lui Felicite sângele deveni o lavă fierbinte.

„Gândeşte-te la ceva nevinovat, impersonal... ieşi din maşină... intră în casă...". încerca să-şi dea singură instrucţiuni cum să se mişte, dar rămânea lipită de scaun!

- A fost o cină fermecătoare. Ce seară minunată!

Degetele lui urcară de-a lungul braţului, apoi coborâră pe

gât, făcând-o să ia foc.

- Ai nişte reţineri din motive neîntemeiate.

Ea nu putea să-l contrazică. Ieşi din maşină.

- Este mai bine să mă duc acasă.

El o conduse până la uşă. Felicite avu grijă să păstreze o oarecare distanţă între ei. Cade zâmbea imperturbabil. Siguranţa lui era exasperantă.

- Noapte bună, dulce Felicite. Ne vedem mâine la prânz.

Urcă în maşină şi se îndepărtă. Ea nu se putu abţine să se gândească la el multă vreme după ce dispăruse.

Capitolul 4

Miercuri dimineaţa, Felicite coborî din maşina ei în faţa Turnului Franklin, sub un soare blând de primăvară. Privi spre fereastra biroului lui Cade dar îşi întoarse imediat capul. Era o fereastră ca oricare alta. De ce să-i acorde o atenţie deosebită? Se grăbi să traverseze strada şi intră în imobil.

Ajunsă în biroul ei, îşi suflecă mânecile, chipurile, deoarece era îmbrăcată într-o rochie de plajă, şi se puse pe treabă. Masa era plină de cutii de carton iar pe jos erau fel şi fel de lădiţe. Plantele fuseseră puse chiar pe mocheta groasă verde. Pereţii erau goi. Prin toată harababura asta, se zărea un fotoliu maro- închis cu pernele lui de culoare ruginie şi un fişet din metal bej.

Pierdu multă vreme cu despachetatul, cu triatul lucrurilor şi cu aranjatul lor. Apoi se opri ca să răspundă la telefon şi-şi petrecu două ore lucrând pentru clienţii ei. După care, mai privi prin încăpere. Mai rămăsese un ghiveci enorm cu un rododendron care-i cam încurca biroul şi pe care se hotărî să-l agaţe lângă fereastră. Era locul cel mai bun pentru o plantă. Aşa că puse un scaun la locul ales, fixă nişte cârlige şi se duse să ia ghiveciul.

Cântărea o tonă! Clătinându-se sub greutatea lui, aruncă o privire disperată spre scaun. N-o să reuşească niciodată să se caţăre pe el, dar să mai şi pună rododendronul la locul lui...

- Lasă-mă pe mine!

Cade tocmai intrase în încăpere. îmbrăcat impecabil, cu o cămaşă albă şi o cravată bleumarin asortată, degaja acelaşi farmec ca de obicei. Felicite se simţi străbătută de un val de dorinţă. El se apropie măsurând-o din cap până-n picioare, de la rochia galbenă uşoară de bumbac până la sandalele crem

cu tocuri plate.

- Bună! Ia să văd, ce privelişte ai de aici.

- Aceeaşi ca a ta, cred.

Cu el, fiecare cuvânt căpăta o rezonanţă particulară. Apucă din braţele ei vasul, continuând însă s-o ţină de mâini. Peste frunzele verzi ale plantei, el o vrăjea cu privirea-i magnetică, suportând singur greutatea vasului.

- Este prea greu pentru tine.

Remarca aceasta anodină, exprimată cu o voce voalată, părea la fel de seducătoare ca o propunere de un anumit fel...

- Nu pot să-mi trag mâinile...

Vocea nesigură o trădă pe Felicite.

- Şi... asta te supără? Ah! Miroşi a Chanel nr. 5.

- Ei bine, văd că te pricepi la parfumuri!

- Sunt sigur că şi tu ştii care este colonia mea!

Se aplecă spre ea printre frunze.

- Nu, nu-mi dau seama.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei. De fiecare dată când o fixa astfel, ea se simţea crispată, incapabilă să respire normal. Ar fi vrut să-şi umezească buzele... sau să simtă atingerea buzelor lui. încercă să se desprindă.

- Nu-ţi place să stai aşa şi să vorbeşti cu mine?

- Trebuie să termin cu aranjatul lucrurilor.

- înţeleg...

îi eliberă mâinile şi ridică vasul enorm. Cu o uşurinţă uimitoare, se căţără pe scaun şi puse planta la locul ei.

- Este bine?... Dacă mai ai mici treburi de genul ăsta, nu ezita să mă chemi, fie că este vorba de udat florile, de ascuţit un creion sau să te ţin de mână.

Ea nu reuşea să se mişte, hipnotizată de privirea lui.

Ajunse până la ea un val din parfumul lui. Doamne, ce greu era să scape de vraja asta!... îşi privi, preocupată, ceasul.

- Este cam devreme pentru prânz.

- Eu sunt gata de la ora opt dimineaţa. Nu mai aveam răbdare să aştept. Iată CV-ul meu.

Ea îl luă şi se aşeză la birou să-l citească. Ce odihnă pentru ochii ei să descifreze litere imprimate! în acest CV era vorba de un anume Kincade E. Rankin, de treizeci şi cinci de ani, celibatar.

- Ce înseamnă litera E?

- Elrod. Kincade Elrod Rankin.

Experienţa lui era impresionantă. Nu intrase la Universitate decât graţie meritelor lui sportive. După care, s-a descucat atât de bine încât în fiecare an a meritat felicitările profesorilor...

- Văd că ai lucrat în fiecare an la construcţia de canalizări.

Asta explica faptul că avea un trup atât de musculos. Dar de
ce se gândea ea dintr-o dată la muşchii lui Cade?

- în felul acesta am câştigat bani ca să-mi finanţez studiile universitare.

Ea continuă să citească. După ce-şi luase diploma, fusese angajat de o mare companie petrolieră. Citi mai departe lista lungă cu promovările lui până când ajunse la momentul când hotărâse să lucreze pe cont propriu.

Când în sfârşit termină de citit, Cade continua să stea liniştit de cealaltă parte a biroului. Picior peste picior, părea foarte sigur pe el şi uşor zeflemitor.

- Eşti candidatul ideal. Am să-ţi explic în ce constă slujba.

El se ridică, indiferent.

- O să putem vorbi la masă. Vino repede, altfel o să ajungem în acelaşi timp cu mulţimea.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, ocoli biroul şi o luă de braţ. Era inutil să se lase rugată. Aşa că îşi luă poşeta, porni robotul telefonului, şi ieşi cu el.

Dar în loc să se îndrepte spre restaurantul aflat la subsolul clădirii, Cade o conduse spre parcarea însorită.

- Dar...

El îi deschise portiera.

- Să nu ne mai gândim la restaurantul de la subsol. Noi nu suntem oameni care să ne mulţumim cu „cantina” Turnului Franklin!

Felicite nu ştia dacă să se simtă flatată, supărată, sau pur şi simplu alarmată. Lumina soarelui făcea să strălucească reflexe în părul des al lui Cade. Acesta îşi scoase butonii de la manşete şi-şi suflecă mânecile. Iarăşi braţele acelea bronzate... Se urcă apoi la volan şi demară. Hotărâse s-o ducă să ia prânzul la Plazza Westin, în fabulosul restaurant de la etajul şaptezeci şi doi.

Ea comandă o salată de spanac şi apoi se cufundă în contemplarea panoramei Atlantei. Traficul era dens şi te ducea cu gândul la o activitate febrilă dintr-un furnicar. Felicite se încruntă o clipă, amintindu-şi de îngrozitoarea ei „plimbare” pe cornişă. Probabil că, din cauza asta, va suferi de ameţeli la înălţime tot restul zilelor ei.

- Câtă gravitate în ochii tăi adorabili!

- Si ce licărire demonică într-ai tăi!

El râse cu poftă.

- Te gândeai la plimbarea ta de pe cornişă?

- Da. Cum ai ghicit? Când eram acolo, mi se părea la fel

de sus ca de la înălţimea asta.

- Ai fost azi-dimineaţă să observi păsările?

- Nu, nu mă duc decât vineri. Azi am alergat puţin.

- Aşa este, mi-ai mai spus. Dar, vezi, vreau să ştiu tot ceea ce o priveşte pe Felicite McCord. Ce-ţi place să citeşti?

- Meniurile din restaurante, panourile cu reclame, ziarele, revistele, etichetele de pe cutiile cu cereale...

- Ai timp să citeşti toate astea, între alergări, păsările şi recrutarea de personal?

- Când sunt în pat, da, răspunse ea fără să se gândească.

După zâmbetul lui ironic, îşi dădu seama ce subiect de discuţie îi oferise, şi se grăbi să adauge:

- ...Să nu cumva să spui ceva!

El râse în hohote.

- Spune-mi mai bine ce autori îţi plac.

- Dickens, Mary Stewart, Georgette Heyer...

- Aşadar, sub aspectul tău exterior de fată rezervată bate inima unei mari romantice. Dar duci o luptă pierdută dinainte.

- Nu duc nici o luptă!

El se aplecă spre ea, punând în privire tot magnetismul posibil. Ea se simţi imediat atrasă ca o frunză. El întinse braţul peste masă.

- Dă-mi mâna.

Ce voce caldă avea!

- Ascultă...

Cade făcu o grimasă uşor iritată.

- Vezi! Eşti pornită iarăşi să rezişti. Te zbaţi între dorinţa de a te abandona şi teamă.

- încetează să mă mai analizezi! Termină cu investigaţiile.

- Nu pot. Am nevoie de un răspuns... Aşadar?

- Cade, soţul meu a murit într-un accident abia în urmă cu un an. Am trecut printr-un infern şi acum încerc să lipesc la loc cioburile, să-mi reclădesc viaţa. Nu pot să-mi creez noi legături. în orice caz nu acum.

Spre deosebire de el, nu-şi putea controla vocea în care se simţea o uşoară iritare.

- Draga mea, nu faci altceva decât să clădeşti ziduri ca să-ţi ascunzi emoţiile. Nu în felul acesta te vei vindeca.

Cum putea ea să-i explice adevăratul motiv? El o zdrobea cu vitalitatea lui, exact ca şi Kent odinioară. Kent dusese viaţa pe care el şi-o alesese. Cade făcea la fel. Iar ea nu putea să facă acelaşi lucru dacă el se amesteca în toate şi încerca s-o domine.

Discuţia lor fu întreruptă de sosirea chelnerului, care puse în faţa ei salata şi în faţa lui Cade nişte cotlete la grătar. Acesta aruncă o privire sceptică înspre farfuria ei.

- Am fi putut la fel de bine să ne oprim lângă un taluz şi să culegem iarbă!

- Este delicioasă. Vrei şi tu?

- Dumnezeule, nu!

- Este totuşi excelentă şi plină de vitamine.

- Orice iepure ar gândi la fel. Peste două ore, o să fii lihnită de foame. Ia totuşi şi ceva mai substanţial.

îi puse în farfurie unul dintre cotlete.

- Mulţumesc, dar nu-mi place asta.

El o privi surprins, şi ea roşi când îşi dădu seama că-i vorbise pe un ton foarte sec. Cade îşi luă înapoi cotletul. Nu

mai era nici o urmă de umor în vocea lui calmă.

- Cred că am atins un punct sensibil.

- Să vorbim mai bine de candidatura ta la postul din Houston. Este vorba despre *United Oil.* Biroul tău va fi probabil chiar în oraş, unde se află şi direcţiunea.

Ea îi vorbi în amănunt despre această ofertă de serviciu în timp ce el continua să mănânce.

- Te interesează?

- Nu cred. îmi place să lucrez singur şi Atlanta mi se pare dintr-o dată oraşul cel mai fascinant din lume.

Ea nu-i luă în seamă fraza cu subînţeles şi continuă pe un ton foarte profesional.

- Dă-mi voie să organizez eu întâlnirea. Vei şti mai bine despre ce este vorba după ce vei vorbi cu angajatorul. Nu lăsa să-ţi scape o asemenea ocazie. Vei avea oricând posibilitatea să refuzi după ce-ţi vor oferi postul!

El ridică indiferent din umeri.

- Cum aş putea să-ţi rezist?

Discuţia nu lua întorsătura dorită de ea. El continua s-o privească zâmbind uşor ironic în loc să se preocupe de viitorul lui profesional!

- Este o ocazie prea rară ca să nu profiţi de ea.

- Stiu, ştiu...

- Mâncarea a fost delicioasă...

Ea îşi privi ceasul.

- ...Dumnezeule! s-a făcut târziu. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

- Este dovada că te simţi bine în compania mea.

Ea nu-şi putu stăpâni râsul şi-i făcu semn chelnerului.

- M-am simţit bine, recunoscu ea.

El o conduse până la uşa biroului ei.

- Pe curând.

- îţi mulţumesc pentru prânz. Am să te ţin la curent în privinţa postului.

Deschise uşa biroului în timp ce el se îndepărta. Era adevărat că petrecuse un moment agreabil... „acum, uită-l", îşi zise ea cu severitate. Si se apucă de lucru...

*
* *

Puse la punct întrevederea pe care urma s-o aibă Cade la Houston şi făcu rezervările necesare: un bilet la zborul de duminică spre Texas, două nopţi la hotel, şi întoarcerea marţi dimineaţa.

îi era foarte greu să se concentreze la tot ce făcea. Mintea îi era tot timpul Cade, la trupul lui musculos, la râsul lui profund... Duse o adevărată luptă ca să nu se mai gândească la el şi să uite de scânteia magică izbucnită de fiecare dată când se aflau unul în preajma celuilalt.

Când plecă de la birou, strecură pe sub uşa lui Cade un plic ce conţinea toate informaţiile necesare călătoriei.

O bună parte din noapte, încercă în zadar să adoarmă, şi până la urmă se trezi prea târziu ca să mai facă alergarea obişnuită. Totul îi merse pe dos în ziua aceea, şi se simţi uşurată când veni ora să se întoarcă acasă. Pentru prima oară în săptămâna asta, îşi petrecuse ziua fără să-l vadă pe Cade. Consideră că era un semn bun şi speră că şi dispoziţia ei se va mai ameliora.

Seara, alergă până la epuizare şi merse încă vreo câţiva kilometri pe jos. După care, adormi ca un prunc. Fu în picioare înainte de ivirea zorilor, pregătită să meargă să

observe păsările. După ce luă micul dejun, îşi atârnă de gât fluierul şi binoclul, îşi adună şi celelalte lucruri şi porni spre lac.

Răsăritul era superb. Ultimele stele mai licăreau încă spre apus, dungi roz brăzdau cerul albastru. Iarba era presărată cu picături de rouă şi aerul era înmiresmat de aroma pinilor. Pământul părea că se odihneşte, calm şi tăcut.

O luă spre nord şi conduse liniştită aproape o oră. În sfârşit, vină pe un drum îngust, pietruit ce ducea la locul de întâlnire cu ceilalţi ornitologi amatori, pe malul de sud-vest al lacului Lanier.

Trase maşina în spatele unui şir de maşini şi se alătură micului grup. îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre membrii asociaţiei lor. Deodată, atenţia îi fu atrasă de un cap de acum prea cunoscut, care-i depăşea cu mult pe ceilalţi. Cade!

Capitolul 5

După ce primul şoc trecu, Felicite fu cuprinsă de un val de exasperare. Privirea ironică a lui Cade era aţintită asupra ei şi chiar îi făcu, nonşalant, un mic semn de bun-venit. Cum el se afla în mijlocul grupului, nu era momentul potrivit să-i spună ce gândeşte.

Domnul Wilkens, un bărbat chel, jovial, de vreo cincizeci de ani, gesticula ca să atragă atenţia auditoriului şi, încetul cu încetul, discuţiile încetară.

- Cred că a venit toată lumea. Aş dori să vă prezint doi nou- veniţi, pe domnişoara Whitebridge care va face echipă cu Sally MacNeely...

Se opri o clipă în timp ce domnişoara Whitebridge îşi agita degetele-i lungi şi zâmbea fiecăruia în parte.

- ...şi domnul Rankin care va merge cu doamna McCord...

Cade zâmbi la rândul lui.

- ...Ca de obicei, ne întâlnim cu toţii aici peste o oră.

Grupul începu să se împrăştie în linişte, în timp ce familia Wilkens rămăsese să mai vorbească puţin.

- Suntem încântaţi să vă primim în mijlocul nostru, domnule Rankin.

- Eu vă mulţumesc, doamnă Wilkens. Doamna McCord mi-a spus că lumea păsărilor este fascinantă.

Felicite strânse din dinţi, în timp ce domnul Wilkens aproba spusele lui Cade.

- într-adevăr, este fascinantă! Săptămâna trecută domnul Duncan a localizat un vultur...

Se întoarse apoi spre Felicite.

- ...Ce idee bună aţi avut să-l invitaţi pe domnul Rankin!

- Ah, da... L-am invitat...

Cade era întruchiparea însăşi a inocenţei. Domnul Wilkens părea să nu perceapă furia ei.

- Domnule Rankin, Felicite îţi va fi un ghid excelent. Nu trebuie decât s-o asculţi.

- Am să fiu numai urechi.

împărţită între furie şi râs, Felicite nu putea să intervină în discuţie.

- Să veniţi oricând să fiţi alături de noi.

- Vă mulţumesc mult. Nici nu-mi pot imagina un mod mai plăcut de a-mi începe ziua decât cu...

Felicite îl întrerupse în grabă.

- O să vă arăt drumul. Pe curând, domnule Wilkens.

Acesta îi strânse mâna lui Cade.

- Veţi trăi o experienţă pasionantă.

Cade rămase imperturbabil.

- Sper şi eu... Eşti de aceeaşi părere, Felicite?

Ea îşi simţi obrajii în flăcări sub privirea convergentă a trei perechi de ochi.

- O să vedem.

- Bineînţeles! Oricum, Felicite cunoaşte mai multe specii de păsări decât oricare dintre noi. Nici nu puteaţi să nimeriţi pe mâini mai bune.

- Mi-aţi luat vorbele din gură, doamnă Wilkens.

- Haide, să mergem!

De îndată ce rămaseră singuri, Felicite izbucni.

- Tu nu ştii nici măcar să deosebeşti o vrabie de un papagal!

El râse cu poftă.

- Ca să găsim un papagal, poate că ar fi fost mai bine s-o luăm spre sud! Vreau să am o experienţă „pasionată”!

- îmi imaginez! Nu-ţi lipseşte tupeul, să le spui că eu te-am invitat!

- Vreau să cunosc tot ce te interesează. Ne place amândurora Bach, asta am constatat până acum. Probabil că am fost la aceleaşi concerte. Poate că şi eu o să mă entuziasmez la vederea păsărilor.

- Este singurul motiv pentru care eşti aici?

- Crezi că mai există şi altul?

Ea ştia că nu pierdea nici o ocazie ca să fie cu ea, dar ar fi părut prea înfumurată dacă i-ar spune asta.

- Nu ai venit numai ca să priveşti păsările!

- Dacă mai trăncănim mult, n-o să vedem prea multe.

- Mai întâi, trebuie să nu mai facem atâta gălăgie.

- Asta cu siguranţă.

Ea abandonă discuţia şi porni fără să facă zgomot spre nord. Constată curând că, în ciuda înălţimii lui, Cade se deplasa la fel de silenţios ca şi ea. Doar acele pinilor trosneau din când în când sub paşii lor. Suprafaţa lacului apăru netedă şi mătăsoasă în lumina calmă a zorilor. Furia lui Felicite se potolea încetul cu încetul. Adora dimineţile petrecute pe malul lacului. Aici, lumea părea atât de frumoasă şi de liniştită încât îşi uita toate grijile.

Cântecul păsărilor răsuna limpede şi ascuţit. Nişte şoapte o avertizară că în preajmă sunt şi alte persoane. O ţestoasă care traversa încet poteca dispăru curând sub un tufiş. Felicite ajunse prima pe malul lacului şi se aşeză pe o piatră mare.

- Pot să împart cu tine „scaunul” ăsta?

- Ssst!

Ea se dădu mai la o parte ca să-i facă loc şi lui Cade. Umerii li se atinseră.

- Ar fi trebuit să-mi aduc undiţa. Locul pare ideal pentru pescuit.

- Taci! O să sperii păsările.

- Eu abia dacă şoptesc, iar păsările fac o hărmălaie încât nici nu mă poţi auzi!... Ce vrei să observi? Poate că păsărelele vor şi ele să le respecţi intimitatea. Deşi... dacă ai veni la mine dimineaţa devreme ca să mă priveşti, nu m-ar deranja deloc.

- Nu fi absurd!

- Hei, mai încet acolo! se auzi o voce dintre copaci!

Felicite roşi, stânjenită.

- Vezi! Deranjezi pe cineva.

- Si tu deranjezi pe cineva: pe mine. De când te-am întâlnit nu mai am somn. Tu dormi bine? La fel de bine ca înainte?

- Cade, taci o dată!

- Eu am vorbit toată viaţa în pădure, şi n-am remarcat niciodată dispariţia păsărilor.

Vocea gravă, bărbătească, se auzi din nou:

- Hei! Faceţi prea mult zgomot.

- Dumneata faci zgomot!

Felicite gemu, enervată.

- Nu te răsti astfel la un „prieten al păsărilor”!

- Nu ştiu cum de mai are timp să observe păsările când este atât de ocupat să ne asculte discuţia. Să căutăm alt loc, o altă piatră.

- Bună idee! zise bărbatul. Vedeţi că este una în mijlocul lacului!

- Oh! Ajunge, omule nevăzut!

- Cade, încetează.

- Auzi ce spune doamna? Nimeni nu te doreşte aici.

- Nu-i răspunde, Cade. Te rog, hai să schimbăm locul.

- Fir-ar să fie! Să plece el!

Vocea se auzi din nou dintre copaci:

- Dobitocule! Ai speriat pescăruşii!

- Ei bine, asta-i prea mult!

Cade se ridică. Deodată, dintre frunze apăru o piatră şi zbură peste capul lui în apă.

- Cretinule!

- Am să-ţi bag pe gât toate insultele astea!

- Cade!

Speriată de tonul lui ameninţător, Felicite se ridicase şi-l trăgea de mânecă pe Cade.

- Ieşi din tufişuri, fricosule, şi vino să-mi repeţi în faţă toate astea!

Felicite se agăţase cu disperare de braţul lui.

- Nu! Nu poţi să-mi faci una ca asta. Te implor, nu te bate.

Ea privea înspre tufişuri aşteptându-se în fiecare clipă să vadă
pe cineva apărând. Dar nu se mai auzi decât cântecul zeflemitor al unei păsări.

- Laşule! urlă Cade.

- încetează, pentru numele lui Dumnezeu!

- Fricosule! Laşuleee!

Ecoul traversă lacul şi un stol de păsări zbură zgomotos dintr-un copac. Felicite se lamentă.

- Uite, păsările pleacă.

- Erau doar vrăbii care, oricum, nu te interesau. Ar trebui să te bucuri că au eliberat locul pentru alte specii mai rare... Unde este laşul ăla cu gură mare de adineauri?

Până la urmă, tufişurile se dădură la o parte şi apărură două femei.

- Ne batem? întrebă una dintre ele, râzând.

- Oh! Domnişoară Barnes, domnişoară Mason, vi-l prezint pe domnul Rankin.

- Ce mai faceţi, domnule Rankin?

- Bună ziua, doamnelor.

Se auzi din nou un trosnet de crenguţe şi mai apăru o femeie.

- Ce se întâmplă aici?

- Nimic deosebit, zise Felicite cu obrajii în flăcări. Doamnă Keening, dumnealui este domnul Rankin. Pe Mildred Barnes cred că o cunoaşteţi deja, ca şi pe Jennifer Mason. A fost o mică neînţelegere între „vecini". Cineva a strigat ceva...

- Am auzit un vacarm îngrozitor. Este imposibil să poţi observa păsările când oamenii îşi aruncă în faţă cuvinte oribile.

- Aveţi perfectă dreptate, o aprobă Felicite.

- Bine, dacă nimeni nu are nevoie de noi, plecăm, zise domnişoara Mason. Am fost încântată să vă întâlnesc, domnule Rankin, şi sper să nu mai vină nimeni să vă deranjeze.

- Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă.

Cu ochii micşoraţi în spatele ochelarilor ei de miop, doamna Keening îl observa pe Cade.

- Sunteţi sigură că nu aveţi necazuri?

- Absolut, îi răspunse Felicite care se ruga în gând ca ele să dispară cât mai repede. După ce acestea se făcură nevăzute, se întoarse furioasă spre Cade.

- Eşti mulţumit?

- Nu, dar nu depinde decât de tine ca să fiu.

- Nu conta pe asta!

Ea îşi control' brusc vocea, şi el făcu la fel.

- ...Sunt îngrozitor de jignită, zise ea în şoaptă.

- Nu ai nici un motiv să fii...

El ridică puţin tonul şi continuă:

- ...Laşul ăla n-o să iasă niciodată din ascunzătoare?

- Ssst! Ajunge! O să audă doamnele acelea şi vor şti că tu faci toată hărmălaia asta.

Se auzi din nou un zgomot în frunziş, şi o a doua piatră, apoi o a treia zburară pe deasupra capetelor lor. Cade sări imediat în picioare.

- Fir-ar să fie!

- Cade! Rămâi aici.

- N-am să aştept să primesc un bolovan în cap!

Sări peste un trunchi de copac căzut şi dispăru în tufişuri. Se auzi un foşnet puternic, apoi nişte gemete, apoi se auzi cineva care fugea în zigzag printre copaci, urmărit de Cade.

Era inutil să-l mai strige. Apăru câteva minute mai târziu, cât se poate de relaxat.

- Ce i-ai făcut?

- Nimic! A strigat, apoi am auzit un „buf”. După baia lui forţată, nu cred că o să ne mai supere.

Felicite avu impulsul să se întoarcă acasă, apoi se răzgândi şi se aşeză mai bine, cu picioarele întinse.

- Eşti în stare să stai liniştit trei minute?

El îşi privi ceasul.

- Ai trei minute ca să faci ce vrei.

- Mulţumesc!

Ea îşi ridică binoclul în timp ce el începu s-o mângâie pe umăr. Felicite îi aruncă o privire furioasă. Cu un aer nevinovat, el îi puse un deget pe buze.

- A rămâne liniştit înseamnă să-ţi controlezi şi mişcările mâinilor! zise ea. Este vorba de concentrarea mea!

Ea fixă din nou lacul şi pinii aflaţi pe celălalt mal. După toată agitaţia provocată de Cade, cu siguranţă că n-o să mai poată vedea nici o pasăre. El tocmai îi gâdila ceafa cu un fir de iarbă când ea remarcă în vârful unui copac o pasăre care se ascunse apoi printre ramuri. Privind mai cu atenţie, localiză o ciocănitoare cu cioc verde.

Atingerea degetelor lui Cade o făcu să simtă o mică descărcare electrică pe şira spinării. Ca să-l facă să înceteze, îi întinse binoclul.

- Vezi ciocănitoarea aceea din pin, acolo?

Ea scoase din geantă un aparat de fotografiat şi făcu o poză. Cade o bătu pe umăr şi dădu din cap negativ. Felicite era exasperată.

- Hai, vorbeşte!

- Nu văd nimic.

- Urmăreşte linia malului... Acolo!

- Tot ce văd este o pasăre mai mare care seamănă cu un şoim alb cu negru.

- Aia este. Dacă se întoarce, o să poţi vedea o pată violetă pe capul ei. Este o ciocănitoare moţată.

- Eu mi le imaginam mai mici.

îşi luă binoclul de la şi o privi.

- Priveliştea asta este mult mai interesantă!

- Uf! Strici totul.

- Bine, bine! Continuă-ţi observaţiile.

Fără să-i lase timp să-şi pună iar binoclul, el ridică fluierul aflat la gâtul ei.

- Ăsta la ce foloseşte? Să chemi păsările?

- Nu vorbi prostii. Este pentru a chema în ajutor la nevoie. Avem fiecare câte unul.

El i-l luă într-o clipită şi şi-l strecură în buzunar.

- în dimineaţa asta n-o să ai nevoie de el.

- A plecat ciocănitoarea.

în timp ce pasărea dispărea în înaltul cerului, un bâtlan apăru la marginea apei cu o mişcare alunecoasă şi graţioasă. Se îndreptă spre ei cu paşi prudenţi.

- Este un bâtlan verde.

- Dar nu este verde!

- Ssst! Aşa este numele lui.

Foarte încet, pasărea de culoare gri cu brun îşi ridica pe rând picioarele-i lungi, portocalii şi subţiri, şi continua să se apropie. Felicite nu-l pierdea din ochi. Deodată, nişte buze calde îi atinseră obrazul, gâdilând-o teribil. Bâtlanul se odihnea acum la câţiva metri de ei. Ce fotografie perfectă!

îşi luă aparatul, îl puse la punct. în aceeaşi clipă, Cade o sărută în spatele urechii şi răsuflarea lui caldă o făcu să scape aparatul care-i căzu pe genunchi.

- Atenţie!

Cu un murmur seducător, Cade îl luă şi i-l puse în mâini. Ca prin ceaţă, ea apăsă pe declanşator. Simţea că pielea o arde, că mii de furnici năvăliseră pe ea.

Mai făcu o fotografie. Cade îşi strecură un braţ pe după talia ei şi continuă s-o „tulbure” cu delicateţe. O strânse mai tare lângă el.

- încetează...

Magnetismul din ochii albaştri o atrăgea ca şi cum ar fi fost legaţi prin fire invizibile. îşi pierdu orice control şi buzele lor se contopiră.

Simţi vag cum el îi ia aparatul din mâini. O sărută apoi din nou, trezind în ea o furtună de senzaţii şi de dorinţă. Simţea cum prin vene îi circulă flăcări, şi la un moment dat se produse o explozie ca un foc de artificii care răspândea steluţe din ce în ce mai strălucitoare.

Sărutul lui îi tăia răsuflarea şi făcea ca lumea exterioară să nu mai existe. O luase pe genunchii lui şi-i scotea una câte una agrafele din păr. Acesta se răspândi ca o cascadă peste umerii ei.

- Ce bine miroşi! Pielea ta este atât de fină, atât de mătăsoasă. îmi place să te mângâi, Felicite.

Cuvintele lui, la fel ca sărutările, o făceau să ardă de dorinţă. Flexibilă ca un arc, se lipi iarăşi de el fără nici o rezervă. Se simţea purtată spre o lume magică, miraculoasă. Trupul ei parcă cerea din ce în ce mai mult. Cu o mână, el îi mângâia sânii fremătători, cu cealaltă, plimbându-i-o pe spate, îi provoca o succesiune de descărcări electrice. A fost nevoie ca degetele lui să-şi caute un drum mereu mai jos pentru ca ea să-şi regăsească o fărâmă de bun-simţ şi să se agaţe de ea ca de un colac de salvare.

- Ah! Felicite, nume predestinat pentru fericire...

El îşi ascunse faţa în părul ei bogat, dar ea abia dacă îşi dădu seama de gestul lui. înarmându-se cu tot curajul, coborî de pe genunchii lui, se aşeză alături şi-şi puse în ordine hainele.

- Tu o să mă duci la pieire!

- Nicidecum...

El vorbea pe un ton serios şi cu convingere.

- Când ne sărutăm, se produce ceva extraordinar. Nu poţi să negi asta...

El se întinse pe o parte, sprijinindu-se în cot, cu ochii plini de promisiuni seducătoare. Cât de bine era aşa, cuibărită la pieptul lui.

- Vino, dragostea mea.

- Oh... nu!

O cuprinse de talie şi o trase spre el înăbuşindu-i cu un sărut protestul slab. O lipi mai strâns de el.

Felicite îşi pierdu capul, trebuia să-l oprească. Se răsuci ca să scape.

- Cade... te rog... Este prea repede.

Se ridică repede şi se îndepărtă de el. Respiraţia i se mai potoli, dar rămăsese buimăcită, pradă dorinţei. îşi mai aranjă o dată hainele.

- Uită-te la mine! Bluza mi s-a şifonat, părul este ciufulit... Toată lumea o să-şi dea seama ce am făcut...

El nu păru deloc ruşinat.

- Atunci, nu ne rămâne decât să continuăm!

- Eşti un...

- Nu ţi-a plăcut?

Ea se întoarse ca să-şi pună bluza în pantaloni. Nu-l auzi când se mişcase, dar îl simţi deodată în spatele ei. O prinse de umeri şi o răsuci cu faţa spre el.

- Rămâi cu mine în noaptea asta.

Ea se retrase şi scutură din cap.

- Nu pot.

Aruncă apoi o privire la ceas.

- Dumnezeule! Suntem în întârziere. Ştii cât este ceasul?

- Nu, şi nu-mi pasă. Felicite, nu asta-i important acum. Va trebui să spargi cochilia în care te-ai închis.

- N-am nevoie de sfaturile tale, mulţumesc. Eu ştiu foarte bine ce simt.

- Şi, de exemplu, acum ce simţi?

Felicite ar fi făcut mai bine să tacă. El o domina mai mult ca niciodată.

- Te repezi la mine, Cade, într-un mod pe care nu-l pot accepta.

- De ce? Lasă-te în voia simţurilor, şi astfel vei profita de bucuriile vieţii.

- Vrei să mă supun mereu dorinţelor tale, asta vrei!

- Nici gând! Nu este vorba să urmezi neapărat acelaşi drum ca mine. Felicite, viaţa clocoteşte în tine şi tu îţi înfrânezi toate impulsurile!

Ea îşi adună lucrurile.

- Suntem în întârziere. Vino. Probabil că ceilalţi ne aşteaptă. Nu ne despărţim niciodată înainte să ne fi adunat din nou cu toţii.

El nu se clinti, mulţumindu-se s-o privească. între ei se instalase o tensiune foarte puternică, pe care ea nu reuşea s-o risipească. Fără ca el să facă măcar un gest, doar privirea lui făcea să-i bată inima mai tare. Ar fi vrut să-l cuprindă în braţe, şi ar fi vrut totodată să-i spună adio pentru totdeauna. Era sfâşiată de emoţii contradictorii, inacceptabile.

- Dacă nu apărem cât mai repede, vor porni cu toţii să ne caute.

- N-am să te las să-ţi petreci restul zilelor într-un turn de fildeş.

- Asta nu te priveşte.

- Eşti prea serioasă, prea reţinută.

- Sunt aşa cum sunt.

Ea se întoarse şi porni înspre locul de întâlnire. Pe

măsură ce se apropia de grupul adunat deja lângă maşini, nu se putea împiedica să roşească.

- Este de-a dreptul stânjenitor, murmură ea.
- Spune-le pur şi simplu că noi am flirtat în pădure!
- Cade!
- Mâine unde lucrezi?
- La Meadowdale.
- Ştiu, dar în care magazin?
- Am sosit şi noi!...

Vreo duzină de ochi se întoarseră să-i privească. Obrajii ei erau în flăcări.

- ...La magazinul lui Parker. Este pentru prima oară când ei mă văd cu părul pe umeri.

- Era şi timpul. Asta le arată pur şi simplu că eşti o fiinţă umană. Aşadar, vei fi la Parker?

- Nu ştiu sigur.

Fiecare pas făcut înspre grup devenea din ce în ce mai greu. Doamna Wilkens îi examina cu cea mai mare atenţie. Soţul ei în schimb nu remarcase nimic şi-i zâmbea larg lui Cade.

- Ai avut o dimineaţă încununată de succes?

Cade râse, în timp ce Felicite devenea stacojie.

- A fost destul de reuşită.

- Aţi mai fost deranjaţi de cineva? întrebă domnişoara Mason. Domnul Cummings a trăit o aventură teribilă. A fost împins în lac.

Cade se arătă extrem de şocat.

- Nu se poate!

Conştientă de felul în care o privea doamna Wilkens, Felicite era nerăbdătoare să urce în maşină, dar n-o putea întrerupe pe domnişoara Mason.

- Ba da! Este într-adevăr îngrozitor. A ajuns aici ud leoarcă, cu părul plin de alge şi muşchi. Ne-a povestit totul. Zice că tocmai localizase un sturz când o brută înfiorătoare l-a acostat ameninţându-l că-l face terci. S-au bătut şi agresorul lui l-a aruncat în lac.

Domnişoara Barnes adăugă şi grăuntele ei de sare:

- îndrăznesc să sper că este pentru ultima oară când nişte necioplţi vin să ne deranjeze observaţiile matinale!

Expresia bănuitoare a doamnei Keening se accentuă.

- Nu cred că aţi văzut prea multe păsări în dimineaţa asta, doamnă McCord, zise ea sec.

Cade interveni înainte ca Felicite să poată deschide gura.

- Mi-a arătat o coţofană moţată şi un bâtlan extrem de graţios.

- Este minunat! exclamă domnul Wilkens. Ti-am spus eu că va fi o experienţă fascinantă!

- Absolut! zise Cade cu o asemenea sinceritate încât Felicite se simţi şi mai stânjenită, cu atât mai mult cu cât o auzi pe doamna Keening mormăind: „îmi imaginez destul de bine ce fel de experienţă!" înainte să se ducă la maşina ei.

- Vino cât mai curând să intri în grupul nostru, domnule Rankin.

- Cu cea mai mare plăcere, domnule Wilkens.

Grupul se împrăştie, şi Cade rămase singur cu Felicite.

- Doar n-o să te superi acum pe doamna Keening?

- Era verde de invidie!

Cade râse de remarca ei. Ea mai voia însă să-i pună o ultimă întrebare înainte de a se urca în maşină.

- L-ai împins pe Bradley Cummings în lac?

- îţi jur că nu l-am atins.

- Ascultă, Cade...

- îţi spun purul adevăr. Este un nenorocit dacă înşiră asemenea poveşti! A fugit de mine şi s-a împiedicat singur. L-am văzut zbătându-se în apă şi ieşind apoi pe mal. Si atunci m-am întors.

- Eşti sigur că aşa a fost?

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi o mângâie cu privirea.

- Ai un păr superb. Este atât de moale încât aş vrea să-l simt răspândit pe pieptul meu.

Felicite se înfioră la această imagine. Se luptă ca să-şi păstreze tonul indiferent.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Care? Ah! Cummings. Nu, nu l-am atins. Ti-am spus-o deja. Ca să fiu absolut sincer, l-aş fi împins cu plăcere dacă l-aş fi ajuns înainte să cadă el singur!

- Te cred. Acum trebuie să plec.

El îi închise portiera după ce ea se instală la volan, şi se aplecă apoi spre ea prin geamul deschis.

- Este foarte interesant să observi păsările dimineaţa.

- Cred că nu le-ai privit mai mult de trei secunde!

- Daaa! Dar am petrecut cele mai frumoase clipe din viaţa mea.

El îi ridică bărbia cu un deget şi o sărută rapid.

- Toată lumea va vorbi despre noi o lună întreagă.

- Data viitoare, le vom da motive să trăncănească timp de două luni!

- Cade!

- Pe curând.

Capitolul 6

Spre surprinderea ei, Felicite nu mai auzi nimic despre Cade în ziua aceea. Asta şi voia, şi totuşi se simţea descumpănită.

Sâmbătă, îşi făcu programul obişnuit: alergări şi menaj, până la prânz. Apoi făcu un duş, se îmbrăcă în blugi şi o bluză albă, şi se duse la Parker, în centrul comercial din Medowdale. Se îndreptă înspre administraţie unde fu întâmpinată de o doamnă blondă.

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Am vorbit cu doamna Hamilton ca să fiu angajată ca „iepuraş de Paşti”.

- Ah, dumneavoastră sunteţi? Este ziua liberă a doamnei Hamilton. Vorbiţi cu domnul Mumphrey.

- Unde-l găsesc?

- Nu prea ştiu, doamnă. Undeva prin magazin sau prin depozit. Dacă vreţi, am să-l chem eu.

- Mulţumesc.

Aşteptă până când funcţionara îşi lansă apelul prin interfon.

- Vine acum... Atenţie la mâinile lui, este cam libidinos, şi Benny la fel.

- Cine este Benny?

- El umflă baloanele mutlicolore.

Tăcu brusc la apariţia unui omuleţ scund, slab, cu părul negru.

- Da, Tillie, ce este?

- Domnule Mumphrey, dumneaei este „iepuraşul”.

- Ah! Domnişoara McDonald!...

Ochii îi străluceau pofticioşi şi-şi trecu o mână nervoasă

prin părul uns cu briantină.

- ...Eu sunt Jeremy Mumphrey. Ce iepuraş delicios!

Ii strânse mâna. Avea palmele umede şi Felicite trebui să se lupte ca să-şi elibereze degetele.

- Numele meu este McCord, doamna McCord. Unde găsesc costumul?

El îi privi verigheta.

- Aşadar, eşti căsătorită?

- Doamna Hamilton mi-a spus că voi găsi costumul la birou.

- Sigur, sigur, o să vedem dacă nu este cumva în depozit.

- Oh! Domnule Mumphrey, este aici o cutie de carton pe care scrie „Iepuraş de Paşti”.

Buna doamnă blondă puse cutia pe birou.

- Cu siguranţă că este costumul. Unde pot să mă schimb?

- Poţi folosi foarte bine biroul meu...

Tillie îi făcu un semn discret să nu se ducă.

- Mulţumesc, dar am să mă duc mai degrabă la vestiar.

- Te conduc eu, zise domnul Mumphrey repezindu-se s-o ajute să coboare cele câteva trepte.

- Cred că pot să mă descurc singură.

- Nu vrei să te ajut să-ţi închizi fermoarul?

- Nu, mulţumesc.

Un tânăr blond şi lat în umeri, îmbrăcat într-un costum de paraşutist, se apropie şi-i aruncă lui Felicite o privire aprobatoare.

- Tillie spune că eu trebuie să mă ocup de baloane.

- Da, Benny. Vei găsi tot materialul necesar afară pe esplanadă. Dumneaei este domnişoara McDonald, care va fi iepuraşul de Paşti.

- Oh, oh! Sunt încântat să te cunosc, iepuraşule!

- Mă numesc McCord. Vă rog să mă scuzaţi amândoi, trebuie să mă pregătesc.

Intră în vestiar şi închise uşa. Cineva îl strigă pe domnul Mumphrey, şi ea îi auzi cu uşurare paşii îndepărtându-se pe culoar.

Găsi în cutia de carton un costum de iepuraş alb şi mătăsos, cu o mască uşoară care i se păru foarte simpatică şi veselă. Se schimbă repede, apoi se privi în oglinda cu picior. Zări imaginea zâmbitoare a unui iepure uriaş, înzestrat cu doi dinţi proeminenţi în faţă. Ea îi răsuci mustăţile, desfăcu larg una din cele două urechi lungi şi se răsuci ca să poată admira minuscula codiţă de pluş. Sări de mai multe ori în sus şi începu să râdă. Masca de pe faţă n-o jena aproape deloc. îşi strânse lucrurile şi le aranjă într-o pungă mare de hârtie pe care o luă cu ea.

De îndată ce ieşi pe esplanada din faţa magazinului, o fetiţă începu să strige şi să alerge spre Felicite.

- Iepuraşul de Paşti! Iepuraşul de Paşti!

- Bună ziua, fetiţo! zise Felicite aplecându-se spre micuţă. Cum te cheamă?

- Stephanie.

- Ce nume frumos! Si câţi ani ai, Stephanie?

Copila numără pe degete.

- Patru ani! Patru ani? Si ce păr frumos si ondulat ai! Ştii că eu am un cos plin cu ouă de Pasti? Spune-i mamei tale să te conducă până la căsuţa mea si vei primi ouă.

Stephanie se întoarse către mama ei care zâmbea si o urmă apoi pe Felicite până la o căsuţă cuibărită printre lalele de plastic, pe un covor de iarbă artificială. Colţişorul era înveselit si de alte flori, în toate culorile curcubeului.

In spatele unei stânci de mucava, fusese atârnată o

draperie pictată destinată fotografiilor, iar puţin mai departe Benny lenevea mestecând gumă după ce agăţase câteva zeci de baloane de un stâlp. La sosirea lui Felicite, îsi control' un pic poziţia si-i zâmbi vesel.

- Iată căsuţa mea! îi zise Felicite lui Stephanie. Aici o să găsim ouă de Pasti.

Luă fetiţa de mână si intră. In clipa următoare, un bărbat îsi vârî capul prin deschizătura usii.

- Bună ziua! Eu sunt Jack Jones, fotograful.

- Bună ziua! Despre mine stii cine sunt, iar ea este Stephanie.

- Bună ziua, Stephanie. Sunt aici dacă doresti să faci o poză ca amintire.

- Mulţumesc.

Felicite ascunse undeva punga de hârtie cu hainele ei si scoase ouăle.

- Vrei să mă ajuţi să umplu cosul?

Fetiţa se simţi măgulită si o ajută cu plăcere.

- Iţi mulţumesc mult, zise iepurasul; si acum ia-ţi câteva ouă.

- O să mai ai si Duminică, în ziua de Pasti?

- Bineînţeles.

Copila iesi bucuroasă, arătând tuturor ouăle primite.

- Ia priveste, mamă, ce mi-a dăruit iepurasul!

- Ce drăguţ! Ai spus mulţumesc?

- Mulţumesc, zise Stephanie pe un ton cât se poate de solemn.

- Hai acum să alegem un balon, şi apoi o să facem o fotografie cu iepuraşul.

Stephanie făcu ochii mari în faţa atâtor culori strălucitoare şi se hotărî până la urmă pentru cel roz, în timp

ce Benny îi arunca ocheade deloc discrete lui Felicite.

Urmă apoi fotografia de pe „stâncă”, şi Stephanie, copleşită, se îndepărtă ţopăind.

Benny profită de momentul de linişte şi veni lângă Felicite pentru a-i face curte.

- Eşti un iepuraş fericit?
- Foarte.
- Astă-seară, după închidere, sunt liber...
- Eu nu.
- O să pierzi ceva formidabil...
- Păcat!

Un băieţel apărut din senin veni şi o scăpă de insistenţele lui Benny. Avea nişte bucle roşcate şi ţinea în mână un baton bomboană pe care-l sugea.

- Bună ziua. Cum te cheamă?
- Lonnie. Căsuţa ta este din zahăr?
- Nu, dar străluceşte ca zahărul candel!

Se aplecă spre el ca să-i dea un ou de ciocolată şi profită de apropiere ca să-l mângâie pe obraz.

- Eşti grozav de moale! zise copilul.
- Asta pentru că sunt iepuraş. Iepuraşii sunt moi şi pufoşi.
- Pot să te iau în braţe?

Ea încuviinţă râzând, în timp ce tatăl lui Lonnie, oprit câţiva paşi mai departe, îi striga să fie atent la bomboană. Era însă prea târziu. Lonnie îşi desprinse braţele, dar bomboana rămăsese lipită de mustăţile mari ale iepuraşului. Când trase de ea să şi-o recupereze, smulse şi câteva fire din mustaţă.

- Te-a durut?
- Nu!

- Uite ce-ai făcut, îl certă tatăl.

- Nu-i nimic! Eu îmi spăl mustăţile în fiecare zi!

- Mulţumeşte-i iepuraşului şi vino.

- Mulţumesc, zise copilul cu o voce subţirică.

- Mă bucur că te-am cunoscut, Lonnie.

Felicite căută apoi în jurul ei ceva cu care să-şi şteargă mustăţile lipicioase, când deodată o mână bronzată îi întinse o batistă imaculată. Ea îşi săltă capul ca să poată privi mai bine prin fantele măştii. Cade! Inima îi tresări în piept.

- Bună ziua, domnule iepuraş!

El îi zâmbea. Ea simţea cum tânjeşte după el numai auzindu-i vocea gravă.

- Cum m-ai recunoscut?

- Ti-aş recunoaşte codiţa asta delicioasă de pluş oriunde!

- Ah, Dumnezeule! Altul!

- Altul ce?

- Alt individ libidinos...

Domnul Mumphrey se apropia de ei.

- El te supără? întrebă Cade.

- Să nu faci aici vreo „demonstraţie de forţă”! Mi-ai strica imaginea în faţa copiilor.

- Dar n-am făcut nimic!

Doi băieţei se opriră lângă ei.

- Bună ziua! Cum vă numiţi voi?

- Eu sunt Fred!

- Eu sunt Taylor!

- Bună ziua, Fred! Bună ziua, Taylor! Vreţi bomboane?

- Oh, da!

îşi cufundară amândoi mâinile în coş.

Tocmai atunci ajunse şi domnul Mumphrey şi i se adresă lui Cade:

- Ce copilaşi fermecători aveţi!

Cade nu-l contrazise şi-şi încrucişă braţele.

- Par foarte interesaţi de ouăle de ciocolată.

- Da, au luat deja destule!

- Ah! Pofta copiilor sănătoşi este greu de potolit...

Fred începuse să-şi umple buzunarele.

- Am avut şi eu un iepuraş, dar l-a mâncat pisica.

- Ce nenorocire! zise Felicite.

- Ţie ţi-e teamă de pisici?

Cade făcu un pas înainte şi o prinse de mijloc pe Felicite.

- Tu cine eşti? întrebă Fred.

- Eu veghez ca pisica să nu mănânce iepuraşul de Paşti... Spunând acestea, îl fixă drept în ochi pe domnul Mumphrey.

- ...şi îi fac terci pe toţi cei care nu-l lasă în pace.

- S-o ştergem! murmură Fred, în timp ce Taylor punea la loc un pumn de bomboane.

Domnul Mumphrey păli şi o porni repede înapoi.

- Pentru Dumnezeu! Copii, el glumeşte, n-ar face rău nici unei muşte!

- Fred! Taylor!

Copiii o şterseră cât îi ţineau picioarele.

- Eşti incorigibil, Cade!

- Iar tu, eşti adorabilă! Deci, pe unul l-am eliminat! Mai este şi altul?

- Copiii ăştia or să credă că eşti un monstru. Cum de m-ai găsit aici?

- Ti-am auzit vocea. De ce nu mi-ai spus că eşti iepuraşul de Paşti al magazinului?

- Credeam că vei fi intrigat dacă-ţi spun.

- Ai fi avut dreptate. Mai întâi, te văd mergând pe o cornişă de la etajul cinci, iar acum iată-te transformată în

iepuraş! Sub înfăţişarea ta obişnuită, rece şi prudentă, ascunzi multe surprize!

Felicite era fericită că se putea ascunde în spatele măştii pentru că vorbele lui Cade îi mergeau drept la suflet.

Se mai apropiară şi alţi copii, mai ales două fetiţe care traseră timid cu ochiul spre coş, şi pe care Felicite trebui aproape să le forţeze să ia şi ele bomboane.

Apoi Fred şi Taylor se întoarseră, de data asta cu părinţii lor.

- Iată-l, tată! El a zis că-l va ucide pe cel care îndrăzneşte să se atingă de iepuraş.

Când îl văzu pe tatăl copiilor îndreptându-se spre Cade, Felicite se temu de ce putea fi mai rău. Se grăbi să pună iarăşi bomboane în palmele lacome ale puştilor.

- Salut!

- Cu mine vorbiţi? întrebă Cade.

- Mda... am auzit că dumneata eşti garda de corp a iepuraşului.

- Ei bine, de fapt...

- Aveţi nişte copii foarte drăguţi, îl întrerupse Felicite.

- Mulţumesc. Este o remarcă pe care n-o aud prea des!...

Bărbatul se întoarse din nou spre Cade.

- Cauţi cumva de lucru? Eu am un bar de noapte şi aş avea nevoie de un bodyguard, înţelegi, cineva capabil să menţină ordinea.

Stăpânindu-şi cu greu un hohot de râs, Felicite îşi puse lăbuţa de blană pe umărul lui Cade.

- Este omul ideal! spuse ea.

După care, plecă să se ocupe de un băieţel care o aştepta în faţa căsuţei.

Puţin după aceea veni şi Cade.

- E nostim să-i încurajezi cu astfel de idei!

- Ce vrei, dacă peste tot pe unde treci, laşi o foarte puternică impresie!

- Nu remarcasem. Eram prea ocupat să te privesc. Mergi să mănânci?

- Nu, lucrez non-stop. După ora cinci, vor fi mai puţini copii.

- Mă duc să-ţi aduc o băutură răcoritoare.

îi zâmbi, şi preţ de o clipă ea uită de restul lumii. îl privi coborând esplanada cu paşi mari. Continua să-i simtă prezenţa ca şi cum era legată de el prin mii de fire invizibile.

Avu un mare succes cu copiii şi curând trebui să se întoarcă la căsuţă ca să-şi umple din nou coşul cu ouă de ciocolată şi bomboane. Tocmai aşeza cu grijă ouăle în coş când o mână o mângâie pe spate. Se întoarse brusc şi se trezi nas în nas cu Benny.

- Costumul tău cam năpârleşte...

- Si ce dacă? Ai face mai bine să stai la distanţă.

- Hei, nu te înfuria! Iei prânzul cu mine?

- Nu, mulţumesc.

El continua să-i blocheze ieşirea.

- Mă aşteaptă copiii afară. Dă-te la o parte.

- Nu fi atât de grăbită!...

El ridică mâna spre masca ei.

- ...Si ţine bine?

- Foarte bine!

Exasperată, trebui să ridice coşul şi să-l ţină între ei.

- Haide! Fii drăguţă! Un iepuraş atât de drăgălaş ca tine! Vreau doar să ţin în braţe o clipă iepuraşul de Paşti.

- Aici, în văzul lumii?

- Vino în maşina mea.

- Ieşi!... Număr până la trei şi dacă nu eşti afară, urlu atât de tare încât or să audă toţi cei de la pază, directorul...

- Hei! Să nu faci asta!

- Unu...

- Plec. Am plecat!

El dispăru, şi o altă siluetă se profilă în cadrul uşii. Cade intră.

- A şters-o al naibii de repede!

Ii zâmbi şi scoase la iveală un imens pahar de carton.

- Dacă eşti în stare să te descurci atât de bine singură, înseamnă că eşti un iepure extrem de fioros!

- Când este nevoie... Mulţumesc!

Acceptă băutura cu recunoştinţă şi sorbi repede câteva înghiţituri. Ieşiră apoi şi-l văzură pe Benny tocmai la celălalt capăt al esplanadei, ieşind din parcare.

- Probabil că se duce să mănânce. Mulţumesc pentru răcoritoare. Iată iarăşi nişte copii, trebuie să mă ocup de ei.

- Rămân şi eu prin preajmă.

Cade se îndepărtă fluierând, şi Felicite nu-l mai văzu până la ora cinci.

- Bună ziua, iepuraş!

Cu simţurile imediat în alertă, se întoarse spre el.

- Salut!

- Tot mai munceşti?

- Nu, am terminat. Cei mai mulţi dintre copii au plecat acasă.

- Tu când pleci?

- Când vreau eu.

- Haide!

O prinse de braţ şi chemă fotograful.

- As vrea să fac câteva poze cu iepuraşul!

- Sigur că da!

Cade se aşează pe „stâncă”, o luă pe Felicite pe genunchi şi o strânse în braţe.

- O să fiu dată afară!

- Nici gând! Chiar şi adulţilor le place iepuraşul de Paşti! Dar unde este Omul cu baloanele?

- Nu s-a întors.

- Zău? Poate de frica ta, iepuraşule fioros!

Felicite uită şi de prezenţa fotografului, pierdut în adâncul ochilor lui albaştri.

- Gata?

După ce făcură două fotografii, Cade se ridică să discute cu fotograful, în timp ce Felicite împărţea bomboane la trei fetiţe întârziate şi un băieţel.

In sfârşit, se întoarse la căsuţă ca să-şi ia hainele. Nu se ştie cum, paharul se răsturnase peste punga de hârtie, şi totul era acum ud şi lipicios. încercă fără succes să-şi şteargă bluza cu o cârpă. Asta e! Va merge cu hainele ude până acasă.

- Vino, o strigă Cade, te duc să cinezi.

Masca îi permise să-şi ascundă un zâmbet de satisfacţie. Ii refuză însă invitaţia.

- îmi pare rău, dar am muncit toată ziua şi sunt obosită. Si apoi, paharul meu s-a răsturnat din greşeală şi mi-a udat toate lucrurile; sunt nevoită să mă întorc acasă!

- Te conduc eu.

- Mulţumesc, dar mai bine nu.

- Iarăşi ridici bariere în jurul tău...

Ea ştia că are dreptate. Deşi... se temea mai degrabă că

barierele nu sunt destul de solide!

- Nu chiar.

- Mai trebuie să treci pe la biroul lui Parker înainte să pleci?

- Nu, am să mă schimb la vestiar.

Mergeau pe lângă parcare.

- Maşina mea este chiar aici. Aş vrea să-ţi arăt ceva.

- Nu, Cade!

Un băieţel trecu pe lângă ei şi le făcu semn cu mâna.

- Salut!

- Paşte fericit!...

Ea coborî vocea şi continuă:

- ...ar fi trebuit să iau cu mine coşuleţul cu bomboane!

- Cred că nu vrei să-ţi petreci o altă seară singură! La naiba cu purtarea asta, Felicite! Cu un asemenea nume şi cu intervenţia îngerului meu păzitor, tu nu eşti făcută să trăieşti astfel.

In clipa următoare, i se păru că lumea se răstoarnă. Se simţi ridicată de la pământ, şi se trezi în braţele musculoase ale lui Cade, lipită de pieptul lui.

Capitolul 1

- Cade!

- Trebuie totuşi să mănânci.

- Lasă-mă! Trebuie să-mi schimb hainele.

- Ah! Nu! Am visat întotdeauna să cinez în compania iepuraşului de Paşti.

- Nu pot să plec în costumul ăsta. Nu-i al meu!

- O să-l aduci mâine! Nu vor avea nevoie de el în noaptea asta.

- Hei! Ce se întâmplă?

Doi puşti le tăiau calea.

- Daţi-vă la o parte, băieţi. Eu sunt cel mai mare răpitor de iepuri!

- Cel mai ce? întrebă unul.

Celălalt îi dădu un cot.

- A furat iepuraşul de Paşti!

Copiii făcuseră ochii mari ca două farfurioare. Peste toate astea, mai apăru dintr-o dată şi domnul Mumphrey de după o uşă din apropiere.

- Vreau explicaţii!

Unul dintre copii se grăbi să i le dea.

- El vrea să ia iepuraşul!

Apoi mai apăru alergând şi o femeie.

- Kevin!

- Mamă! Este un răpitor de iepuri!

- Oh, Dumnezeule! gemu Felicite. Opreşte-i mai înainte să anunţe poliţia.

Cade îşi continua drumul.

- Uşurel, oameni buni! Nu-i decât o farsă!

Continuând să-l urmărească pe Cade cu privirea, domnul

Mumphrey intră în magazin, în timp ce Kevin, dezlănţuit, se transformase într-o sirenă de pompieri.

- E un răpitor de iepuri! E un răpitor de iepuri!

Mama lui încercă să intervină.

- Kevin, stai liniştit! O să înnebuneşti lumea!

- A furat iepuraşul de Paşti! A furat iepuraşul de Paşti!

Incepură să se adune o mulţime de gură-cască, şi unii chiar
ieşeau din magazine. Se formă o adevărată mulţime. Felicite nu se simţise niciodată mai stânjenită.

Cade în schimb rămânea imperturbabil. Judecând după tonul lui vesel, ea îl suspecta chiar că-i face plăcere scandalul. Copiii mergeau în urma lor strigând.

- V-am mai spus, este o glumă! Il duc doar pe iepuraş acasă să mănânce...

Spuse apoi într-o şoaptă abia auzită:

- ...Spune-le ceva ca să-i linişteşti!

- Descurcă-te singur! Tu ne-ai pus într-o astfel de situaţie.

- Vrei să le risipeşti acestor copii toate iluziile?

Ea oftă şi până la urmă cedă.

O mamă îşi luă cu forţa progenitura din mulţime. Cade continua să fie foarte nonşalant. Lui Felicite nu-i venea să creadă.

- Toată esplanada este cu ochii pe noi şi tu mergi de parcă te-ai plimba singur prin grădina ta!

- Asta înseamnă aplombul.

- Eu numesc asta dementă! Pune-mă jos!

- Ce se întâmplă?

Alertat probabil de domnul Mumphrey, un poliţist gata să acţioneze îi obligă să se oprească.

- A furat iepuraşul!

- Kevin! Nu te amesteca.

Poliţistul continua să-i privească ameninţător pe Cade şi Felicite. Oamenii făcură un cerc în jurul lor.

- Ne ducem acasă să cinăm.

Se auzi o voce din mulţime:

- O să ai nevoie de mai multă salată. Este un iepure cam mare!

Poliţistul o privi pe Felicite care se răsuci puţin ca să poată să-i şoptească lui Cade:

- Dacă mă laşi jos, am să-i explic eu totul.

- Eu am să-i explic tot, tot, tot.

Ea abandonă lupta şi spuse:

- Este foarte simplu, domnule poliţist. Mă duce doar până la maşină.

- O dor lăbuţele, adăugă Cade.

O voce de copil răsună, indignată:

- Iepuraşul de Paşti nu este fetiţă! Este băiat!

- Ai dreptate, recunoscu Cade. îl dor lăbuţele.

Poliţistul se lăsă convins.

- E-n ordine... Circulaţi!

Mulţimea se împrăştie. Cade ajunse din câţiva paşi la maşină. Se scutura de hohote de râs.

- Cade, dă-mi drumul. N-am de gând să cinez cu tine.

- O să te răzgândeşti când o să-ţi înfigi dinţişorii ăştia mari în delicioasa mâncare pe care am pregătit-o pentru tine.

El deschise portiera şi o aşeză cu forţa înăuntru fără să-i pese de frumoasele ei urechi de blană care se turtiseră sub capota maşinii. Impărţită între sentimentul de înfrângere şi un mic fior trădător de speranţă, Felicite se simţea în acelaşi

timp stânjenită, încântată şi furioasă.

- Unde mergem?

- Este o surpriză.

- Ce mai este? Mă duci în vreo rachetă? Intr-un submarin?

- Ah! Ce idee bună. Ce-ai zice de un somptuos pachebot scufundat pe fundul lacului?

- Cade! Pentru Dumnezeu! Nu pot să cinez în costumul ăsta. Cu labele astea, nu pot să-mi folosesc cum trebuie mâinile. Eşti într-adevăr...

- Intr-adevăr cum?

- Intr-adevăr exasperant! Eşti de o încăpăţânare nemaipomenită. Eşti îngrozitor de tiranic!

- Cât suflet ai pus în acest ultim adjectiv!

El trebui să încetinească la un stop, şi ea văzu pasagerii dintr-o maşină alăturată râzând şi arătând-o cu degetul.

- Mă simt ridicolă în acest costum.

- De ce? Iepuraşul de Paşti trebuie să împrăştie bucurie în jurul lui. Când eram copil, cântam de mama focului. „Pe pote-cuţa din pădure, iată-l pe iepuraş ţopăind...”

Ea râse auzind cântecul acesta pentru copii cântat de o voce gravă de bariton. Deodată, el se opri.

- Eu n-am avut niciodată ouă de Paşti. întotdeauna mi-am dorit, dar n-am avut posibilitatea să-mi ofer decât când aveam vreo nouăsprezece ani!...

El luă lăbuţa pufoasă în mâna lui.

- ...Felicite, să nu fii supărată pe mine. Vreau să-mi petrec seara cu tine. Si noaptea... Felicite, mă asculţi?

- Te aud.

- Vreau doar să cinez cu tine.

- Adineauri, ai spus şi altceva. Si apoi, am mai cinat împreună, şi ai mai fost cu mine şi la lac...

- Au fost prea puţine clipe.

Se opriră din nou la un stop şi doi copii le făcură semne cu mâna, iar părinţii lor râdeau în hohote. De data asta, Felicite le răspunse la salut.

- Te-ai distrat bine astăzi?

- Ei bine, da! Copiii sunt minunaţi.

- Chiar şi cel care şi-a lipit bomboana de superba ta mască?

- Lonnie? Ce drăgălaş era! De îndată ce ajungem, trebuie să-mi spăl mustăţile.

- De ce mi-ai ascuns ce urma să faci?

- Pentru că m-am gândit că există riscul să te văd apărând şi provocând un scandal... şi după cum se vede, aveam perfectă dreptate.

El râse.

- Asta a mai înviorat puţin ziua poliţistului!

- Nu ştiu niciodată la ce să mă aştept din partea ta.

- Tu-mi spui asta? Dar tu eşti cea care acum porţi costum de iepuraş şi care merge din când în când pe cornişa de la etajul cinci!

- Este vorba doar de două excepţii într-o viaţă de obicei foarte... obişnuită.

El intră pe autostradă şi Felicite se aşeză mai bine pe scaunul ei. Dacă tot nu era altceva de făcut, măcar să se mai liniştească şi să profite de ultimele raze ale apusului de soare.

Il observa discret pe Cade. Ii vedea faţa şi degetele-i lungi pe volan. Işi aminti de braţele lui puternice atunci când o adusese la maşină. Unde mergeau oare? Ii trecu prin minte un gând.

- Este drumul spre lacul Lanier!

- Exact. Ajungem curând. Am o cabană mică pe malul lacului. O să cinăm acolo, şi am să te duc acasă când vei vrea.

- Când voi vrea eu, sau când vei hotărî tu?

- Când vei vrea tu, după cină. Ii zâmbi şi, ca de obicei, zâmbetul lui era irezistibil. El începu să-i mângâie genunchiul.

- Nici nu-ţi poţi imagina ce fericire este să fiu cu iepuraşul de Paşti!... Iată, aici virăm.

O luă pe un drum mai îngust, asfaltat, umbros şi singuratic. Pinii cei înalţi ascundeau apusul de soare. El o luă apoi pe un drum abia schiţat şi se opri până la urmă pe malul apei.

- Am ajuns.

El ocoli maşina şi se aplecă spre ea ca s-o ia în braţe.

- Pot foarte bine să merg, zise ea clătinându-se.

- Nu şi aici. Ti-ai murdări lăbuţele albe. Haide, prinde-mă de gât şi încetează să-mi mai rezişti măcar cinci minute.

Ea făcu tot ce i se ceru. El urcă apoi pe o pasarelă din lemn care ducea la o căsuţă construită pe apă. Un acoperiş înclinat forma un fel de copertină în jurul întregii construcţii uşoare.

- Aici vin eu să pescuiesc. Este locul meu de refugiu.

Un ţipăt de pasăre traversă lacul, a cărui suprafaţă rămase netedă ca o oglindă argintie în liniştea înconjurătoare a apusului.

Cade îi făcu onorurile casei.

- Iată dormitorul... aici este bucătăria... aici salonul... baia. Asta-i tot.

Ea clipi pentru a se obişnui cu semiobscuritatea şi privi încăperea rustică, şemineul cel mare din piatră, pardoseala de scândură şi pereţii din trunchiuri de brad. Scaunele şi divanul cel larg erau înveselite de perne roşii, verzi, maro. Remarcă un rastel plin cu puşti de vânătoare înghesuite într-un colţ al bucătăriei.

- Am să fac un grătar pe verandă şi vom cina afară.

- Tot ţi-ai dorit mereu să stai la masă cu iepuraşul de Paşti! Dar eu n-am să pot ţine furculiţa cu labele astea, şi m-am săturat să tot privesc prin fantele măştii. Hainele mele personale sunt ude. Am fi făcut mai bine să ne fi oprit mai întâi la mine.

- Suntem mai liniştiţi aici. Nu mai poţi să-ţi petreci seara vorbind la telefon! Astă-seară, te vreau numai a mea.

Singură cu el! Felicite era sfâşiată de sentimente contradictorii. Nu mai era însă iritată; era imposibil să rămâi supărată pe cineva atât de cald precum Cade. Dar ştia că fiecare clipă petrecută alături de el creştea riscul de a se îndrăgosti de el.

Cade continua să conducă operaţiunile.

- în bucătărie este o maşină de spălat şi de uscat rufe. Am să-ţi pun hainele acolo şi am să-ţi dau un halat.

Mâinile lui rătăciră cu bună-ştiinţă pe spatele ei.

- Hmm... ce blăniţă moale!

- Cade, o să provoci complicaţii.

- Hmm... ce caldă este!

- Ascultă, Cade...

- Si ce codiţă adorabilă!

O mângâie uşor pe mijloc.

- Cade! Nu asculţi ce spun?

- Dar n-am să sărut totuşi dinţii ăştia maria din plastic, dinţi de iepure mascul!

Ea zâmbi sub mască.

- Poate că acest costum are şi unele avantaje...

- Este şi părerea mea.

Ea simţi cum fermoarul din spate se deschide şi aerul serii i se păru dintr-o dată răcoros.

- Oh, nu!

Incercă să prindă fermoarul, dar labele o stânjeneau.

Cade îi scoase cu îndemânare masca şi părul ei negru căzu în cascadă pe umeri. El o cuprinse în braţe.

- Acum, vino aici, iepuraşule...

Capitolul 8

Inima îi tresări în piept. Fără să-i mai lase timp să refuze, Cade puse stăpânire pe buzele ei, o forţă să le întredeschidă, şi reuşi să-i alunge orice gând din minte.

Costumul îi alunecă până la glezne, lăsând-o aproape goală, doar într-un bikini de dantelă albă.

Sărutul lui Cade devenea din ce în ce mai exigent şi ea fu nevoită să reacţioneze. Mâinile lui rătăceau pe pielea-i mătăsoasă. îi simţi vârfurile degetelor alunecând de-a lungul coloanei, de la gât până spre mijloc, provocând parcă scântei în drumul lor.

Incapabilă să-i reziste, îşi înnodă braţele pe după gâtul lui şi-i răspunse la sărut cu o dorinţă înflăcărată. Inima îi bătea din ce în ce mai tare.

Nu-şi amintea să fi primit vreodată un sărut atât de încărcat de electricitate ca acela al lui Cade. El singur ştiuse să aprindă în ea o dorinţă atât de fierbinte.

- Nu! murmură ea.

Dar trupul ei o trăda. îi simţi catarama rece lipită de pântecul ei, şi cămaşa aspră de lână frecându-se de sânii protejaţi doar de dantela englezească.

El îi sărută gâtul, apoi urechea, ceafa. O senzualitate neaşteptată se trezi în ea şi o făcea să freamăte de dorinţă nepotolită.

Cade era minunat de atent la mesajele trupului ei.

- Stiu ce-ţi place, ştiu ce te face să reacţionezi...

El sorbi din cupa sânilor ei şi ea gemu de plăcere. Totuşi, cu o tresărire, se desprinse.

- Nu vreau... Nu vreau...

Se priviră în tăcere. Amândurora le băteau inimile la fel de puternic.

- ...Te rog...

Ea nu ştia ce-i cerea el de fapt. Rugămintea ei suna mai degrabă cu o chemare decât ca o respingere. El însă se întoarse brusc.

- Mă duc să-ţi aduc un halat.

Ea respiră adânc, încercând să-şi recapete calmul. Işi adună costumul de iepuraş şi aşteptă. Dar să aştepte într-un simplu bikini de dantelă echivala cu o invitaţie; pe de altă parte, ar fi fost ridicol să-şi pună iarăşi costumul. Aşa că, îl puse pe un scaun, cu părere de rău.

Undeva în încăpere, Cade aprinse o veioză ce lumina slab. Când reveni se opri în prag, şi lumina care se afla în spate, îi punea în valoare silueta puternică.
El o privi îndelung din cap până-n picioare, iar privirea lui era la fel de seducătoare ca o mângâiere. Deşi încăperea era întunecoasă, Felicite ştia că el putea foarte bine s-o vadă şi pielea parcă o ardea peste tot pe unde poposeau ochii lui Cade.

- Te rog, dă-mi halatul.

El înaintă spre ea, şi cu fiecare pas făcut, ea îşi simţea pulsul accelerându-se. Cât de atrăgători erau umerii aceştia largi, cât de suplu şi puternic îi era trupul!

Vocea lui coborî într-un registru grav care o excită la fel de mult ca şi privirea lui.

- îmi place să te văd cu părul desfăcut...

Ea tremura cu mâinile întinse spre halat, dar el preferă să i-l ţină pentru ca să-şi poată strecura braţele pe mâneci. Ţesătura moale de prosop se lipea plăcut de piele.

El o făcu să se întoarcă încet ţinând-o de umeri şi-i legă chiar el cordonul. Cu gesturi de o lentoare studiată, mâinile lui întâr- ziau cu dragoste pe trupul ei.

Apoi prinse reverele late şi le strânse peste piept. în sfârşit, o închise şi la gât. în tot acest timp, privirea îi era aţintită pe buzele ei. Inconştient, ea le întredeschise. Atracţia lor reciprocă încărca aerul cu electricitate.

Felicite simţea o dorinţă nebună să-l sărute. Pleoapele grele abia întredeschise ale lui Cade mărturiseau aceeaşi dorinţă fierbinte. Ea încercă să se mişte, dar nu reuşi. Parcă fusese hipnotizată.

- N-am să te las să pătrunzi astfel în viaţa mea.

Vocea ei era doar o şoaptă la fel de slabă ca o dâră de fum când ajunse la propriile ei urechi.

- Nu vreau să mă amestec în viaţa ta. Vreau doar să te ţin în braţe, să te sărut, să te privesc...

- A vorbi aşa cum o faci tu, sau a face dragoste, este cam acelaşi lucru. Stii foarte bine.

- Nicidecum! Am să-ţi arăt diferenţa.

- Nu! Mi-e foame.

- Si mie.

Tonul lui senzual transmitea un mesaj atât de magic încât, în disperare de cauză, ea adăugă:

- Ai promis că o să mâncăm...

- Am promis! De acord să nu grăbim lucrurile. Avem toată seara înaintea noastră.

O atinse uşor când trecu pe lângă ea ca să aprindă lumina. Felicite închise ochii, orbită.

- Incă un sărut, şi voi începe să pregătesc cina. Iţi dau cuvântul meu.

Ea întredeschise buzele înainte ca el s-o atingă. Trupul ei o trăda fără încetare, acesta neştiind nici de înţelepciune nici de prudenţă. De îndată ce o cuprindea în braţe, simţea că se topeşte. Se agăţă de gâtul lui şi-i răspunse la sărut.

Parcă totuşi, o celulă minusculă din creierul ei mai

funcţiona.

- Cade...

- Stiu, cina...

El îi zâmbi şi o mângâie pe obraz.

- Eu trec pe locul doi, după grătar şi cartofi?

- De fapt, nu. Eu încerc doar să mă apăr.

Ochii lui se micşorară.

- De ce crezi că aş fi o ameninţare?

Ea se strădui să-şi păstreze stăpânirea de sine, şi încercă să schimbe sensul întrebărilor lui. Vru să glumească, dar râsul ei suna fals.

- Nu eşti o ameninţare. Numai că acum, într-adevăr, treci după grătar şi cartofi!

- Deocamdată... prefer să las baltă subiectul ăsta.

Ii oferi un scaun.

- Ia loc. Ce-ai zice de un pahar cu vin?

- Nu, mulţumesc.

- Ah, uitasem! Ţie îţi plac vitaminele, spanacul, alergările şi plimbările în aer liber. Vrei un suc de roşii?

- Asta cu plăcere.

Ea privi mai bine bucătărioara mică. Era foarte simplă, dar perdelele înflorate erau fermecătoare şi puneau în valoare mobilierul. Cade îi umplea paharul cu suc de roşii şi el îşi turnă vin.

- Vrei să stai aici să trăncăneşti cu mine în timp ce pun cartofii la cuptor?

Se duse să aprindă grătarul pe verandă şi când se întoarse, ea îi propuse să prepare sosul.

- Prefer să te las să faci cartofii.

Felicite îşi suflecă mânecile halatului. încă mai tremura în urma sărutărilor.

Cade scoase din frigider o pungă mare plină cu frunze late de un verde închis.

- Află, doamnă McCord, că mi-am pierdut o parte deloc neglijabilă din preţiosul meu timp învăţând cum să fac o salată de spanac aproape convenabilă.

Ea râse cu poftă.

- Sunt nerăbdătoare să gust rezultatul!

- O clipă...

El ieşi şi se întoarse ţinând în mână punga ce conţinea lucrurile ude ale lui Felicite. Ea le puse în maşina de spălat şi se duse apoi la baie să se spele pe mâini şi să se pieptene.

Când se întoarse să se ocupe de cartofi, salata era aproape gata. Lucrară, tăcuţi, unul lângă altul, şi curând totul fu gata.

- Acum, să ieşim! Iată faţa de masă, eu aduc farfuriile.

Se aşeză sub copertina largă. O adiere răcoroasă venea dinspre apă. Scaunele de răchită şi un şezlong mare de lemn cu perne galbene erau astfel aşezate încât să poţi contempla peisajul, iar masa era lipită de casă. Felicite despături faţa de masă în carouri roşii şi aşeză tacâmurile. în acest timp, Cade aşeza carnea pe grătar.

Curând, în aerul proaspăt al nopţii se răspândi o aromă îmbietoare. Cade apăru brusc în spatele ei şi o cuprinse în braţe. Ea se trezi fără să ştie cum întinsă alături de el pe şezlong, cuibărită confortabil cu capul pe umărul lui.

- Nu te mişca. Vreau doar să vorbesc cu tine. Priveşte stelele! Ce linişte desăvârşită!...

Rămase astfel lângă el, împotriva oricărei raţiuni. El îi vorbi îndelung despre constelaţii, iar când ei i se păru că vede o stea căzătoare, el spuse că, de fapt, era doar

efectul pe care el, Cade, îl are asupra ei!

- Probabil că adori acest loc. Aş putea crede cu uşurinţă că-ţi petreci aici toate serile de vară.

-Acum doi ani, am dormit aici aproape în fiecare noapte dar de atunci am început să fiu foarte ocupat şi n-m mai avut timpul necesar.

Ea se întrebă dacă venise să doarmă aici singur... Cine erau femeile din viaţa lui? Nu va îndrăzni niciodată să-i pună această întrebare. El făcea imposibilul ca ea să se simtă singura şi unica, dintotdeauna şi pentru totdeauna, dar ea ştia că nu era adevărat.

Trase cu urechea la concertul broaştelor. Dispăruse şi ultima licărire a zilei. Luna se înălţa peste vârfurile copacilor, scăldând veranda într-o lumină magică şi făcând să scânteieze suprafaţa argintie a lacului. Un peşte sări pentru o clipă din apă, ca o săgeată. Mirosul pinilor se îmbina cu cel de cărbuni aprinşi. Totul era splendid, de un calm extraordinar, şi totuşi nervii lui Felicite erau ca nişte fire electrice la simplul contact cu trupul lui Cade. El rupse primul tăcerea.

- Este un loc potrivit ca să observ păsările.

- Sunt sigură.

-Am făcut câteva fotografii ieri dimineaţă.

-Adevărat? Ce fel de fotografii?

- Eu n-am cunoştinţele tale despre păsări. Una era cu siguranţă un fel de bâtlan: cu picioroange, foarte graţios, cu pene lungi de culoare închisă deasupra capului alb, cu corpul cenuşiu.

- Trebuie să fi fost un bâtlan mare albastru.

- Alta semăna cu un pescăruş, cu vârful aripilor închis la culoare, şi o pată neagră pe cap.

- Era chiar un pescăruş! Până de curând, nu prea existau pe aici, dar furtunile puternice i-au împins spre interior, şi acum revin cu regularitate. Când vor fi gata pozele tale?

- Luni. Vrei să le vezi?

- Aş fi încântată.

Răsuflarea lui Cade îi gâdila urechea. Buzele îi mângâiau tâmpla. Vocea li părea şi mai gravă decât de obicei.

- Am văzut de asemenea şi o pasăre galbenă.

îi sărută urechea, apoi se rătăci spre obraz.

- Galbenă în întregime?

Ea ştia ce intenţiona el, dar tânjea după îmbrăţişarea lui. Atmosfera era prea liniştită ca să se certe sau să-i refuze câteva sărutări.

- Nu, avea aripile şi capul de culoare închisă.

- Era o pasăre cântătoare.

Buzele lui le atinseră pe ale ei. Ea se înfiora la cea mai mică atingere.

- Cade...

Cât de greu îi era să protesteze! Si totuşi, parcă mai devreme avusese puterea asta... Trecuse mai puţin de o oră, şi iată că îi accepta sărutările. El se întoarse pe o parte, o strânse la piept şi puse stăpânire pe gura ei. Dorinţa pe care Felicite o resimţea, o chinuia cumplit. Nu ştia că aşteptarea putea să fie atât de greu de suportat şi s-o facă atât de maleabilă în braţele unui bărbat.

încercă să se opună, să-şi stăpânească emoţiile.

- Cade... ai spus că doar o să vorbim.

- Felicite... Nu pot să rezist. Ceea ce se petrece între noi depăşeşte visele mele cele mai nebuneşti. Fiecare sărut este o încântare. Vrei să negi asta?

-Nu pot s-o fac, dar... ştiu că n-ar trebui să fac dragoste cu tine.

- Chiar crezi ce spui? Eu vreau să te sărut, să te ating. Mă gândesc atât de mult la tine încât nici nu mai pot să lucrez.

Ea gemu încetişor şi-şi puse un deget pe buzele lui.

- Ssst... Nu mai spune nimic...

El îi prinse degetul cu buzele, apoi îl sărută, îl muşcă uşor cu vârful dinţilor. Dintr-o dată, senzaţiile ei se accentuară. Era ameţită de dorinţă.

El n-o pierdea din ochi.

- N-am să pot să dorm în noaptea asta. Mă gândesc la părul tău negru, răspândit pe umeri. Imi amintesc de apariţia ta la fereastra mea... Te doresc, Felicite... Vreau să te sărut până când îţi voi alunga toate gândurile.

Timpul se oprise în loc. Toate sunetele dispărură.

- Spuneai că n-o să facem dragoste...

- Cum să rezist? Stiu că sub această înfăţişare rece există o femeie care vibrează de dorinţă. Vreau să distrug barierele pe care ţi le-ai construit. Vreau să te aud râzând, să te văd zâmbind, să-ţi văd ochii strălucind de dragoste pentru mine.

O sărută pe ceafă, apoi se întoarse, lacom, la buzele ei. Sărutul lor deveni atât de senzual încât orice îndoială fu alungată de un val de senzaţii nebănuite.

- Eşti senzualitatea întruchipată, Felicite. Nu mai avea reţineri.

Oricum, nu mai era în stare să aibă reţineri! El ştia asta. Se ridică uşor şi-şi apropie mâinile de cordonul halatului. Ii desfăcu nodul şi i-l dădu la o parte.

Cruda aşteptare se prelungi în timp ce o contempla

acum în voie. Apoi, îi mângâie gâtul cu vârful degetului, coborând cu mişcări rafinate spre sâni.

Când vorbi, vocea îi era răguşită.

- Iţi bate inima atât de tare..

Ea aştepta, cu răsuflarea tăiată, pradă unor senzaţii sălbatice. El îi desfăcu sutienul minuscul de dantelă şi-l făcu să alunece pe umeri, dezgolindu-i în totalitate bustul.

Felicite era ca o torţă, arzând de dorinţă până în cele mai mici fibre ale trupului ei. Rămase însă nemişcată.

- Ţi-am spus că n-am să te bruschez. Imi ţin promisiunea.

Cu capul dat pe spate, ea era în continuare incapabilă să se
mişte.

- Eşti ameţitoare...

El urmări cu vârful degetelor contururile trupului ei. Scuturată de fiori, ea închise ochii.

- Felicite...

Vocea lui Cade degaja o autoritate calmă. Ea îşi ridică pleoapele.

- ...N-am mai întâlnit niciodată o femeie ca tine. Uneori eşti rece, sigură pe tine. Si deodată, te descopăr pasionată, plină de dorinţă. Vreau să fac dragoste cu tine.

Ea îşi strânse braţele în jurul gâtului lui şi el o acoperi cu sărutări până când ea avu impresia că se transformă în cenuşă. Atunci, el se ridică să se dezbrace la rândul lui. Işi lăsă cămaşa să-i cadă la picioare.

Era pentru prima oară când îl vedea cu bustul gol. Un puf brun îi acoperea pieptul larg, musculos. Ii urmări cu privirea şoldurile înguste şi picioarele încă în blugi. El îngenunche atunci lângă şezlong şi o dezbrăcă în totalitate.

Mâinile şi buzele lui Cade nu mai conteneau să-i mângâie corpul, făcând-o să freamăte de extaz. Işi cufundă apoi faţa în părul ei moale şi mătăsos.

- Miroşi atât de bine...

Vocea lui era plină de promisiuni.

- Spune-mi, te-ai urcat vreodată, la bâlci, în roata mare?

Cu pleoapele închise, ea abia dacă-i auzi întrebarea. El îi acoperea tot corpul cu o ploaie de sărutări care o înfiorau.

- Roata mare... Da...

- îţi aminteşti de acceleraţia aia rapidă, de senzaţia aceea că pluteşti?

- Hmmm...

- Aceea nu-i nimic faţă de ceea ce simt eu în acest moment. Când te sărut, îţi simt pulsul tresărind la fel ca al meu, şi vreau să te sărut până când şi dorinţa ta va fi egală cu a mea!

Ce bărbat îi mai făcuse vreodată o asemenea promisiune? Si nu mai era vorba doar de „roata mare”, ci chiar de „montagnes russes”! Simţea cum ajunge în vârf, nu era chip să se oprească. Depăşise punctul din care s-ar mai fi putut întoarce.

Cu o artă deosebită, el îi trezea senzaţii mereu mai puternice, provocându-i adevărate furtuni de senzualitate, şi aducând-o în pragul abandonului. Atunci, el îşi aruncă cizmele şi se dezbrăcă de ultimele veşminte.

Se sărutară până când dorinţa îi cuprinse ca o flacără pe amândoi.

- Te vreau acum, Felicite...

Urmă o dezlănţuire pătimaşă până la focul de artificii final.

*
* *

Inimile lor băteau acum la unison.

- Oh, Felcite! Dragostea mea... Nici nu ştii cât de fericit m-ai făcut...

Cuvintele lui o umplură de bucurie şi continuă să-l ţină strâns la piept. El îi dădu la o parte şuviţele umede care-i acopereau faţa şi o sărută cu tandreţe.

- Am trăit clipe extraordinare. Dar tu?

Cuprinsă brusc de timiditate, ea îi mângâie bărbia cu vârful degetelor.

- Niciodată n-am mai simţit ceva asemănător.

- Eşti supărată pe mine?

Ea scutură din cap. Refuza ca aceste clipe minunate să fie umbrite de griji. Pasiunea arzătoare de adineauri lăsa locul încetul cu încetul unei senzaţii de mulţumire.

El se lăsă să alunece alături şi-şi strecură braţul sub capul ei.

- Tu îmi vei ruina afacerea, mă gândesc tot timpul la tine în loc să lucrez. Mai simt şi acum parfumul tău din prima zi. Te revăd în clipa când ai descoperit cuvintele pe care le zugrăvisem pe casa ta. Imi amintesc de privirea ta atunci când ţi-ai dat seama că te voi săruta...

Conştiinţa ei însă se trezi mai devreme decât era prevăzut. Cade era bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată, dar era devastator. Faptele îi confirmaseră presimţirile: în ciuda prudenţei ei, Cade parcă o înghiţise ca o avalanşă şi o conduse spre abandonul total.

- De ce taci?

- Sunt buimăcită.

- Sper că eşti fericită. Vreau să te fac fericită, Felicite. Vreau să simţi şi tu ceea ce simt eu. Am atâta nevoie de tine!

Fiecare cuvânt era ca un balsam care o conducea indiscutabil spre o nouă dezlănţuire de pasiuni, dominată tot timpul de acest bărbat. Dar nu era pregătită pentru un bărbat cum era Cade. Işi cucerise în sfârşit un loc al ei sub soare, îşi cucerise propria identitate. N-o să abandoneze acum totul ca să devină doar o umbră în viaţa lui Cade, aşa cum fusese în viaţa lui Kent!

Cade o mângâie din nou, şi ea se simţi pierdută. Cum să se lupte cu sentimentele ei pentru el? Cum ar putea să-l refuze când o simplă privire de-a lui o făcea să tremure?

- Haide, explică-mi... La ce te gândeşti?

- Sunt dezorientată.

- Dezorientată?...

El se încruntă şi se întoarse ca s-o poată privi mai bine în ochi.

- ...De ce?

- Nu vreau să mai am inima frântă încă o dată. Nu vreau să mai sufăr.

Nu găsea cuvintele potrivite care să-l facă să înţeleagă că refuza să se lase dominată şi absorbită de el.

El o sărută tandru.

- Vrei să încetezi să te mai chinui? Eu n-am să-ţi fac niciodată vreun rău.

Felicite ar fi vrut să creadă... Oftă când el o strânse mai tare la piept.

- ...Zâmbeşte... Haide, zâmbeşte-mi, draga mea Felicite, şi uită-ţi toate grijile.

Ea nu putea să-i reziste. Imaginaţia nestăvilită a lui Cade o stimula şi pe a ei. Sărutările lui o purtau spre extaz. El...

Brusc, avu un şoc când îşi dădu seama că nu era vorba doar de atracţie fizică, şi că de fapt se îndrăgostise de el.

Dar un miros caracteristic o făcu să-şi piardă şirul gândurilor.

- Cade, grătarul!

Capitolul 9

- Dumnezeule!

El se ridică repede, sări de pe un picior pe altul ca să-şi pună cât mai repede blugii şi se repezi la grătar. De îndată ce sări capacul, o spirală de fum negru se înălţă spre cer. Cade tuşi şi agită mâna ca să-l împrăştie. Apoi se repezi în bucătărie.

Felicite abia avu timpul să-şi pună halatul şi să-şi suflece mânecile când reapăru Cade în pragul uşii. Flutura în vârful unei furculiţe un cartof ars şi încă fumegând.

- Ce bucătari grozavi!
- Mai rămâne salata de spanac...
- Nu, mulţumesc. Tu n-ai mâncat nimic toată ziua.
- Nu-mi este foame.
- Adevărat?

El nu părea prea convins. Puse cartoful ars pe masă, se apropie de ea şi o prinse în braţe cu înflăcărare. Ea îi răspunse la sărut fără nici o reţinere, lipindu-şi, lacomă, buzele de ale lui. Ce bine era să fie în braţele lui! Orice gând raţional se evaporă, se simţea antrenată într-o cursă ameţitoare şi sălbatică!

In sfârşit, el îi dădu drumul.

- Ar trebui să fii moartă de foame! Ce se întâmplă?
- Nu ştiu. Tu ai de prins un avion mâine dimineaţă, aşa că aş face mai bine să mă duc acasă.
- Rămâi cu mine în noaptea asta, Felicite. Te conduc eu acasă mâine dimineaţă, devreme.

Cum să spună nu? Si totuşi se simţea sfâşiată de o nevoie subită de singurătate. Trebuia să se ducă acasă şi să-şi descurce ghemul încurcat al gândurilor.

- Te rog...

- Va fi cum vrei tu, dar trebuie mai întâi să mănânci măcar salata de spanac. Am putea de asemenea să aşteptăm până prind eu un peşte.

Ea zâmbi.

- Mi se pare mai sigur să înfulec imediat salata de spanac.

- Ei bine, să mergem să savurăm verdeaţa ta preferată!

El îi ţinu uşa să intre. Ea ezită o clipă, apoi hotărî să lase de o parte orice gând morocănos şi să profite din plin de fiecare clipă petrecută în compania lui Cade. în stadiul la care ajunsese, ce rău putea să fie dacă mai rămânea o oră în plus?

Mâncară la lumina lumânărilor. Cade umplu două pahare cu vin, îi întinse unul şi-l ridică pe al lui ca să rostească un toast.

- Pentru dragostea noastră, Felicite!

Ea ridică paharul cu o mână tremurând'. Oare chiar o iubea? Băură amândoi vinul.

Mâncară salata de spanac cu feliuţe de pâine. Vinul băut începu s-o ameţească pe Felicite... doar dacă nu cumva cauza era prezenţa lui Cade! Lumina slabă a lumânărilor forma un fel de aureolă în jurul capului lui, şi o sărută pătimaş. Apoi o ridică pe braţe şi traversă veranda strângând-o la piept.

Curând, se trezi întinsă pe şezlong şi-şi înnodă fără rezerve braţele în jurul gâtului lui în timp ce se întindea şi el alături murmurându-i cuvinte tandre.

Incepu prin a-i mângâia umerii, apoi dădu la o parte halatul. Ea nu-i rezistă. Vinul, lumina lunii, propriul ei corp care o trăda neîncetat, spulbera orice logică. Inconştient, începu să urmărească cu degetele conturul muşchilor lui puternici. Atunci, el îi prinse faţa în mâini şi-i vorbi cu

gravitate.

- Nu laşi garda jos decât în momentele de pasiune, dar într-o zi, Felicite, vei înceta să-ţi ridici scutul împotriva mea.

Tonul lui Cade era atât de hotărât încât se simţi foarte tulburată şi se înflăcără mai tare. Cu un geamăt de disperare aproape, ea îi zdrobi buzele cu ale ei.

Cade ştiu să găsească noi mângâieri rafinate şi o conduse până la abandonul total.

*
* *

Mai târziu, întinşi unul lângă altul, priveau cerul. Cade îi rosti încetişor numele...

- Felicite, dulcea mea Felicite...

Ea nu putea să vorbească. Era încă sub şocul intensităţii cu care reacţionase la mângâierile lui.

- ...Priveşte acolo sus. Noaptea este minunată, excepţională. Si tu, frumoasa mea Felicite, în braţele mele...

Inima ei revenea încet la ritmul normal. Nu trebuia să se gândească la ziua de mâine.

- ...Eşti atât de tăcută, draga mea! Nu eşti fericită?
- Ba da. Dar mă simt uşor confuză...
- Te cred... Eşti atât de frumoasă... Visez doar la tine... Orice ai gândi, şi chiar dacă începi deja să-ţi clădeşti zidurile în jurul tău, eu ştiu că ceea ce trăim noi acum este unic, şi că într-o zi vei recunoaşte şi tu asta. Stiu că asta simţi când suntem înlănţuiţi, când eu îţi alung din minte toate gândurile timorate.

Incapabilă să-i răspundă ceva, ea rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi spre stele, până când îi auzi respiraţia lui regulată. Se aşeză atunci cu grijă astfel încât să-l poată observa. Părul lui căzuse în bucle rebele pe frunte.

Imaginea trupului lui atât de puternic abandonat acum somnului o emoţionă extraordinar. Se întinse la loc. Braţele lui Cade o cuprinseră iar, dar continua să doarmă profund.

* *

Felicite se trezi la prima licărire a zorilor. Cade se mişcă uşor şi-i zâmbi.

- Bună dimineaţa!
- Bună dimineaţa!

înainte ca el să poată s-o prindă, ea se ridică şi-şi puse halatul. El întinse o mână posesivă spre coapsa ei şi contactul degetelor lui îi provocă o senzaţie de arsură pe tot piciorul. Tremurând de dorinţă, reuşi totuşi să vorbească pe un ton stăpânit.

- Acum ar fi mai bine să mă conduci.

Intră în cabana cea mică înainte ca bunele ei intenţii să se topească precum zăpada la soare. îşi puse hainele ei curate în uscător şi se duse să facă un duş. Când ieşi, învelită într-un prosop moale de baie, adulmecă mirosul îmbietor de şuncă prăjită.

Cade, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albastră, era în faţa aragazului. Se întoarse şi o învălui într-o privire arzătoare.

- Trebuie să-mi scot lucrurile din uscător.
- Micul dejun este gata în două minute.
- Voi fi şi eu gata. Ce aromă îmbietoare!

El întinse braţele.

- Vino încoace.

Ca întotdeauna, scânteia magică dintre ei transformă îmbrăţişarea într-un incendiu, fiecare sărut fiind urmat de un altul, şi de un altul...

Pentru o clipă, el îşi ridică privirea ca să-i contemple

ochii, părul, buzele...

- La naiba cu micul dejun!

- Ah, nu!

Adunându-şi toate puterile, ea îşi strânse mai tare prosopul pe lângă corp şi se eliberă.

- Ajunge o masă arsă! Tu trebuie să te pregăteşti pentru Houston iar eu trebuie să merg acasă...

îi zâmbi, ca să mai îndulcească puţin efectul cuvintelor.

- ...şi apoi, sunt pur şi simplu lihnită de foame.

- Si eu.

Privirea lui gravă o emoţiona. Se grăbi să-şi scoată hainele din maşină şi se întoarse în baie. Aici, se sprijini cu spatele de uşă şi duse o adevărată luptă interioară. Când în sfârşit îşi consolidă intenţia de a se întoarce cât mai repede acasă, se îmbrăcă, îşi pieptănă părul şi se întoarse la Cade.

Aşezaţi pe verandă, mâncară ouă cu şuncă, pâine prăjită, dulceaţă, suc, privind în tot acest timp răsăritul de soare peste apele albastre ale lacului Lanier. După care, Cade o conduse. Pe măsură ce se îndepărtau de cabană, Felicite se închidea în tăcere.

Ajunsă în faţa uşii, ea puse jos pachetul în care se afla costumul de iepuraş şi scoase cheia din poşetă.

- Poţi să mă suni să-mi spui cum a decurs întrevederea?

- Bineînţeles, am să te ţin la curent.

El îi luă cheia din mână, deschise uşa, o lăsă să intre şi o urmă înăuntru.

- Când urmează să te muţi?

- Pe treisprezece.

- Eu am să mă întorc înainte. Astăzi faci din nou pe iepuraşul?

- Nu.

O grimasă de suferinţă apăru pe chipul lui Cade.

- Oh! Felicite, de ce eşti atât de încordată? Când mă voi întoarce, vom mai vorbi despre asta, îţi promit. Până atunci însă...

O învălui cu braţele, şi sărutul lui fu de această dată dur şi exigent. îi zdrobi buzele, obligând-o să reacţioneze cu brutalitate, provocând în adâncul ei un nou val sfâşietor de dorinţă. îl simţi însă cum se retrage, apoi îl auzi împingând uşa şi încuind-o cu cheia.

- Cade... Trebuie să pleci.

- Nu mă mai satur de tine...

- Cade, te rog, nu-mi cere atât de mult, şi atât de repede.

El îi dădu drumul cu părere de rău.

- Ei bine, dacă aşa vrei tu...

- Da.

Răspunsul ei fu doar o şoaptă. Ştia că în mare parte este o minciună. îl dorea cu disperare, sălbatic. îl dorea prea mult. Ezita... Trebuia însă să se gândească, să fie absolut sigură de sentimentele ei, înainte să înceapă o relaţie serioasă cu un asemenea bărbat.

- Mai dă-mi timp, te rog.

- De acord, dar cred că-ţi faci nişte griji absolut inutile. Am să te sun.

îi ridică bărbia şi o sărută uşor pe buze. O clipă mai târziu, ieşi pe uşă şi plecă.

Capitolul 10

Felicite închise uşa în urma lui Cade şi ascultă îndepărtându-se zgomotul de motor.

Cu gesturi automate, se duse să atârne într-un cuier costumul de iepuraş. Mângâia uşor blana albă şi moale când privirea îi căzu pe fotografia lui Kent pusă pe o comodă.

Se duse să ia poza şi o contemplă îndelung. Cade îi semăna şi în acelaşi timp era diferit. Kent înfruntase pericolul ca să-şi dovedească lui însuşi virilitatea. Lui Cade, pur şi simplu îi plăcea viaţa, dar se comporta într-un mod la fel de copleşitor.

Puse fotografia la loc şi se gândi la căsătoria ei şi la felul în care întreaga ei existenţă se concentrase în jurul lui Kent. Cade va acţiona oare în acelaşi mod?

Acum, ea începuse o afacere proprie. El la fel. Dar mai existau atâtea alte activităţi! Aflase că mama lui trăia în Amazonia...

„Dumnezeule! Ce familie...”, murmură ea lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Privea distrată nişte vrăbii instalate în magnolia de lângă fereastră, încercând să-şi imagineze familia lui Cade.

Dacă va acepta să-şi lege viaţa de a lui, ce va face dacă el va voi brusc să plece în Amazonia, sau să se consacre scufundărilor submarine? Cade era omul care n-ar ezita să vândă totul şi să plece la celălalt capăt al lumii, dar ea nu se simţea în stare să trăiască astfel.

O cucerise cu atâta uşurinţă! Nu ţinuse deloc seama de protestele ei pe esplanada centrului comercial. Dimpotrivă, o răpise pur şi simplu în acel ridicol costum de iepuraş... Vitalitatea, exuberanţa lui erau prea puternice pentru ea.

Trebuia să rupă orice relaţie cu el.

Abia luase această hotărâre şi simţi o durere ascuţită în inimă. Cât de greu îi va fi! Nu mai era sigură dacă voia cu adevărat să-l lase pe Cade să iasă din viaţa ei pentru totdeauna. O cuprinseră disperarea, regretul, remuşcările. îşi aminti de braţele lui puternice, de privirea poznaşă, de vocea lui profundă şi uşor răguşită... Dar ce va face în ziua când el va dori să acosteze în Antarctica sau să se lanseze în cine ştie ce expediţie la capătul lumii, în ţinuturi sălbatice?!

Oftă şi-şi desfăcu părul după care-l legă mai strâns într-un coc în creştetul capului.

Poate că el va obţine acel post în Houston, se va muta şi o va uita... Ea nu-şi făcea iluzii în privinţa asta, pentru că era îngrozitor de încăpăţânat, şi-i mai spusese că petrecuse o noapte excepţională alături de ea... Era profund convins de asta.

Felicite nu mai ştia ce să facă. Orice hotărâre ar fi luat, însemna să-şi asume nişte riscuri enorme.

Petrecu o duminică neliniştită şi o noapte fără somn, iar luni dimineaţa se duse istovită la birou.

Toată ziua îi trecură prin minte numai imagini cu Cade. îl vedea venind surâzător în costumul lui impecabil. îl vedea aşezat în fotoliu, relaxat, cu mâinile-i bronzate puse pe genunchi. îl vedea întins pe patul lui de la hotel, cu umerii arămii sprijiniţi de pernele albe... îşi acoperi ochii cu palmele într-o tentativă zadarnică de a-şi stăvili imaginaţia tumultuoasă.

Trecură astfel câteva ore. Vorbea la telefon cu clienţii şi pierdea şirul conversaţiei. Nu fu în stare să mănânce, uită să dea un telefon important. Si gândul la Cade n-o părăsea...

Si-l imagina atât de bine înaintând cu paşi siguri spre Jordan Nethers, întinzându-i ferm mâna caldă... Se ridică, se plimbă prin birou, se aşează la loc, fără să reuşească să-l uite vreo clipă.

După-amiază, pe la ora cinci, primi un telefon de la şeful personalului intreprinderii din Houston.

- Felicite McCord? Sunt Jordan Nethers. Ne-am întâlnit cu Cade Rankin.

- Si cum a decurs întrevederea?

- Este un candidat excelent.

- Mă bucur să aud asta...

Dar oare chiar se bucura? Descumpănirea se amesteca oarecum cu un sentiment de uşurare. Era împărţită între speranţa că el va accepta această slujbă şi dorinţa arzătoare s-o refuze.

- ...Are toate calităţile cerute?

- Este perfect. Am vorbit îndelung cu el. S-a întâlnit şi cu cei doi vicepreşedinţi. Am aranjat o întâlnire suplimentară diseară, iar mâine dimineaţă vom vizita împreună cu el birourile şi rafinăria.

- Este în ordine. Am să te rog, Jordan, să mă suni după ce veţi termina toate astea.

- De acord. Suntem grăbiţi şi vom lua cât de repede o decizie. Aşa că voi avea un răspuns definitiv în acel moment. Mai sunt alţi doi candidaţi interesaţi, dar al tău pare să fie cel mai bun. Ne-a impresionat pe toţi.

- îţi mulţumesc că mi-ai telefonat. Aştept să mă ţii la curent cu noutăţile.

Abia dacă auzi când Jordan îi spuse la revedere. Era sigură că Rankin va câştiga postul. Dar va acepta el oare

până la urmă să plece acolo? Şi dacă da, va putea să-l uite atât de uşor?

Cade îi promisese că-i va telefona, dar următoarele trei apeluri veniră de la alte persoane.

îşi închise biroul şi se întoarse acasă, nefericită şi incapabilă să mănânce ceva. în cursul nopţii, luă o hotărâre: nu numai că va trebui să rupă relaţia cu el, dar va trebui s-o facă de îndată ce se va întoarce, sau n-o va face niciodată.

Cade nu telefonă în seara aceea, nici în dimineaţa următoare, dar spre prânz primi un alt telefon de la Jordan Nethers care-i spuse că tocmai îi oferise postul lui Cade, şi-i precizase şi diferite elemente cum ar fi salariul, prima de mutare, participarea la beneficii etc. Salariul era chiar mai mare decât prevăzuse ea, astfel că şi ei îi va reveni un comision mai mare dacă el va accepta. Cade trebuia să dea răspunsul a doua zi dimineaţă.

Felicite îi mulţumi lui Jordan şi închise telefonul. Simţea o apăsare de parcă o greutate enormă îi căzuse pe piept. Se dojeni cu voce tare: „Asta ai vrut! Dacă se mută, nu va mai trebui să iei acea teribilă hotărâre de a rupe relaţia cu el şi de a nu-l mai vedea vreodată."

Strânse din dinţi şi-şi îndreptă spatele. Va fi atât de bine dacă el se va îndepărta! O asemenea ocazie nu se iveşte de două ori în viaţă. Se uită la ceas. Cade era acum în avionul cu care se întorcea acasă.

De ce nu-i telefonase însă? Oare îl măcinau şi pe el gândurile? îşi pregăti o cană de ceai şi se forţă să lucreze ca să nu se mai gândească. Ştia că acum el aterizase la Atlanta şi că probabil a şi ajuns acasă...

Dar nu auzi nimic de el toată ziua. întoarsă acasă, îşi

puse blugii şi o bluză albastră. Se părea că pofta de mâncare îi

dispăruse cu totul, dar bău forţat o ceaşcă de cafea şi ronţăi o bucăţică de pâine prăjită înainte să înceapă să-şi împacheteze lucrurile. Trebuia să se întoarcă în apartamentul ei în vinerea următoare.

Ceva mai târziu, spre seară, auzi un zgomot de motor şi-şi ţinu respiraţia pe măsură ce zgomotul se apropia. Maşina o luă pe alee. Felicite simţi cum îi tresare inima în piept. Se auzi apoi o portieră trântită şi paşi apropiindu-se. Când sună soneria, alergă să deschidă şi se trezi nas în nas cu o vază plină cu mai multe duzini de trandafiri.

- Bună seara, inimioara mea.

El îi zâmbi maliţios şi-i oferi florile. Inima ei bătea nebuneşte. Simţea o bucurie fără margini doar privindu-l.

- Sunt minunate.

Dar nu se gândea doar la trandafiri. Cât de elegant era Cade! Cu siguranţă că nu va putea renunţa niciodată la el. Cea mai mică atingere a degetelor lui îi provoca reacţii sălbatice! Simplul lui zâmbet era irezistibil.

- Culoarea asta roşie, foarte închisă, este încântătoare! Si ce miros suav! Sunt într-adevăr superbi! Mulţumesc.

El puse vaza jos, închise uşa în urma lui şi se apropie de ea. Felicite fu năpădită de emoţii confuze. Avea un sentiment de pierdere şi de regret, dar şi de fericire şi speranţă în acelaşi timp. Si totuşi, era hotărâtă să-şi menţină decizia luată. Aşa că, se retrase în grabă.

- O clipă! Stai uşor. Spune-mi mai întâi cum a decurs întrevederea.

El se încruntă, descumpănit.

- Bine. Sunt nişte oameni fermecători.

- M-a sunat domnul Nethers. I-ai impresionat puternic. Mi-a spus şi ce ofertă ţi-au făcut. Este o oportunitate

formidabilă.

- Ştiu.

- Te interesează, nu-i aşa?

De ce oare îşi ţinea respiraţia aşteptând răspunsul lui? Era o întrebare pe care o punea de obicei candidaţilor fără să simtă asemenea palpitaţii.

- Când mi-au prezentat situaţia, le-am spus că am nevoie să mă mai gândesc.

- De ce n-ai acceptat pur şi simplu?

Intensitatea privirii lui parcă o străpungea.

- Asta doreşti tu?

- Da.

- De ce?

- Pentru că este o ofertă excelentă.

- Nu-i acesta motivul.

Felicite îşi găsi cu greu cuvintele.

- Nu vreau să refuzi din cauza mea. Cred că nu vom mai continua să ne vedem...

Spunând acestea, se pregăti mental de o luptă. El o privi atât de îndelung înainte să vorbească încât începu să simtă o teribilă durere în piept.

- De ce? între noi totul s-a petrecut minunat.

- Nu. Noi doi nu vedem deloc lucrurile în acelaşi fel.

- Cum adică?

Era îngrozitor să să înceapă nişte explicaţii, să rostească nişte cuvinte neplăcute, dar era absolut necesar.

- Poate că este greu de înţeles, dar simt că mă zdrobeşti cu personalitatea ta. Ai intrat cu forţa în viaţa mea. în momentul acesta, eu sunt vulnerabilă. încerc să-mi găsesc un loc, să-mi descopăr propria identitate.

El o luă de braţ, o conduse spre salon şi-i spuse cu o

voce blândă:

- Dacă ne aşezăm, o să putem să vorbim mai liniştiţi.

Ea insistă să ia şi vaza cu trandafiri, după care o puse pe o măsuţă joasă. Când se ridică, el se aşeză pe divan şi o trase uşor spre el, aşezând-o pe genunchi. Felicite încercă să se elibereze, dar braţele lui Cade erau puternice.

- Stai liniştită. N-am să-ţi fac nici un rău.

- Nu pot să-ţi vorbesc dacă stau pe genunchii tăi.

- De ce?

El luă un aer nevinovat care o nelinişti.

- Ştii la fel de bine ca şi mine!

Făcu o nouă tentativă să se elibereze, dar el o ţinea prea strâns.

- Nu te mişca. Dacă faptul că te afli pe genunchii mei te tulbură atât de mult, de ce vrei să mă părăseşti?

Enervarea o cuprindea încetul cu încetul.

- Pentru că... pentru că mă zdrobeşti, ţi-am spus!

- Mai bine spune că îţi ascunzi emoţiile. Nu reuşeşti nici să te aperi, nici să profiţi de viaţă. Oare ştii cu adevărat ce vrei?

- Dacă îţi voi vorbi despre viaţa mea de femeie măritată, poate vei înţelege. Kent îţi semăna în multe privinţe, chiar dacă motivaţiile voastre erau diferite. Ca şi el faci lucruri nebuneşti, pentru distracţie, pentru că iubiţi viaţa. Kent avea nevoie să se pună mereu la încercare pentru a-şi păstra imaginea de virilitate. Dar activităţile lui extreme mă copleşeau...

Ridică privirea spre Cade şi inima îi tresări imediat. Consideră că este mai prudent să fixeze un tablou agăţat pe perete.

- ...Am început să ies cu el încă din liceu. Ne-am căsătorit în timp ce eram la universitate. El hotăra tot ce

aveam de făcut. Eu îl urmam. îl priveam. îl aşteptam...

îşi dădu seama că el începuse s-o mângâie pe spate. Simţi mici descărcări electrice pe şira spinării, dar se strădui să-şi continue explicaţiile.

- ...Toţi acei ani au fost plini de veselie dar goi de conţinut. El nu voia copii, nu voia să-şi asume responsabilităţi. Eu mă supuneam pentru că eram îndrăgostită de el. Moartea lui m-a lăsat complet pierdută. Nu aveam nici o activitate personală, nu mă interesam de nimic. Aş fi putut să dau lecţii de pian. Era singurul lucru pentru care eram pregătită. A trebuit să-mi găsesc o ocupaţie care să-mi încep propria afacere.

- Draga mea, dar de la acea dramă tu ai evoluat. Eu vreau să te fac fericită.

- {tiu, tu te preocupi mult de mine, dar parcă eşti un vulcan. Ai o vitalitate excepţională. Nimic nu te opreşte. Si acesta nu este un mod de viaţă care să mi se potrivească. Aşa că, ori accept să te urmez, oriunde şi orice ai face, ori trebuie să te părăsesc imediat.

- Si să rămâi în turnul tău de fildeş! Eu încerc prin toate mijloacele să-ţi fiu pe plac. Am învăţat să pregătesc şi salata de spanac şi chiar s-o apreciez. M-am dus până la Houston. Am mers să observ păsările.

- Ai venit să observi păsările şi pe unde ai trecut ai creat panică! M-am gândit bine, Cade. Dacă vei primi o propunere să studiezi flora din Patagonia, şi vei vrea să mergi....

- N-am să merg dacă asta ar însemna să te pierd.

Degetele lui îşi croiau drum spre sânii ei. Ea îl prinse de încheietura mâinii.

- Stai liniştit! Doar atracţia fizică a făcut să fim

împreună.

Răspunsul lui o deconcertă.

- Ce crezi tu despre o femeie care-mi cade din cer şi care apoi se deghizează în iepuraş? Nu vezi că şi tu iubeşti viaţa la fel de mult ca şi mine? Fireşte, ai avut o experienţă nefericită, dar moartea lasă pe oricine descumpănit, iar tu, iată, ai reuşit acum să-ţi cucereşti independenţa. Nu mai ai nevoie să te protejezi astfel.

Ea se ridică brusc şi puse între ea şi Cade toată întinderea salonului înainte să găsească puterea să-i înfrunte privirea.

- Dacă vom continua să ne vedem, mă voi lega atât de puternic de tine încât nu voi mai putea să mă desprind. Voi redeveni cea care am fost odinioară. Nu pot să mă leg acum, şi nici măcar să rămân în relaţie cu un bărbat ca tine.

Privind-o fix, el părea că-i urmăreşte frământarea interioară. în sfârşit, se hotărî să vorbească.

- Am refuzat postul din Houston.

Ei i se tăie respiraţia.

- Din cauza mea?

- în parte. Nu vreau să te părăsesc. Si nu vreau nici să-mi abandonez afacerea.

- Te rog, nu refuza postul din cauza mea! Acceptă oferta. Noi doi nu avem un viitor comun.

El se ridică şi, din câţiva paşi, fu lângă ea. Felicite ridică mâinile ca să-l îndepărteze.

- Nu mă săruta!

- Felicite! Pentru Dumnezeu! încetează să te mai temi de viaţă.

- Stiu că explicaţiile mele nu ţi se par credibile pentru

că tu n-ai trecut niciodată printr-o experienţă ca a mea. Tu ţi-ai urmat propria cale, ai acţionat întotdeauna cum ai vrut. Mă întreb dacă ai cea mai mică idee despre ceea ce vorbesc eu.

- Nu pot să cred că vrei să alungi orice bucurie din viaţa ta.

Privirea lui se înduioşase şi vru s-o cuprindă în braţe, dar ea
îl respinse.

- Nu, nu, şi nu! N-ai să-mi înlături argumentele cu un sărut. Eşti pe cale să încerci orice pentru a mă face să fiu de părerea ta...

El îşi încleştă maxilarele, şi ea îşi aminti cât putea să fie de încăpăţânat. Se strădui să-i vorbească pe un ton optimist.

- ...Acum, este timpul să ne luăm la revedere înainte să ne facem unul pe altul să suferim. Tu trebuie să-ţi trăieşti viaţa şi eu pe a mea. Din păcate, drumurile noastre sunt prea diferite.

- Nu-i adevărat, s-au încrucişat la un moment dat!

- Te rog. Nu face ca lucrurile să fie şi mai dificile decât sunt deja.

- Am să le fac să fie mai înspăimântătoare decât iadul!

O trase spre el şi începu s-o sărute. O forţă să întredeschidă buzele pentru a o obliga să reacţioneze.

Curând, ea nu mai fu în stare să-i reziste. Cu nervii întinşi la maximum, cu trupul arcuit înspre el, nu mai încerca să-şi ascundă sentimentele. El îşi puse în aplicare ameninţarea făcând ca despărţirea lor să devină insuportabilă.

Până la urmă, el se desprinse, iar ea deschise ochii.

Avea inima sfâşiată de durere, de dorinţă şi de furie.

- N-am să mă răzgândesc!

Acum, era la fel de furios ca şi ea.

- Nu eşti în stare să recunoşti ce lucru excepţional se petrece între noi? Vrei să pui capăt acestei fericiri?

- Ştiu foarte bine ce simt.

- Eu n-am să abandonez lupta! N-am să-ţi spun adio şi n-am să te uit. Nu pot.

- Ba da, ai să poţi. Ne cunoaştem de foarte puţin timp.

- Timpul n-are nimic de-a face cu toate astea!

Deşi tulburată de cuvintele şi de sărutările lui, ea se menţinu ferm pe poziţie. Trecutul era încă prea aproape şi prea dureros ca să-şi mai asume asemenea riscuri.

- Cade, pleacă te rog. Ieşi din viaţa mea!

El strânse din dinţi, privirea i se întunecă. Felicite crezu o clipă că o va cuprinde din nou în braţe, dar el se întoarse şi plecă. înainte să treacă pragul, se opri o ultimă oară, o privi în ochi şi-i vorbi cu un calm perfect şi în acelaşi timp cu cea mai mare convingere.

- în tine există o femeie care vibrează de viaţă, de dorinţă, dar tu ai închis-o între ziduri de piatră.

Ieşi apoi trântind uşa în urma lui. Paşii lui repezi se stinseră încetul cu încetul pe alee.

Rămasă în picioare în casa goală, Felicite era încremenită, ca şi cum pământul ar fi încetat să se mai învârtească şi nici un răsărit nu va mai exista niciodată peste o lume pustie...

îl alungase pe Cade şi el plecase. Gândul că ea alesese calea cea mai înţeleaptă nu-i aduse nici o consolare.

Se întoarse în salon şi privi minunaţii trandafiri. Durerea se va stinge într-o zi... Timpul îi va vindeca rănile.

îi va fi mult mai uşor acum decât dacă ar mai fi aşteptat până să-l părăsească.
Dar, în timp ce se pregătea de culcare, cu capul încă plin de gânduri, cu ochii încă umezi, îi apăru cu o claritate evidentă faptul că îl iubea deja şi că va suferi cumplit după despărţirea aceasta. Era limpede că aşteptase prea mult până să-i spună adio.

Capitolul 11

Timpul se scurgea interminabil. Felicite începuse să folosească intrarea din partea de vest a Turnului Franklin ca să evite să treacă prin faţa biroului lui Cade. într-adevăr, el refuzase postul de la Houston, şi Jordan Nethers îi telefonase ca s-o anunţe.

Vineri, îşi luă o zi liberă ca să se mute. îmbrăcată în bermude şi un tricou, cu părul strâns la spate, termină de împachetat lucrurile şi începu să le încarce în maşină. Sora ei urma să se întoarcă sâmbătă, iar părinţii ei îşi anunţaseră sosirea de Paşti. Ea trebuia deci să se întoarcă în apartamentul ei ca să lase casa liberă până se întorcea Jane.

Puse cu grijă trandafirii pe podeaua maşinii, în faţa scaunului de alături şi se întoarse în casă după încă nişte lucruri. Câteva clipe mai târziu, ieşi cu braţele încărcate de dosare, împinse uşa cu un picior, rămânând o clipă în echilibru instabil pe celălalt.

- Cucu! Ai nevoie de ajutor?

Vocea lui Cade răsună la câţiva centimetri de urechea ei. Felicite scoase o exclamaţie de surprinză şi scăpă din braţe toate dosarele. Ridică apoi privirea spre el. în faţa eleganţei obişnuite a lui Cade, avu neplăcuta certitudine că este îmbrăcată aiurea şi nepieptănată. Abia apoi îşi dădu seama că vântul îi împrăştia hârtiile pe iarba peluzei.

- Oh, nu!

Alergă să le adune, cu Cade pe urmele ei, şi recuperă ultima foaie dintr-un tufiş de azalee. Priviră apoi amândoi în jurul lor. Se părea că recuperaseră totul.

- încă o dată, salut! îmi pare rău că te-am speriat.

în ciuda hotărârii ei de a se purta distant, o cuprinse un

val de căldură.

- Bună! îţi mulţumesc pentru ajutor.

Cât ar fi dorit să se fi pieptănat mai cu grijă! El se apropie şi-i strânse panglica cu care-şi legase părul.

- Mi-a fost greu să te recunosc.

- Nu ştiam că vei veni.

- Dacă ai fi ştiut, ai fi făcut în aşa fel ca să dispari! Se pare că eşti pe cale să te muţi...

- Mâine se întoarce Jane cu mica ei familie.

El privi teancul de dosare.

- Vrei să le pui în maşină?

- Da.

Ştia foarte bine că ar fi putut să-i spună politicos mulţumesc şi la revedere, dar nu era în stare. Era atât de fericită că-l vede. De marţi, nu mai luaseră legătura. Trei zile cât o veşnicie...

După câteva drumuri, maşina se umplu. Cade căra cu uşurinţă cutiile cele mai grele, şi ea se străduia să le înghesuie în maşină.

- Spune-mi, sora ta mai are ceva al ei personal în casă?

- Eu nu călătoresc cu mâinile goale! Mi-am adus cu mine tot ce aş fi putut avea nevoie. în plus, am obiceiul să lucrez seara la dosarele mele.

Dacă el ar şti ce efect are asupra ei! Ce se alesese de hotărârea ei de a nu-l mai vedea? Iată, îl lăsase să-i care cutiile de carton, să reintre în viaţa ei...

Se priviră îndelung în tăcere. Ochii lui albaştri erau parcă şi mai calzi, şi mai pătrunzători.

- Mi-ai lipsit...

- Cade... Acum trebuie să-mi împachetez hainele.

- Am să te ajut şi eu.

El intră primul în cameră, şi ea îl urma privindu-i spatele puternic cu o exasperare îndreptată atât împotriva ei cât şi a lui. El nu-i dăduse nici un motiv care să-i justifice sosirea inopinată şi ea nu voia să-l întrebe.

Cum în maşina ei nu mai era loc, Cade începu absolut firesc s-o încarce pe a lui. în doi, treaba se termină curând.

- Cred că asta-i tot. Dacă vrei să pleci acum, eu încui casa cu cheia şi te urmez.

- De acord. Care este adresa apartamentului tău?

Ea i-o dădu şi-l privi plecând, gândindu-se că după ce va descărca totul, îi va fi greu să-l respingă iarăşi. Dar trebuia să fie fermă, foarte fermă.

Când ajunse acasă, el o aştepta deja în faţa şirului de căsuţe cu un etaj din cărămidă roşie.

Felicite îl claxonă şi-i făcu semn s-o urmeze în spatele clădirilor. Ajunsă acolo, deschise poarta ce dădea într-o grădină mică. Fiecare casă avea grădiniţa ei. Iar ea instalase aici o masă din fier forjat, două scaune şi ghivece cu flori.

- Pe aici.

- Este fermecător!

- Mulţumesc.

Ea descuie uşa de la bucătărie.

- Oh! Ce aer închis. Dă-mi puţin timp să deschid ferestrele.

El o urmă în mica bucătărie în care soarele după-amiezii
pătrundea în valuri. Apoi, ea îi arătă drumul spre camera din faţă, un salon-sufragerie cu mobilă din răchită, masă de sticlă, plante verzi şi perne din catifea în culori vii. O

mochetă groasă verde-deschis acoperea pardoseala. Cade privi în jurul lui, şi ceea ce văzu îl făcu să zâmbească.

- Ce părere ai?

- îmi place mult, dar nu este deloc ceea ce-mi imaginam.

- Ah?

- Nu. Eu îmi închipuiam un apartament modern, cu mobilier elegant şi rece, ceva cam cum eşti tu uneori.

- Ar trebui să-ţi mulţumesc sau să scrâşnesc din dinţi de furie?

El râse.

- M-am înşelat.

- După cum vezi, ascund încă multe secrete.

Cade îşi cufundă ochii în privirea ei cu puterea unei ghiulele de tun!

- Ştiu, zise el liniştit, cu subînţeles.

Ea se grăbi să schimbe subiectul.

- Este momentul să despachetez.

Când ajunseră la haine, Felicite urcă scara până în camera ei. Cade puse pachetele pe pat, şi iarăşi privi prin încăpere.

Felicite îşi regăsea camera cu o nouă înfăţişare. Deşi apartamentul era mic, îi plăcea aici şi se străduise să-l aranjeze confortabil. La etaj, mobilierul era de culoare brună, mocheta albă şi cuvertura albastru-deschis. La fereastra ce dădea spre sud, se lăfăiau ferigile şi rododendronul.

- Ne plac la amândoi plantele.

- Ca şi multor altor persoane.

El stătea în picioare între ea şi uşă, şi brusc, Felicite îşi dori cu disperare ca el să iasă cât mai repede din încăpere.

Se simţea stânjenită şi încordată.

- Nu te-am văzut azi-dimineaţă la lac...

- Doar nu vrei să spui că ai fost?

- Ba da! Am făcut şi câteva fotografii. Tu de ce n-ai venit?

- Am uitat complet! Cu lucrările de la birou, cu mutarea...

Simţea cum obrajii încep să-i ardă.

- Când domnul Cummings a coborât din maşina lui, m-a văzut şi şi-a amintit dintr-o dată că a uitat ceva acasă...

- Bietul om!

- Bietul om... ia mai lasă-l! Apoi, pentru că tu nu erai acolo, doamna Keening a propus să mă însoţească!

Felicite izbucni în râs.

- Şi ai acceptat?

- N-are acelaşi farmec să mă plimb prin pădure cu doamna Keening în locul tău!

El făcu un pas şi ea se retrase, prudentă, ceea ce nu-l împiedică totuşi să pună mâna pe gâtul ei, cu degetul mare chiar pe jugulară.

- Ce puls rapid ai!

- Este normal, după ce mi-am petrecut ziua cărând pachete!

- Bineînţeles...

- Parcă ai mai slăbit?

- Probabil din cauza alergărilor. Haide să terminăm descărcatul lucrurilor.

Coborâră din nou. Gândurile se învălmăşeau în mintea ei. Pielea o ardea acolo unde el o atinsese. Când ieşi afară, soarele era deja la asfinţit. Cade o urmă.

- Ţi-a mers bine săptămâna asta?

- Foarte bine. Am reuşit să plasez doi candidaţi.

- Felicitările mele.

- Am fost foarte ocupată. Am mai primit ieri o ofertă de serviciu pentru un post foarte interesant la Denver. Pentru Colorado, este în general uşor să găseşti, candidaţi; toată lumea vrea să meargă acolo din cauza munţilor şi a pârtiilor de schi... De ce ai venit să mă vezi?

- M-am gândit că ai putea avea nevoie de ajutor.

Aşadar, îşi amintise data când urma să se mute. O adiere uşoară ciufuli părul ondulat al lui Cade. între ei domnea o stare de încordare teribilă, o atracţie reciprocă pe care era imposibil s-o înlăture.

Felicite se întoarse repede şi urcă pe bancheta din spate a maşinii ca să încerce să scoată o cutie care se înţepenise între scaune. Fără succes însă.

Cade o prinse de talie şi o trase afară.

- Apreciez enorm priveliştea pe care mi-o oferi, dar cred că ai face mai bine să mă laşi pe mine să mă descurc.

El ridică de jos cutia cu o uşurinţă revoltătoare.

- Unde vrei s-o pun?

- Este bine să ai asemenea muşchi! în bucătărie, te rog.

El o privi, surâzând.

- în schimb, tu... ai alte avantaje.

Munciră cot la cot o vreme. El descărca şi ea despacheta cutiile. în tot acest timp, nu se gândea decât la el, la cea mai mică atingere de umăr, la auzul vocii lui grave, la degetele lui fine...

Era îngenuncheată pe podea, aşezând discurile în rafturile lor, când Cade puse lângă ea ultima cutie.

- Maşinile sunt goale. Acum trebuie să plec.

Ea se ridică şi-l conduse până afară.

- îţi mulţumesc pentru ajutor.

- Cu plăcere...

El îşi trecu braţul pe după umerii ei.

- Când vei mai dori să mănânci spanac, să ştii că mai am în frigider.

Ea îşi aminti de noaptea magică petrecută pe malul lacului, când mâncaseră salată de spanac şi... îşi plecă privirea pentru ca el să nu-i poată citi gândurile.

- Nu te obosi prea tare.

O sărută pe frunte şi se aşeză la volan.

- Mulţumesc încă o dată.

Apartamentul părea îngrozitor de gol fără el. Seara, mâncă la repezeală ceva, după care fu prea ocupată cu aranjatul lucrurilor ca să se mai gândească la Cade.

*
* *

Luni dimineaţa, Felicite se trezi devreme şi îmbrăcă ţinuta de jogging. Aerul era proaspăt, împrejurimile liniştite şi doar păsările tulburau liniştea matinală. Ea începu să alerge.

în depărtare, se auzi un fluierat prelung căruia nu-i dădu atenţie. Urmă apoi un al doilea fluierat şi în spatele ei răsunară paşi. Aruncă o privire peste umăr şi-l recunoscu pe Cade care se apropia într-o alergare uşoară. Acesta îi zâmbi.

- Bună dimineaţa!

- Dar... tu locuieşti la kilometri de aici!

- Alerg mult.

- Nu până aici!

- Este o activitate excelentă şi foarte sănătoasă. Crede-l

pe un bătrân alergător care-ţi spune asta.

Ea se concentră asupra ritmului cursei.

- Nu eşti prea vorbăreaţă astăzi!

- Nu pot să vorbesc şi să alerg în acelaşi timp.

- înţeleg. Dar să alergi şi să asculţi poţi?

- Cade!

- Iată o activitate care te menţine în formă! Este de ajuns să te privesc ca să-mi dau seama de asta.

- Mă deranjezi!

- Şi totuşi, nu fac decât să alerg alături de tine. Ştii că suntem urmăriţi de un câine enorm şi înfricoşător?

- Este Prince. E inofensiv.

- Mă bucur să te aud spunând asta. Pentru că are un mod de a-mi privi gleznele... Şi are şi bale! Sper că şi-a luat deja micul dejun.

Ea era amuzată şi agasată în acelaşi timp.

- Trebuie neapărat să mă opresc şi să mă întorc acasă din cauza ta?

- Nu ştiu. Dar pari încă în stare să mai faci de vreo două ori înconjurul caselor. Vrei să-ţi ascult bătăile inimii?

- Cade! Eu am nevoie să mă concentrez când alerg.

- Unde este plăcerea?

- O fac pentru plămânii mei... Oh! Dumnezeule!

Strânse cu furie din dinţi. El acceleră, o depăşi, apoi începu să alerge cu spatele.

- Acum pot să te şi văd când îţi vorbesc.

- Pleacă!

- Mă întreb care este priveliştea mai frumoasă, cea din spate sau cea din faţă?...

Ea îşi dădu ochii peste cap, furibundă.

- ...Cred că din faţă. Ah! Ce modalitate minunată de a-

mi începe ziua!

El părea că nu face nici un efort.

- Nu te deranjează să alergi astfel?

- Ba da! Mi-ar plăcea mult mai mult să mă opresc şi să te ţin pe genunchi...

- Nu asta te-am întrebat.

- Ai terminat cu despachetatul? Răspunde-mi doar printr-un semn din cap.

- Nu pot să alerg şi să mişc capul cum vrei tu!

- Dar este foarte uşor! Priveşte.

El începu să dea din cap, continuând să alerge cu spatele. Ea trebui să încetinească pentru că râsul îi tăie respiraţia.

- încetează!

- Ce? Să alerg şi să dau din cap?

Ea nu-i răspunse şi privi drept înainte, adică înspre trupul atletic al lui Cade.

- Ai prea multe activităţi solitare; alergi singură, observi păsările singură.

- Ajunge!

- Nu trebuie să vorbeşti, ţi-am spus. Este de ajuns doar să asculţi. Nu crezi că ar fi mai amuzant să faci toate astea împreună cu cineva?

- Chiar vrei să ştii părerea mea?

- A fost chiar atât de îngrozitor, în ziua în care am mers împreună să observăm păsările?

Ea refuză să-i răspundă. Treceau deja pentru a doua oară de colţul străzii.

- Dacă nu te uiţi pe unde claci, rişti să cazi într-o groapă.

- îngerul meu păzitor mă protejează.

- îngerul ăsta...

- Nu te lua de îngeri! La urma urmei, mulţumită lor ne-am cunoscut. Nici nu poţi să-mi imaginezi ce am simţit când am ridicat privirea şi te-am văzut la fereastră!

- Nici tu pe ale mele când te-am zărit... Gata! Abandonez... Nu pot să alerg, să vorbesc, să ascult.

Reveniseră la punctul de plecare.

- Mi-ai stricat antrenamentul!

- Este un mod de a vedea lucrurile. Ai câştigat însă un însoţior. Pe curând, draga mea.

- Unde îţi este maşina?

- Nu prea departe.

Si plecă. Ea oftă şi se întoarse acasă.

Era pentru a doua oară când apărea pe neaşteptate, şi pleca fără să stabilească vreo întâlnire. Nu ştia ce urmăreşte, dar acest mod de a acţiona o obliga să se gândească neîncetat la el şi să tânjească după următoarea lui apariţie.

* *

Zilele următoare, Felicite le petrecu având neplăcuta senzaţie că este suspendată în gol. Fără Cade, timpul i se părea interminabil, lumea i se părea cenuşie.

într-o după-amiază, ieşi pe palier şi privi înspre uşa lui Cade. El era cu mâna pe clanţă, gata să intre, dar când o văzu se apropie de ea. în ciuda ţinutei lui ceva mai neglijente, cu gulerul cămăşii desfăcut şi cu părul ciufulit, era totuşi incredibil de seducător.

- Bună ziua, draga mea. Tocmai mă gândeam la tine. Aş fi putut de altfel să-ţi spun acelaşi lucru şi acum o oră, şi acum două ore, şi...

- Este ridicol!

- Absolut absurd.

Ea nu vru să-i mărturisească faptul că şi ea ar fi putut să-i spună acelaşi lucru, dar îi zâmbi când el ridică mâna şi, cu vârful degetelor, îi mângâie colţul gurii.

- Ah! Aşa este mai bine. îmi place să te văd zâmbind.

Felicite fu atât de emoţionată de această simplă atingere încât
preferă să plece.

- Am de făcut un drum urgent.

Se mai întoarse înainte să intre în ascensor. El nu se clintise din loc şi-i făcu un semn cu mâna înainte să se îndepărteze la rândul lui.

Era profund tulburată de această întâlnire. îl iubea, acum trebuia să recunoască, din tot sufletul. Dar încă nu era prea târziu să înceteze orice relaţie cu el...

Capitolul 12

Restul săptămânii nu-i adusese nici o uşurare lui Felicite. Vineri seara şi-o petrecu făcând ordine prin casă, gândindu-se la Cade şi încercând să se convingă că acţionase bine.

Se străduí să coasă câte ceva, dar gândurile îi hoinărireau aiurea. Atunci se apucă să facă nişte biscuiţi de ciocolată, descărcându-şi nervii pe mixerul cu care bătea albuşurile. Uită biscuiţii în cuptor şi aceştia, fireşte, se arseră. Pentru a doua tavă, puse termostatul în funcţiune.

Apoi, făcu o baie caldă lungă, îşi puse cămaşa de noapte şi se întinse în pat cu ochii larg deschişi în întuneric. Se zvârcolea fără încetare şi privea pendula fosforescentă la fiecare două minute.

La ora două şi opt minute exact, închise ochii şi începu să numere oile.

Prin fereastra deschisă, ajunse până la ea sunetul unei chitare. Deschise ochii. Visase sau era într-adevăr o chitară? Apoi se auzi o voce gravă bărbătească fredonând un cântec. Felicite se aşeză pe pat. Deodată, înţelese. Cade venise să-i cânte o serenadă!

Alergă la fereastră. Nedumerită, privi afară. într-adevăr, Cade era acolo, cu piciorul pe unul din scaunele din grădină. Lumina lunii îi scălda cu raze argintii părul negru şi cămaşa albă. El ridică ochii spre ea şi cântă privind-o.

Avea o voce frumoasă, frumoasă şi puternică. în liniştea nopţii, Felicite era sigură că se auzea până la câţiva kilometri! Totuşi, oricât de frumoasă ar fi fost, era ora două noaptea!

- „Nopţile mele sunt pustii fără tine, iubitooo...“

- Cade!

El continuă să cânte cu însufleţire.

- ...Cade, vecinii!

în clipa aceea, se deschise o fereastră şi o voce bărbătească tună:

- Linişte!

- „Nopţile mele sunt pustii, şi braţele mele la fel...“

înspre stânga, se aprinse o lumină.

- Oh! încetaţi o dată!

Se deschise şi o altă fereastră:

- Terminaţi o dată tapajul ăsta?

- Sparge discul ăla!

O femeie se alătură corului protestatarilor:

- Ştiţi cât este ceasul?

- Cade! încetează!

El însă continua să cânte fără să-i pese câtuşi de puţin de vecinii exasperaţi. Interveni o altă femeie:

- Lăsaţi-l în pace! îmi place cum cântă!

Cineva fluieră şi aplaudă. Cade îşi termină cântecul şi se înclină. Felicite izbucni în râs şi se aplecă peste pervazul ferestrei.

- Cade, intră.

El privi spre ea.

- Să mergem la lac!

- La ora asta? Nici gând!

- Du-te, domniţă! strigă un vecin.

- Hei, Felicite! Dacă tu nu mergi, eu mă duc.

- Cade!

- Eşti de acord? o întrebă el fără să ţină seama de protestele

ei.

- Nu, dar poţi să intri.

El începu un alt cântec. Avea oare de gând s-o ţină tot aşa până ce va spune da?

- Dacă nu încetezi imediat, vin şi-ţi sparg chitara aia în cap! zise o voce groasă.

- Cade, te rog...

- „Tremur de dorinţă în faţa taaa...“

- Du-te naibii, tu şi afurisitul tău de instrument!

- Eu vreau să-l ascult. Tăceţi din gură! strigă o femeie.

Cade îşi continuă cântecul până la ultima notă.

- Felicite! Să mergem la lac.

- Vin eu! zise o altă femeie. Felicite, prezintă-ne.

Ea recunoscu vocea vecinei şi prietenei ei Julie Harkin. Cade începu o a treia serenadă, în timp ce în depărtare se auzea sirena unei maşini de poliţie.

Un bărbat apăru în colţul străzii şi se îndrepta cu un pas ameninţător spre grădiniţă.

- Dumnezeule!

Felicite coborî în grabă scările în timp ce sirena poliţiei se apropia şi deschise uşa bucătăriei exact la timp ca să-l vadă pe bărbatul furios trecând de portiţă.

- Am să-ţi bag pe gât chitara aia!

Cade se opri o clipă.

- Dumneata îmi întrerupi serenada.

în spatele copacilor, clipea deja girofarul maşinii de poliţie. Neştiind cum să evite catastrofa şi să-l facă pe Cade să intre înăuntru, Felicite vorbi cu vocea ei cea mai seducătoare.

- Cade, dragule, nu vrei să intri în casă?

Cei doi bărbaţi înfuriaţi se întoarseră spre ea. Noroc că nu aprinsese lumina pentru că în graba ei, uitase complet să-şi pună pe ea un capot.

Domnul furibund se calmă ca prin minune.

- Dacă aş avea şi eu o chitară....

- Cade, intră, te rog...

Maşina de poliţie se opri în apropiere într-un scrâşnet de pneuri.

Cade îi zâmbi şi se apropie. Felicite profită şi-l trase repede înăuntru. Abia avusese timp să încuie uşa că el o şi cuprinse în braţe.

- Hei! Este chiar mai bine decât speram!

- Aiuritule! A venit poliţia.

- De ce nu ne ducem în pat? Am putea să le spunem că dormeam.

Ea râse nervos.

- Ai chef să te trezeşti la poliţie?

- Nu. Voiam doar să-ţi fac o serenadă. Ti-au plăcut cântecele mele?

- Au fost minunate. Probabil că poliţia este pe cale să scotocească împrejurimile în căutarea ta. Ai băut ceva?

- Doar nu crezi asta? Hmmm! Ce bine miroşi!

Era un pretext bun pentru el să-i atingă gâtul...

- Nu începe să mă vrăjeşti.

- Este o noapte splendidă...

Ea era deja în braţele lui. Aşa că i se păru lucrul cel mai firesc din lume să-l sărute.

Fu cuprinsă de furtuna dorinţelor lor reciproce. îşi alungă temerile, reticenţele, totul, rămânând doar emoţia de a se afla la pieptul lui şi de a-i simţi buzele. Se simţi ridicată în braţe şi dusă în salon. Tot scandalul, sirenele poliţiei, totul dispăruse. El îşi strecură mâinile pe sub

cămaşa ei de noapte care, ajunse curând la podea. îi acoperi trupul cu sărutări, cu mângâieri, făcând-o să ameţească în braţele lui. Apoi se dezbrăcă şi el şi se prăbuşiră amândoi pe mocheta groasă. Felicite se simţea atât de „înfometată“ de parcă ar fi petrecut opt zile în deşert fără hrană şi apă.

- Nu pot lupta împotriva ta, murmură ea.

- Felicite, înţelege, eşti a mea! Am să te fac a mea pentru totdeauna. Dragostea mea! N-am să te abandonez niciodată.

- Cade! Tot timpul am visat la tine.

- Si vrei să priveşti doar în urmă?

- Nu mai pot! Mi-ai distrus toate mijloacele de apărare de care avem atâta nevoie...

- Nu de aşa ceva ai tu nevoie...

îi acoperi din nou trupul cu sărutări şi mângâieri până când şi ea începu să-l sărute şi să-l mângâie la rândul ei, până când atinseră împreună extazul.

* *

Rămaseră mult timp întinşi unul lângă altul, îmbrăţişaţi tandru.

- Te iubesc, Felicite.

- Cade...

- Am nevoie de tine. Nu pot să mi te alung din minte. Te visez necontenit.

Ea era istovită, incapabilă să se mişte. Casa era întunecată şi tăcută.

- Ai evitat în ultima clipă să fii arestat!

- Nu m-ar fi arestat pentru o serenadă, mai ales dacă te-ar fi văzut pe tine.

Ea nu fu în stare să zâmbească. Abia revenea la

realitate, şi o dată cu asta şi remuşcările. Ce se alesese de bunele ei hotărâri? Nu era în stare să reziste când o lua în braţe. Dar asta era oare de ajuns? Ea ştia bine că nu. Atracţia fizică nu era suficientă pentru a forma un adevărat cuplu. O cuprinse o profundă disperare şi oftă.

- Ce te nelinişteşte?

- M-ai luat din nou pe nepregătite. Tocmai de aceea nu pot avea încredere în tine.

- Nu te grăbi să hotărăşti! Aşteaptă cel puţin până dimineaţă. Noaptea e un sfetnic bun. Ai tot timpul să te gândeşti. Nu te mai teme de viaţă!

- Dar nu mă tem de viaţă!

- Ba da.

El se ridică şi-şi adună hainele. îşi puse şi ea cămaşa de noapte. Când îl privi din nou, el îşi închidea deja cureaua. Se aplecă apoi să-şi ia chitara.

- Acum, te las, dar gândeşte-te în noaptea asta la noi şi la ce eşti pe cale să strici.

- Am înţeles, dar ai putea face şi tu un efort să mă înţelegi. Eşti ca un uragan iscat în viaţa mea liniştită.

- Liniştită sau inexistentă?

- Fir-ar să fie, Cade!

- Am plecat.

Ieşi şi închise liniştit uşa în urma lui, dar o clipă mai târziu, bătu iarăşi în uşă. Ea se duse să deschidă. El avea în mână un pachet.

- îţi adusesem un cadou, dar l-am uitat în grădină.

- întoarce-te...

- Nu. Ne vedem mai târziu, Felicite.

Deşi se stăpânea, ea simţea că era furios.

- îţi mulţumesc pentru cadou.

Se îndepărtă şi ei nu-i mai rămase decât să încuie uşa cu cheia. Urcă scara spre dormitor simţindu-se parcă jefuită de ceva scump. Desfăcu panglica şi rupse hârtia de ambalaj.

înăuntru era o ramă. O întoarse şi văzu o splendidă fotografie a unui bâtlan albastru, stând într-un picior, în ceaţa dimineţii, cu penele uşor zbârlite de o adiere, cu celălalt picior adunat sub el. Planul doi era neclar şi culorile voalate. Ai fi zis că este un tablou.

îşi aminti că îi spusese că făcuse câteva fotografii la lac, săptămâna trecută. Fotografia asta era de toată frumuseţea. O strânse la piept, simţind în acelaşi timp o durere sfâşietoare.

Se duse la fereastră ca să privească în grădină. I se păru insuportabil de goală. Cade se afla undeva afară, rănit şi furios pe ea.

* *

în dimineaţa următoare, Felicite atârnă rama pe peretele salonului. Avu impulsul să-l sune pe Cade şi să-i mulţumească, dar până la urmă îi scrise două vorbe şi puse scrisoarea la cutie în drum spre birou.

Era consternată de comportarea ei din noaptea trecută. Gândindu-se la săptămâna ce trecuse, înţelegea în sfârşit că el se purtase astfel, apărând pe neaşteptate şi apoi dispărând, tocmai ca să-i lase ei timp de gândire. Oare avea dreptate? Se comporta oare cu laşitate în faţa vieţii?

Se simţea ca o citadelă asaltată, asediată, şi totuşi era pierdută când el nu era aici. Nu găsea nici o justificare existenţei ei decât când se afla în braţele lui.

Aşezată la masa de lucru, avu senzaţia aproape fizică a prezenţei lui Cade la doar câţiva metri de biroul ei. Nu

reuşea să se concentreze şi-i fu cumplit de greu să se abţină să se ducă personal la el să-i mulţumească. Şi totuşi, încă era convinsă că, în timp, va sfârşi prin a-l uita.

* * *

Sărbătorile de Paşti trecură. Sora şi cumnatul ei reveniseră acasă. Părinţii se întorseseră şi ei, la Macon. Nu mai primi nici o vizită surpriză de-a lui Cade, nici măcar n-o mai sunase la telefon. Nu-l zări nici chiar pe culoarul de la birou.

Dar sentimentele ei pentru el nu se schimbară dintr-atât şi începu să fie cuprinsă de îndoieli. Avea oare Cade dreptate? Se închidea ea într-adevăr în spatele unor ziduri iluzorii? Ar fi trebuit oare să se lase în voia sentimentelor şi să profite mai mult de bucuriile vieţii?

Capacitatea ei de concentrare scăzu periculos de mult. Uita să-şi mai sune clienţii şi agenţia ei de recrutare de cadre se resimţea. Veni şi prima zi de mai fără să-l revadă pe Cade.

La jumătatea lui mai, se afla la biroul ei contemplând tristă cerul albastru. Erau exact trei săptămâni şi patru zile de când nu-l mai văzuse pe Cade.

Avea impresia că trecuse prin mai multe războaie. Bătălia ei interioară era zadarnică şi îngrozitor de dureroasă. Starea ei de confuzie creştea pe zi ce trece. Era sfâşiată între pasiune şi raţiune. Nu se putea abţine să compare ceea ce trăise odinioară alături de Kent şi ceea ce resimţea astăzi pentru Cade.

Un singur lucru ieşea clar din toată ceaţa care o înconjura: îl iubea pe Cade Rankin. în ciuda tuturor argumentelor, pro şi contra, trebuia să acţioneze în funcţie de acest adevăr indiscutabil. Nu putea trăi fără Cade. Prin

urmare trebuia să facă ceea ce trebuia făcut ca să trăiască alături de el.

Această descoperire bruscă îi aduse o imensă uşurare. Vru să meargă imediat la el să-i spună că-l iubeşte, dar în acelaşi timp voia mai întâi să-i dovedească faptul că nu se teme de viaţă. Si poate că avea nevoie să-şi dovedească ei însăşi asta. Rămânea doar să găsească modalitatea s-o facă. începu să se gândească profund.

Se ridică, se apropie de fereastră şi-şi trecu degetul fără să-şi dea seama peste pervazul prăfuit. Apoi observă o pasăre care-şi lua zborul în depărtare. Cu aripile desfăcute, aceasta plonjă brusc spre pământ.

Răspunsul la întrebarea ei venea din cer. Trebuia să înveţe să sară cu paraşuta. Iată cum îi va arăta lui Cade adevăratele ei sentimente! Era oricum mai bine decât să se lamenteze toată ziua, decât să-şi piardă somnul şi să nu fie în stare să lucreze. Se duse să caute într-un catalog, apoi în cartea de telefon.

La rubrica de „paraşutism“ nu era decât un singur nume. Instructorul se numea Reggie Dockum. La telefon, i se păru că este fermecător şi deloc surprins că sunase ca să ia lecţii de paraşutism.

La rândul ei, Felicite fu stupefiată să-l audă explicându-i că-i vor fi de ajuns doar vreo cinci-şase ore de curs înainte să efectueze primul salt. Atunci va şti cum să sară şi cum să-şi adune paraşuta.

Cinci sau şase ore! Crezuse că va fi nevoie de vreo cincizeci sau chiar optzeci. Si de ce nu o sută?

Palmele i se umeziseră numai la gândul acelui prim salt... îşi îndreptă spatele pe scaun şi, vorbind cu vocea ei

cea mai fermă, acceptă întâlnirea pe care el i-o fixă pentru joia şi vinerea următoare. Nu depindea decât de ea ca să poată efectua primul salt chiar sâmbătă dimineaţa.

îi mulţumi lui Reggie, puse receptorul în furcă şi închise ochii. Niciodată, dar niciodată, nu va fi în stare să sară dintr-un avion!

Apoi îşi aminti de ochii albaştri şi veseli ai lui Cade, şi ştiu că trebuia neapărat să încerce s-o facă.

îl iubea şi-l voia cu orice preţ. Poate că el avea într-adevăr dreptate când spunea că viaţa poate să-ţi aducă bucurii fantastice. Dar de ce neapărat paraşutism? Pentru că era o măsură îndeajuns de radicală ca să-l convingă că se schimbase!

De săptămâni întregi, era prima oară când se simţea fericită. Ar fi vrut să alerge la Cade să-i spună ce simte, ce anume hotărâse. Dar ştia că va trebui să aibă forţa să aştepte până când îi va putea cere liniştită să vină să asiste la saltul ei cu paraşuta.

Până joi seara la şapte şi un sfert, până se duse la prima ei lecţie, fu foarte liniştită.

Capitolul 13

Joi seara, Felicite se duse la centrul sportiv şi pătrunse într-o sală mare plină de mese şi scaune. Un mic grup de bărbaţi vorbeau între ei. Ea şovăia în prag când un bărbat roşcat şi bondoc se apropie de ea şi se prezentă. Era chiar Reggie Dockum.

Purta o salopetă de paraşutist şi-i strânse călduros mâna.

- Bună seara, Felicite. Fii binevenită printre noi.
- Mulţumesc. Ai aici tot ce trebuie?
- Dar ce ţi-ai închipuit?
- Stiu şi eu? Ceva foarte complicat, cu grafice, scheme, o platformă înaltă şi o paraşută.

El râse.

- Este mult mai simplu! Vino, am să te prezint celorlalţi.

Ea era singura femeie, şi cei cinci bărbaţi din grup se arătară extrem de prevenitori faţă de ea. Erau cu toţii la fel de neexperimentaţi ca şi ea.

Se aşezară pe nişte scaune metalice şi Felicite se strădui să pară entuziasmată şi relaxată în timp ce Reggie îşi începea expunerea. Se folosea de două paraşute ca să le arate primele noţiuni ale acestui sport.

- Eu voi fi instructorul vostru de zbor, sau poate nu, dar oricine ar fi acesta, el va prelua conducerea operaţiunilor. El îi va spune pilotului când să oprească motorul, el vă va indica momentul în care ieşiţi din avion.
- Să ieşim? întrebă cineva.
- Da, aţi auzit bine. Vă veţi strecura afară şi veţi sta în picioare pe carlingă.

Felicite trebui să se lupte cu panica teribilă care o făcea să simtă un nod în stomac.

- Instructorul vă va da un semnal când va trebui să vă luaţi elan şi să săriţi.

Reggie flutură o curea lungă din nailon alb.

- Această curea este fixă. Veţi fi legaţi de ea când vă veţi afla aliniaţi şi gata de salt, iar mânerul de deschidere al paraşutei voastre va funcţiona automat când vă veţi lansa în gol.

O privi pe Felicite, care respira precipitat. Când îşi imagină înălţimea la care se va afla, se surprinse muşcându-şi buzele şi încruntându-se.

- Doar paraşutiştii experimentaţi, cei care au făcut deja opt-zece salturi, îşi declanşează singuri deschiderea paraşutei.

Felicite se întrebă câte salturi o fi făcut Cade. Cum putea el să găsească o plăcere în acest sport?

Nu rezistă dorinţei de a mai cere câteva explicaţii suplimentare.

- De ce nu putem sări direct din avion şi mai trebuie să ne căţărăm pe carlingă?

- Pentru că trebuie să fiţi siguri că nu vă agăţaţi paraşuta de aripile avionului. Cureaua de siguranţă este destul de lungă ca să evite acest risc. Este mai prudent.

„Mai prudent!“ Parcă era prudent să te caţări pe un avion în zbor! Ce mai! Se îndrăgostise de un nebun!

Se simţi ispitită să se ridice şi să plece, dar în clipa aceea îşi aminti de acuzaţiile lui Cade, de vocea lui aspră şi furioasă când îi reproşase că se teme de viaţă. Poate că totuşi experienţa asta se va dovedi plăcută! îşi dădu brusc seama că, năpădită de gânduri, pierduse o parte din explicaţiile lui Reggie.

- ...întindeţi braţele şi picioarele. Să le ţineţi bine

depărtate ca să folosiţi rezistenţa vântului.

începu să ia cu febrilitate notiţe, sperând că pe faţa ei nu se va putea citi spaima.

- Puteţi să vă controlaţi saltul pentru că hamurile paraşutei sunt legate de boban. Puteţi chiar să vă schimbaţi direcţia. Este de ajuns să trageţi de maneta din stânga pentru a vă întoarce spre stânga. Păstraţi privirea fixată pe orizont. Nu priviţi în jos...

Felicite făcea un efort imens să se concentreze.

- ...Va fi cu totul altfel când veţi avea puţină experienţă, dar deocamdată nu puteţi avea nici un simţ al distanţelor sau al proporţiilor. Riscaţi să vă agăţaţi în vreun copac sau să credeţi că un copac înalt de trei metri este doar un tufiş...

Cu braţele încrucişate pe piept, Reggie stătea în picioare, liniştit, în faţa lor.

- ...în clipa când atingeţi pământul, îndoiţi uşor genunchii şi relaxaţi-vă...

Ea ridică mâna.

- Da, Felicite?

- Cum putem şti că este momentul să ne pregătim să atingem pământul dacă nu privim în jos?

- Este suficient să priviţi orizontul. Esenţialul este să rămâneţi relaxaţi. O să aterizaţi mai bine dacă nu ştiţi când veţi atinge pământul. Dacă ştiţi, riscaţi să vă încordaţi şi să vă răniţi.

„Să ne rănim“, repetă ea în şoaptă.

- Mai ai şi altă întrebare?

- Nu, nu.

- După ce atingeţi pământul, rostogoliţi-vă. Ca teorie,

asta este tot. Acum să trecem la practică. Vă rog să vă apropiaţi, am să vă arăt cum strângeţi paraşuta.

Ea învăţă să-şi strângă paraşuta, şi s-o poarte.

- Acum, o să ne antrenăm să sărim.

Reggie trase în mijlocul încăperii o masă înaltă de un metru şi se urcă pe ea.

- Amplitudinea şocului resimţit la aterizare poate fi redusă la cea a şocului resimţit sărind de pe această masă.

- Da, sigur! murmură Felicite, neîncrezătoare.

Reggie zâmbi, sări şi se ridică imediat.

- Am să vă fac o a doua demonstraţie.

Felicite îl privi cu cea mai mare atenţie. Nu-i venea să creadă că poate fi atât de simplu. Ea va trebui probabil să se antreneze cel puţin un an înainte să se poată descurca oarecum corect...

Reggie sări din nou jos şi de îndată ce se ridică întrebă cine ar putea să înceapă.

Toţi ochii se întoarseră spre Felicite.

Ea zâmbi aparent relaxată, şi făcu un pas înainte.

- De acord! Merg eu.

Se sui pe masă, îşi îndoi uşor genunchii, sări şi se rostogoli pe o parte, cu şoldul şi umărul lipite de sol. Se ridică imediat şi toată lumea o aplaudă.

- Asta nu înseamnă nimic!

Mulţumită de declaraţia ei, îi lăsă locul elevului următor. îşi imagină zâmbetul lui Cade dacă ar fi ştiut ce face ea şi-şi zise că la urma urmei, nu era chiar atât de neplăcut.

Săriră toţi de pe masă unul după altul, până când Reggie se uită la ceas.

- Pentru astă-seară, ajunge. Mâine vom vedea ce să

facem în caz de incident şi vom învăţa cum să ţinem un carnet de zbor. Si vom pune în practică ce am învăţat astăzi.

Felicite se întoarse acasă emoţionată grozav de parfumul aventurii. Se întrebă ce o fi făcând Cade acum. Probabil că tot ceva nebunesc şi excitant. Fu din nou tentată să-l sune ca să-i spună că-l iubeşte şi că începând de acum are de gând să profite de toate bucuriile vieţii. Dar nu venise încă momentul...

Vineri seara, Felicite urmări lecţia cu ferma intenţie de a sări cu paraşuta chiar sâmbătă.

Veni şi dimineaţa de sâmbătă, limpede şi frumoasă. îşi puse o bluză, blugii şi cizmele, şi se duse la aeroclubul unde fusese stabilită întâlnirea.

Ajunse în acelaşi timp cu Reggie.

- Bună dimineaţa! Eşti gata pentru primul salt?

- Sper.

- Mi se întâmplă uneori să simt ceva deosebit la unii oameni, şi acesta este cazul acum. Te porţi de parcă ai vrea cu orice preţ să sari, eşti entuziastă. Dar undeva în adâncul dumitale, cred că nu ai nici un chef să faci asta deoarece eşti încremenită de spaimă. De ce naiba vrei să faci paraşutism, Felicite?

Nu se va opri tocmai acum când era atât de aproape de ţintă. îşi aminti de nesfârşitele discursuri ale lui Kent despre deltaplan. îi cunoştea frazele pe dinafară.

- îmi imaginez că trebuie să fie minunat să pluteşti prin spaţiu, cu vântul şuierând pe la urechi, cu cerul albastru deasupra capului...

- Bine, dacă aşa stau lucrurile...

Reggie continuă însă s-o privească atent. Deodată, ea renunţă să-i mai ascundă adevăratele sentimente:

- Trebuie să încerc, ca să ştiu ce-mi place, ce sunt în stare să fac. Poate şi pentru a-mi dovedi mie însămi ceva.

- Să ştii că poţi să te răzgândeşti în orice clipă, până în secunda în care ai ieşit din avion.

- Am să-mi amintesc asta.

El o mai privi câteva minute, apoi ridică din umeri.

- Să mergem.

Se îndreptară spre un imens hangar care mirosea a uleiuri de motoare, a benzină arsă. Câţiva elevi erau deja aici.

Brusc, Felicite îşi dori ca să afle şi Cade că va sări pentru prima oară. Nu mai putea să aştepte.

- Vii? o întrebă Reggie.

- Mergi înainte. Vreau să dau un telefon.

Se repezi la un telefon şi aşteptă nerăbdătoare să vină tonul, apoi formă numărul şi auzi soneria.

- Alo?

Inima îi tresări în piept. Ce minunat era să-i audă numai şi vocea!

- Cade, sunt Felicite. Nu pot să vorbesc prea mult pentru că trebuie să plec. Toată lumea mă aşteaptă.

- Hei, ia-o uşurel!

- Mă auzi? Ascultă-mă. Poate că ai drepate. încerc şi eu să-mi lărgesc orizontul. Am luat lecţii de paraşutism cu Reggie Dockum.

- Felicite! Unde eşti? Acasă?

- Nu, încerc primul meu salt cu paraşuta în dimineaţa asta. Dacă te grăbeşti, poţi să vii să asişti.

- Dumnezeule! Felicite, niciodată n-am vrut să spun că

ar trebui să sari cu paraşuta! Draga mea, renunţă!

Iată ceva ce compensa toate acele ore de suferinţă şi de singurătate! Cât de teamă îi era lui Cade pentru ea! Câte griji îşi făcea...

- Te iubesc. Vreau să distrug toate barierele şi zidurile pe care le-am înălţat în jurul meu.

- Mai spune-mi o dată...

- Trebuie să plec.

- Fir-ar să fie, Felicite! Nu pleca! De ce nu mi-ai spus până acum?

- Am vrut să-ţi fac o surpriză. Am fugit. Dacă te grăbeşti, poţi ajunge la timp. La revedere.

- Aşteaptă! Nu...

Ea închise şi plecă în fugă. Reggie îi venea în întâmpinare.

- Vin! Vin! am vrut doar să dau un telefon.

- Trebuie să vină cineva să te vadă?

- Poate.

- Oricum, rămâne un băiat aici jos care poate să-i indice zona de aterizare. Ai face bine să te duci să-ţi strângi paraşuta.

Ea se supuse, sub privirea vigilentă a lui Reggie, şi apoi şi-o puse în spate. Mai avea şi o paraşută ventrală care fusese strânsă şi împachetată de un adevărat profesionist.

Dacă lecţiile i se păruseră ireale, minutele ce urmară căpătară dimensiunile unui vis. Era la fel de buimăcită de conversaţia cu Cade ca şi de perspectiva saltului.

Cu o cască albastră în mână, urcă într-un mic avion bimotor a cărui uşă precum şi scaunele, în afara celui al pilotului, fuseseră scoase. Aşa că se trezi aşezată pe planşeu, între doi bărbaţi voinici.

Reggie urcă la rândul lui în carlingă, se instală lângă pilot şi dădu semnalul de plecare.

Avionul ajunse la pista de zbor, luă viteză şi se înălţă spre cer. Aerul intra ca o vijelie prin uşa deschisă. Felicite se aşeză în genunchi ca să vadă mai bine. Toată hotărârea ei fermă, tot curajul îi rămăsese pe pământ. Abia avu timp să observe maşina
albastră a lui Cade care venea în viteză spre hangar. Avionul depăşise deja vârfurile copacilor şi continua să ia altitudine.

Felicite simţea că-i vine rău de frică. I se păru că şi inima i se oprise să mai bată. Se aşeză la locul ei, în timp ce Reggie răcnea ca să acopere zgomotul motorului.

- Este ceva în neregulă? Eşti foarte palidă.

- N-am nimic. Am văzut un prieten venind. Zău că n-am nimic.

Reggie se apropie.

- Eşti în continuare hotărâtă să sari?

- Da.

Reggie se duse la uşă, desfăşură o banderolă lungă care avea o greutate la un capăt şi care arăta direcţia vântului. Venise oare momentul să se pregătească să sară? Parcă abia se ridicaseră de la pământ. Trebui să-şi şteargă de blugi palmele umede.

Cum de se hotărâse să facă paraşutism? Existau mii de alte lucruri la fel de excitante care ar fi putut s-o tenteze. Cade Rankin o zăpăcise atât de mult încât îşi pierduse minţile.

Privi prin deschizătura uşii şi zări pe un câmp o enormă cruce albă. Se presupunea că trebuia să sară şi să aterizeze în acel loc. Simţea un nod în stomac.

Avionul se înclină pe o parte în timp ce pilotul făcea un

viraj ca să revină deasupra câmpului. Opri apoi motoarele.

Bărbaţii îşi puseră căştile şi se aliniară. Fără nici o tragere de inimă, Felicite îşi legă şi ea baretele căştii, străduindu-se să nu privească afară. Refuză oferta care i se făcu de a sări prima.

Probabil că deja Cade era acolo jos şi o aştepta...

îi spusese că-l iubeşte... în câteva minute, va fi din nou cu el. Dacă va mai fi pe această lume... De ce nu s-o fi îndrăgostit de vreun jucător de şah sau de un colecţionar de timbre?

Primul din şir ridică degetul mare ca să semnaleze că este gata de salt şi ieşi. Urmă al doilea. Felicite îşi mai şterse o dată

palmele transpirate de pantaloni şi încrucişă degetele ca să aibă noroc. Genunchii îi tremurau. îi strânse cu putere unul de altul. în ciuda aerului rece care intra în carlingă, ei îi era îngrozitor de cald.

Ieşi şi ultimul bărbat. Reggie veni în faţa ei. Părea să-i citească gândurile. Ea îşi ridică bărbia şi înaintă la rândul ei.

- Nu vrei să aştepţi săptămâna viitoare? strigă Reggie.

- Nu!

Dacă nu va sări acum, n-o va mai face niciodată. Si nici nu va mai putea să înfrunte privirea lui Cade dacă se întorcea la sol fără să fi sărit. Reggie fixă cârligul care urma să declanşeze automat deschiderea paraşutei.

Se strecură cu precauţii afară. Se agăţă de avion părându-i-se că se află în mijlocul unei furtuni.

în ciuda sfaturilor lui Reggie, privi în jos. Se revăzu în acea clipă pe marginea cornişei Turnului Franklin. Unde o fi acum îngerul păzitor al lui Cade? Măcar al ei să fie prin

preajmă!

Nu se poate! Trebuie să existe şi alte mijloace de a profita de bucuriile vieţii... îşi înlăturase barierele care o protejau şi iată, îşi pierduse capul.

Nu putea să se desprindă de avion şi să cadă în gol. închise ochii şi se rugă: „Doamne, ajută-mă să mă pot urca din nou în avion. N-am să mai fac asta niciodată, nici pentru Cade nici pentru nimeni altcineva. Vreau doar să mă întorc în avion. Oh! Dumnezeule...“

Dinţii îi clănţăneau de frică şi se hotărî să se întoarcă în carlingă. Nici nu-i mai păsa că va fi categorisită drept fricoasă. Cade putea să-i spună că este o laşă până la sfârşitul zilelor lui.

Nu putea să sară. îşi schimbă poziţia ca să poată intra înăuntru, când un picior îi alunecă şi simţi cum cade în gol.

O cuprinse panica. înnebunită de spaimă, nu se mai gândea decât să găsească un punct de sprijin solid.

Se luptă împotriva vântului, îşi îndreptă braţele şi încercă să se concentreze. Se crispă şi se întoarse astfel încât să aibă picioarele în jos.

îşi aminti de asemenea că trebuie să numere: „o mie, doua mii, trei mii...“ Dacă paraşuta nu se deschidea la zece, ea trebuia să tragă maneta care comanda paraşuta de siguranţă, dar ea nu începuse numărătoarea imediat după ce căzuse...

Deodată, simţi o zguduitură puternică, şi paraşuta cea mare albă se desfăşură deasupra capului ei.

Tinându-se cu disperare de hamuri, i se părea că aude sfaturile lui Reggie. încercă să-i urmeze instrucţiunile, să nu privească în jos şi să fixeze cu privirea orizontul.

O clipă mai târziu însă, privi din nou în jos, încremenită

de groază. Despica aerul cu viteza unei ghiulele de tun! Exista o paraşută deasupra capului ei, dar care părea să nu-i încetinească căderea.

Niciodată. Nu, niciodată! Pentru nimeni. Nici pentru Cade nici pentru oricine altcineva. închise ochii. „Relaxaţi-vă“, spusese Reggie. Să se relaxeze! Cine putea să fie relaxat după ce căzuse dintr-un avion?

De ce naiba afurisita asta de paraşută nu-i încetinea căderea? Ar fi trebuit să plutească încetişor şi nu să cadă ca o bombă.

Mai privi o dată în jos. Socul era iminent.

„Oh, Dumnezeule, oh... “

Capitolul 14

Uită de toate instrucţiunile lui Reggie, atinse violent pământul, şi se cufundă într-o mare gaură neagră.

Când deschise din nou ochii, văzu cerul albastru. îşi mişcă degetele. Iarba deasă îi zgâria mâinile. Iarba! Pământul! Vru să se întoarcă şi să îmbrăţişeze pământul, dar se temea că oasele ei sunt făcute praf.

- Felicite!

Chipul lui Cade se aplecă asupra ei. Faţa lui bronzată era acum de un gri pământiu.

Se jură în gând că nu-i va spune lui Cade că alunecase din avion sau că fusese îngrozită în ultimul grad. Oricum, nu acum. Aşa că-i zâmbi.

- Te simţi bine? o întrebă el.

- Desigur! Mă odihnesc puţin. Este o senzaţie formidabilă să traversezi spaţiul! Abia aştept s-o mai fac.

Oare chiar rostise aceste cuvinte? Probabil că circuitele din creierul ei se conectaseră aiurea.

Prinse braţul întins de el şi se ridică, dar trebui să-şi muşte buzele de durere când puse piciorul în pământ. în ciuda acestei dureri, în rest totul părea în regulă. Se privi atent şi constată că avea tot două braţe, două picioare, şi că pământul era minunat de solid.

- Este exact cum spuneai tu: o experienţă ameţitoare.

Ridică ochii spre el şi simţi din nou un nod în stomac. în viaţa
ei nu văzuse o privire mai furioasă.

- Taci, Felicite! Taci, taci, taci! Ce naiba a fost cu această idee? M-ai speriat de moarte.

în timp ce vorbea, îi desfăcea paraşuta şi degetele îi tremurau când se înverşuna pe cataramele mai încăpăţânate. Cât de nefireşti îi erau mişcările!

- Mi-ai spus că sunt o laşă.

Privirea lui era glacială.

- N-am avut niciodată de gând să te fac să sari dintr-un vion. Habar n-ai ce înseamnă asta. Cum de te-au lăsat s-o faci?

- Am luat lecţii.

Felicite se purta cât putea de demn.

El îi scoase cele două paraşute şi i-o aruncă pe cea de siguranţă în mâini. Adună apoi pânza de nailon alb, sforile, făcu totul ghem şi i le puse în braţe, după care o ridică şi pe ea în braţe.

Felicite se luptă cu grămada de pânză umflată din braţe, încercând să-l vadă. Cu maxilarele încleştate, el traversă cu paşi uriaşi câmpul înspre maşină. Socul datorat saltului se ştergea încetul cu încetul, lăsând loc în mintea ei unei nelinişti crescânde.

- Cade, ce faci?

- Te duc acasă, şi acolo o să stăm de vorbă.

- îmi faci o scenă? Pune-mă jos, pot să merg.

- Taci!

Felicite era împărţită între emoţii contradictorii: iritarea pentru metodele lui expeditive, şi fericirea faţă de grija pe care i-o arăta.

O durea tot corpul, dar mai ales glezna. Aşa că nu se mai plânse că o ducea în braţe.

Ajunseră la maşină şi el o puse încetişor pe scaunul din

faţă. Apoi aruncă neglijent paraşutele în spate şi trânti violent portierele.

îl privi cu consternare ocolind maşina. Nu-l văzuse niciodată atât de furios, şi rămase amuţită. Dar când se gândi la cea nume îi provocase această furie, pe Felicite o cuprinse o căldură plăcută.

El se aşeză la volan şi demară fără să scoată o vorbă. Motorul făcea zgomot şi ea nu voia să înceapă acum o discuţie. De altfel, el nu părea deloc dispus s-o asculte.

Piciorul o durea din ce în ce mai tare şi se aplecă să-şi desfacă şireturile şi să-şi scoată cizmele.

- Te simţi bine?

- Sigur.

Nu voia să-i spună cât suferă, cât de mult o doare piciorul, ce îngrozitor de speriată fusese, şi că acum se simţea ca o proastă, o nechibzuită.

Se întrebă dacă Reggie remarcase faptul că alunecase sau credea că chiar sărise. Dacă Reggie nu văzuse nimic, nimeni nu va şti atâta vreme cât ea nu va vorbi.

Trecură în viteză pe lângă hangar.

- Cade, trebuie să las aici paraşuta. Si maşina mea este acolo.

- O să avem grijă de asta mai târziu.

Nu avea chef să-l contrazică acum. Părea în stare să spintece o armată de dragoni, atât era de furios. De fapt, el însuşi semăna cu un dragon. N-ar fi fost surprinsă dacă l-ar fi văzut scoţând flăcări pe nări. Până rumegă toate aceste gânduri, ajunseseră deja acasă la el.

Cade ocoli maşina, aproape că smulse portiera şi,

luând-o iarăşi în braţe, o duse în casă.

O lăsă uşor pe un şezlong şi o privi drept în ochi, cu pumnii strânşi pe coapse.

- Felicite, trebuie să mă ajuţi. Nu ştiu ce să mă mai fac cu tine.

- Nu ai nimic de făcut cu mine.

Se ridică, având grijă să-şi lase toată greutatea pe celălalt picior.

- Eşti complet imprevizibilă!

- *Eu* sunt imprevizibilă! Tu vorbeşti! Ai uitat cum ai scris pe pereţii casei surorii mele? Mi-ai făcut serenade în mijlocul nopţii! Ai venit să observi păsările!

- De ce n-ai putut să-mi spui pur şi simplu „te iubesc“? De ce ţi-ai pus în minte că mi-o poţi dovedi doar sărind cu paraşuta?

- M-am gândit la ce mi-ai spus, că sunt o laşă.

- Fir-ar să fie! îmi pare rău...

El părea oricum, numai dezolat nu.

- Am vrut să dărâm zidurile pe care mi le clădisem, să încerc să-ţi urmez ideea. Ziceai că nu ştiu să profit de bucuriile vieţii.

- Ti-a plăcut saltul?

- Ei bine, a fost primul...

El se scotoci prin buzunare şi scoase o cutiuţă pătrată.

- Poftim!

Dezorientată, ea privi cutia de catifea albastră şi ridică încetişor capacul.

Un superb diamant scânteia cu mii de flăcări. I se tăie respiraţia de surpriză.

- Te iubesc, Felicite. Vrei să fii soţia mea?

- Cade!

îi întinse braţele şi el o strânse la piept gata s-o sufoce.

- Dacă ai şti de câte ori am trecut cu maşina prin faţa casei tale, de câte ori am ridicat receptorul ca să te sun... Dacă ai şti cât mi-ai lipsit!

- Ti-am lipsit?

Cum putea să aibă nişte gene atât de lungi? El o sorbea din priviri.

- Da. Niciodată nu mi s-a părut ceva mai greu decât să mă abţin să vin să te văd.

- Dar atitudinea mea... laşă?

- De fapt, nu erai tu cea adevărată, ţi-am spus-o de nenumărate ori. Altfel, n-ai fi îndrăznit niciodată să mergi pe cornişă! Voiam doar să te fac să-ţi dai frâu liber emoţiilor, nicidecum să sari din afurisitul ăla de avion!

- Oh, Cade! Dacă ai şti prin ce am trecut. Dar m-am gândit tot timpul la tine.

El îi închise gura cu un sărut, şi ea uită de piciorul rănit.

Gemu de durere şi se atârnă de umerii lui, ţinându-se doar pe celălalt picior.

- Ce s-a întâmplat?

- Piciorul...

El se supără din nou, o aşeză pe un scaun şi îngenunche ca să-i scoată cizmele.

- Mă doare un pic când calc în el.

Glezna ei, roşie şi umflată, era aproape de două ori mai mare decât cealaltă.

- Fir-ar să fie!

Cade o fulgeră cu privirea.

- Bine, n-am vrut să-ţi mai spun...

Ea contemplă diamantul.

- Mă duc să aduc ce trebuie.

Rămase liniştită, aşteptându-l. încetul cu încetul, îşi recăpăta calmul şi acum se gândea la Cade şi la căsătorie.

El se întoarse cu un lighean cu apă cu gheaţă şi un tub de unguent. în ciuda blândeţii de care dădea dovadă Cade, contactul cu apa rece îi smulse un geamăt.

- Au!

- Scuză-mă.

- Hotărârea ta este cam pripită, Cade.

- Eu ştiu ce vreau.

Privirea lui lacomă era foarte explicită. Ea se simţea atât de bine, atât de fericită. îl iubea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi uită de durerea sfâşietoare de la picior.

- De acum încolo, am de gând să-mi petrec timpul iubindu-te, făcând fotografii, iubindu-te iarăşi; vreau să-mi termin casa şi... să te iubesc... doar dacă nu cumva preferi să facem împreună paraşutism.

Ea se simţi obligată să-i spună adevărul.

- Stii... de fapt, am căzut din avion.

- Dumnezeule! Aşadar, n-ai sărit?

- Nu. Am vrut să mă întorc în carlingă, m-am răsucit cumva şi am alunecat. A fost cea mai cumplită senzaţie, cea mai îngrozitoare experienţă...

El o strânse în braţe.

- Doamne! Mi-am închipuit eu că s-a întâmplat ceva. Puteai să-ţi rupi gâtul!

Se desprinse uşor şi-i luă mâinile.

- ...Felicite, spune-mi simplu: „te iubesc“. La telefon ai

vorbit atât de repede încât nu eram sigur că am auzit bine.

- Te iubesc.

- Este de ajuns. N-ai nevoie nici să sari nici să cazi dintr-un avion pentru asta.

Felicite ridică inelul.

- Este atât de neaşteptat! Credeam că vrei să ai doar o aventură cu mine, nu m-am gândit nici o clipă că ai vrea să ne căsătorim.

El râse.

- Zău că nu pot să-ţi urmăresc gândurile! Dacă unul dintre noi este imprevizibil...

Se aplecă s-o sărute dar se opri în drum.

- Ce mai este?

- Mă doare piciorul din ce în ce mai tare.

Ea ridică piciorul şi priviră amândoi glezna umflată care nu mai semăna cu nimic.

- O clipă. Mă întorc imediat.

Se întoarse din bucătărie cu un pahar în mână.

- Bea asta.

Ea adulmecă alcoolul, ezită, dar Cade nu părea să fie în stare să suporte o contrazicere şi ea înghiţi dintr-o dată burbonul sec...

- Uf! Ai fi putut să-i pui un pic de apă.

- Asta ca să te fac să uiţi de durere.

O ridică în braţe în timp ce ea ţinea strâns în palmă cutiuţa de catifea albastră.

- Vino.

- Unde mergem?

- La spital. L-am chemat pe doctorul meu.

- Tipic pentru tine!

- Ce?

- Ai fi putut să-mi spui, sau măcar să mă întrebi cine mă tratează de obicei.

- Nu voiam să mai discutăm şi poate că şi eu sunt puţin tulburat în momentul ăsta.

- Mă îndoiesc.

în zece minute, fu în sala de urgenţe a spitalului. După o jumătate de oră, îşi făcuse deja o radiografie şi află că avea o entorsă.

Doctorul Garver îi dădu nişte caşete contra durerii şi instrucţiuni cum să-şi îngrijească glezna, în timp ce Cade, cu un aer sever, stătea alături în picioare, cu braţele încrucişate pe piept.

Când, până la urmă o duse la maşină, ea se feri să mai protesteze, ştiind cât ar fi fost de inutil. Tot timpul cât durase examinarea, ţinuse inelul strâns în palmă.

începea să se însereze. îşi lăsă capul pe umărul lui.

- Ar trebui să mă duc să-mi iau maşina, dar cu paharul de burbon pe care mi l-ai dat şi cu pastila doctorului Garver, nu sunt în stare să ţin ochii deschişi.

- Am să mă ocup eu de asta mai târziu. Acum sunt înfometat, şi tu trebuie să fii la fel.

Ea îşi deschise palma şi privi din nou diamantul.

Merseră în tăcere. Cade părea la fel de furios. Pe Felicite o durea piciorul, era moartă de foame şi de oboseală. Dar nimic din toate astea nu avea nici cea mai mică importanţă faţă de faptul că el o iubea şi voia s-o ia de soţie.

Adormi pe drum. Ajunşi acasă, el o luă în braţe şi o duse în dormitor. Felicite se trezi în braţele lui.

- Ce se întâmplă?
- Ce-ţi face piciorul?
- Mai bine.
- Bun.

El se aşeză pe pat, îi luă cutiuţa din mână şi o deschise cu grijă. Ce expresie solemnă avea!

- Vrei să te căsătoreşti cu mine?
- Bineînţeles!

El îi luă cu delicateţe mâna stângă şi-i puse diamantul pe deget.

- Te iubesc, Felicite.

O strânse cu putere la piept şi o sărută până ce îşi pierdu răsuflarea. Inimile lor băteau cu putere şi ea fu cuprinsă de o bucurie profundă. Până la urmă, o îndemnă să se întindă pe pat cu o infinită tandreţe.

- Odihneşte-te până ce pregătesc cina.
- Păreai atât de supărat în maşină. De ce?
- Nu în acest fel plănuisem eu să-ţi ofer inelul şi să te cer în căsătorie.

Ea îi zâmbi.

- Nici nu se putea să fie mai minunat.

îl sărută, râzând, pe obraz.

- Nu se ştie niciodată, draga mea.

Ea adormi înainte să fi atins perna.

Capitolul 15

Vocea lui Cade, insistentă, îi repeta numele.

- Felicite, Felicite, draga mea...

Ea deschise ochii, îşi privi inelul şi oftă de plăcere.

- Cade, îmi este prea somn ca să mai pot mânca.

Si, mulţumită, închise iarăşi ochii.

În noaptea aceea, nu se mai trezi decât o dată. Se ridică, dezorientată, într-un cot. Lumina lunii scălda camera în raze argintii. Privi în jurul ei şi-şi reaminti. Era singură în camera lui Cade. Zâmbi, se întinse din nou şi adormi imediat, cu gândul la el.

Când deschise ochii, scoarele îşi revărsa lumina prin geamurile deschise. Putea să audă ciripitul păsărilor şi să simtă aroma pinilor. Era tot îmbrăcată şi acoperită doar cu un cearşaf. Piciorul o mai durea, dar mult mai puţin decât ieri.

Privi inelul şi-şi aminti vag de vocea voalată a lui Cade spunându-i: „te iubesc“.

Dădu la o parte cearşaful, se ridică şi se duse sărind într-un picior până la oglindă.

- Aaah!

Se îngrozi de imaginea ei. Era imposibil să ceri în căsătorie pe cineva care arăta în halul ăsta. Dâre de praf pe faţă, părul desfăcut şi încurcat, hainele şifonate, fără machiaj, şi cu o echimoză mare pe obraz... semăna exact cu o fantomă.

Se opri în uşa băii. Pe peretele alăturat se afla o fotografie reprezentând-o pe ea în costum de iepuraş şi aşezată pe genunchii lui Cade. Zâmbi şi continuă să meargă evitând să se sprijine pe piciorul scrântit. Umflătura mai scăzuse şi acum piciorul arăta ceva mai

bine.

Făcu o baie caldă şi se spălă pe cap. Ieşi învelită într-un prosop, cu hainele în braţe, gata să le pună în maşina de spălat.

- Cade!

Nici un răspuns. în casă era o linişte totală. Căută peste tot. Era singură. Găsi pe masa din bucătărie poşeta ei şi-şi văzu maşina pe fereastră. Cea a lui Cade nu era aici.

Unde s-o fi dus? Era descumpănită. Cum era duminică, se întrebă dacă nu cumva se dusese la biserică. în orice caz, nu văzu nici un motiv să rămână singură în casă. îşi puse în grabă hainele şi ieşi încuind uşa în urma ei.

Conduse foarte încet, evitând să folosească brusc piciorul bolnav.

Ajunsă acasă, îşi puse lucrurile în maşina de spălat şi mai făcu o baie.

Multe ore după aceea, tot nu avea nici o veste de la Cade şi simţi cum începe să-i fiarbă sângele în vene de furie.

De ce o mai ceruse în căsătorie dacă o lăsase baltă imediat? Catâr şi imprevizibil! Si prea seducător... Aruncă o privire înspre telefon, dar renunţă repede la ideea de a-i telefona.

Starea piciorului se ameliora cu repeziciune, şi spre seară, putea să se sprijine pe el fără s-o doară prea tare. Dar starea ei de spirit se înrăutăţea.

încercă să-şi reamintească dacă îi dăduse vreo explicaţie în legătură cu absenţa lui. Nereuşind, până la urmă îşi umplu din nou cada cu apă caldă şi se cufundă în ea până la bărbie apucân- du-se să citească un roman.

Când ieşi, vru tot timpul să-şi usuce părul şi să-şi pună pe ea capotul alb fără ca soneria telefonului s-o deranjeze.

El trebuie să-i fi spus totuşi ceva, şi ea nu-şi amintea...

Deschise fereastra, lăsând să intre aerul răcoros, se aşeză comod în pat şi adormi cu lumina aprinsă.

Se trezi la sunetul chitarei. în noaptea clară, o voce de bariton urcă până la ea.

- Iarăşi!

Felicite se ridică, stinse veioza şi merse şchiopătând până la fereastră. Avu un şoc. Cade era doar la câţiva centimetri de ea, în picioare pe o scară.

- Bună seara!

- Am să spun să te aresteze!

- Nu cred.

El privi în jurul lui. Noaptea era calmă. Probabil că se trezise chiar de la primele note.

- Unde ai fost toată ziua?

- Am fost foarte ocupat să pun totul la punct.

- Cade, eşti pur şi simplu exasperant! Ce să pui la punct?

- Răpirea. Vino, dragostea mea.

Ea pufni în râs.

- Eşti nebun.

- Nici gând. Maşina mea este aici. Nu pot să mai aştept. Mi-e dor de tine.

- Cade, nu te cred... în fine, poate da!

- Am rezervat o cameră la bariloche.

- Bari... cum?

- Bariloche. Este în America de Sud si este ceva grandios. Munţi, lacuri, copaci imensi. Tu vei putea privi păsările, iar eu te voi privi pe tine. Ţine-mi un pic chitara. Trebuie să mă duc să iau ceva pentru tine.

- Cade, nu pot pleca iară să aranjez cât de cât lucrurile

la birou, clienţii... Săptămâna viitoare am niste întâlniri importante si...

- Toată lumea va înţelege, si dacă nu vor înţelege, treaba lor. O săptămână de absenţă nu-ţi va ruina agenţia.

- {tiu, dar trebuie totusi să-mi anunţ clienţii, nu să dispar iară un cuvânt.

Ameţită de atâta fericire, îl privi coborând si urcându-se apoi din nou cu două cutii dreptunghiulare în braţe.

- Este foarte simplu; trecem pe la biroul tău si vei lăsa un mesaj pe robot în care le vei spune tuturor că ai plecat în voiaj de nuntă.

El îi întinse cutiile si escaladă pervazul ferestrei.

- Ah, când voi putea vreodată să-ţi prevăd reacţiile?

- Sper ca nu înainte de o jumătate de secol!

Ea deschise o cutie, îndepărtă hârtia de mătase si văzu o rochie încântătoare si o jachetă asortată din mătase albă.

- Cât sunt de frumoase!

- Deschide-o si pe cealaltă.

- Ştii că ai niste obiceiuri foarte cavalereşti?

- Nu vreau să mai astept. Dar tu?

Ea deschise si cealaltă cutie din care iesi la iveală un nor fin de datelă neagră.

- Oh! Cade! Este...

- Taci! Vino în braţele mele.

Ea îsi înnodă braţele după gâtul lui si-i răspunse la sărut cu o voluptate nesfârsită. Era pierită de atâta fericire în timp ce el o ducea în braţe spre pat.

- Felicite, cât de mult iubesc!

Ea îi sărută obrazul, gâtul...

- Cade... murmură ea.

- Da?

- Stii, ai fi putut să-mi laşi un bileţel azi-dimineaţă, sau să-mi spui cel puţin ce aveai de gând să faci.

- Ieri, când ţi-am dat inelul, am făcut totul pe dos. Aş fi vrut ca momentul acela să fie unul perfect, romantic...

- Oh, dar a fost minunat. Ce mai contează că...

- Dulcea mea Felicite!

- Pentru când ai făcut rezervările?

- Avionul pleacă din Atlanta peste două ore.

- Tebuie să ne oprim pe la biroul meu, trebuie să mă îmbrac...

- Avem tot timpul...

Privirea lui o vrăjea.

- ...Dacă-l pierdem pe ăsta, îl luăm pe următorul!

El îşi puse urechea pe inima ei.

- Iarăşi îţi bate inima repede! Ce mai este?

Ea râse încetişor, sărutându-l pe umăr.

- Totul este în ordine, linişteşte-te! Stii doar că şi îngerul meu păzitor veghează...

Sfârşit